

Josip Pečarić: NOBELOVA NAGRADA ZA 'OLUJU'

Josip Pečarić

**NOBELOVA NAGRADA
ZA 'OLUJU'**

Zagreb, 2020.

© Josip Pečarić, 2020.

Vlastita naklada

KAZALO

UMJESTO PREDGOVORA.....	7
PISMO PREDSJEDNIKU DRŽAVE.....	7
IZ KNJIGE JOSIPA PEČARIĆA "RASIZAM DOMAĆIH SLUGU".....	9
PISMA PREDSJEDNIKU VLADE: PREDLOŽITE GENERALA GOTOVINU ZA NOBELOVU NAGRADU	9
PRVO PISMO	9
PRILOG: VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA.....	13
DRUGO PISMO	16
UZ DRUGO PISMO.....	23
DOPIS AMBASADE REPUBLIKE BIH UREDU PREDSJEDNIKA RH, 18. 7. 1995.....	23
DOPIS UREDA PREDSJEDNIKA RH AMBASADI REPUBLIKE BIH, 18. 7. 1995.....	24
DOPIS VELEPOSLANSTVA REPUBLIKE BIH UREDU PREDSJEDNIKA RH, 19. 7. 1995.....	25
PISMO NAČELNIKA BIHAĆA PREDSJEDNIKU RH DR. F. TUĐMANU I PREDSJEDNIKU SABORA RH N. MIHANOVIĆU, 21. 7. 1995. – PRIJEPIS	27
TREĆE PISMO	28
ČETVRTO PISMO	33
UZ ČETVRTO PISMO, Miroslav Medimorec, Američki Hrvat snima film o Oluji OLUJA JE SPASILA BIHAĆ.....	41

UVEDIMO DAN DOMOVINSKE ZAHVALNOSTI I DOMOVINSKE ŽALOSTI ZBOG SRBA ZEĆEVA.....	49
PETO PISMO	53
ŠESTO PISMO	61
PRILOG: JOSIPOVIĆ TRAŽI PUT DO NIKOLIĆA.....	72
SEDMO PISMO	75
PRILOG: HOĆE LI PREMIJER ODGOVORITI NA ŠESTO PEČARIĆEVO PISMO DA PREDLOŽI GENERALA GOTOVINU ZA NOBELOVU NAGRADU ZA MIR?.....	85
OSMO PISMO JESMO LI BALKANSKO PLEME?.....	86
DEVETO PISMO KAD HRVATSKA BUDE IMALA HRVATSKU VLAST I VAMA U HERCEG-BOSNI ĆE BITI BOLJE!.....	98
DESETO PISMO.....	103
PRILOG: APEL HRVATSKOJ JAVNOSTI: SUPROTSTAVIMO SE MEDIJSKIM manipulacijama.....	114
Rudi Tomić: JEDANAEST PISAMA BEZ IJEDNOG ODGOVORA!	120
DVANAESTO PISMO: RASIZAM DOMAČIH SLUGU	125
IZ KNJIGE JOSIPA PEČARIĆA "GENERAL JANKO BOBETKO".....	129
ISTI ODNOS I PREMA NAGRAĐENOM FILMU O „OLUJI“.....	129
MILANOVIĆ I NAGRAĐENI FILM O „OLUJI“	129
ZAHVALA BISKUPU KOŠIĆU	137
DOBRO JE DA NI AKADEMICI NE ZNAJU O NAGRAĐENOM FILMU O „OLUJI“	141
HDZ ZADRŽAVA VLAST PUPOVCU!.....	146

UMJESTO PREDGOVORA

PISMO PREDSJEDNIKU DRŽAVE

Poštovani Predsjedniče RH,

Vjerojatno znate da je povodom 25. obljetnice slavne i velebne vojno-redarstvene operacije "Oluja", Hrvatski filmski Institut darovao hrvatskim braniteljima i hrvatskom narodu američko-hrvatski dokumentarni film "Operacija Oluja".

Engleska verzija filma dana je na linku:

<https://www.youtube.com/watch?v=nKoUo8vzRnc&feature=youtu.be>

A verzija s Hrvatskim titlovima:

<https://www.youtube.com/watch?v=yZcQAY48CJs&feature=youtu.be>

Na međunarodnom filmskom festivalu u SAD-u, WorldFest Houston, film je dobio dvije nagrade, Silver Remi Award. Za režiju, Nikola Knez, i za scenarij general dr.sc. Miroslav Međimorec i dr. Dorothy McClellan.

Od posebne važnosti za Vas bi trebao imati njihov komentar:

Ovaj film jasno i snažno dokumentira događaje te izvanredne vojne operacije, i dokazuje da Hrvatska, zajedno sa svojom vojskom i generalima, zasluguje priznanje svjetske zajednice, a moguće i Nobelovu nagradu za mir.

<https://kamenjar.com/povodom-25-obljetnice-vojno-redarstvene-operacije-pogledajte-film-operacija-oluja/>

Naime, svojevremeno sam Vam kao Predsjedniku Vlade RH poslao 12 pisama s takvim prijedlogom, tj. s prijedlogom da predložite generala Gotovinu za Nobelovu nagradu za mir.

Niste mi odgovorili!

Pisma su dana u mojoj knjizi „Rasizam domaćih slуг“, Zagreb, 2013. i ta pisma imate u prvom dijelu ove knjige NOBELOVA NAGRADA ZA 'OLUJU'.

Drugi dio je o odnosu hrvatskih vlasti prema činjenici da je ovaj film nagrađen u SAD-u, tj. da je ta činjenica sakrivena od hrvatske javnosti. Taj dio je uzet iz moje knjige „General Janko Bobetko“ koja je objavljena na portalu dragovoljac.com:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Bobetko2.pdf>

Meni je jasno da kao autor nisam omiljen među hrvatskim političarima je agresiju na Hrvatsku nazivam pravim imenom - FAŠISTIČKOM AGRESIJOM.

Ali u filmu je takvom karakterizira i tadašnji američki veleposlanik Peter Galbraith.

Ono što danas možete učiniti jest da osigurate da film bude prikazan na HTV-u. Možda Vam u tome može pomoći I Predsjednik Vlade RH, ali nisam siguran s obzirom da njegovi suradnici ne misle o Domovinskom ratu kao američki veleposlanik.

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

IZ KNJIGE JOSIPA PEČARIĆA: „RASIZAM DOMAĆIH
SLUGU“

PISMA PREDSJEDNIKU VLADE

**PREDLOŽITE
GENERALA GOTOVINU
ZA NOBELOVU NAGRADU**

PRVO PISMO

Poštovani predsjedniče Hrvatske vlade,
hrvatski mediji su zabilježili Vašu izjavu u Srebrenici:
„Naprosto je neshvatljivo da se to (genocid u Srebrenici) dogodilo”,
kazao je predsjednik Milanović dodajući kako se nešto slično
tijekom rata moglo dogoditi i s Bihaćem.

Isto tako je neshvatljivo da svi znamo kako je Hrvatska operacijom *Oluja* spriječila taj planirani genocid u Bihaću, a da su zbog te operacije u Haagu osuđeni generali Gotovina i Markač.

Neshvatljivo je da se zapravo Vašom izjavom prekida (nadam se) višegodišnja šutnja hrvatskih medija i ne samo njih o tom glavnem učinku operacije *Oluja*.

O tome sam u *Hrvatskom slovu*, 6. srpnja 2012. rekao:

Što se tiče naših generala tu se najmanje radi o njihovoj obrani, jer već je mnogima u svijetu jasno da se tamo sudi Franji Tuđmanu i svima nama zato što smo se izborili za slobodu i svoju državu iako nam svjetski moćnici to nisu dozvolili. Meni je smiješno kada se za Sud u Haagu govori kako ima dvostruka mjerila, jer to podrazumijeva da za isti zločin sud različito osuđuje zločince. Međutim, mi imamo slučaj kako sud jednako osuđuje za zločin i za neviđeno junaštvo i humanizam. To nisu dvostruka mjerila, već je to zločin samoga suda! Zapravo, prvostupanska presuda generalima Gotovini i Markaču presuda je i svjetskim moćnicima i samom tom суду kao njihovom eksponentu. Naime, u njoj se konstatira da na temelju dokumenata nisu mogli zaključiti o navodnom zločinu, nego su to uradili promatrujući učinke same operacije. A svjetski moćnici su, ako se sjećate, odmah osudili *Oluju* i proglašili je zločinom! Dakle, porekli su pravo hrvatskoj državi i hrvatskom narodu na ono što po međunarodnom pravu i svom Ustavu moraju učiniti – oslobođiti okupirana područja svoje države. Dakle, to je prvi veliki zločin koji su oni počinili i posredno je i njih i sebe za to osudio “Sud” u Haagu.

Drugi veliki zločin koji su napravili (svjetski moćnici i “Sud” u Haagu, op. J. P.) leži u činjenici da je *Olujom* spašena od UN-a zaštićena enklava Bihać. Poslije genocida u Srebrenici trebao se odigrati i u ovoj enklavi, da bi Britanci, Nizozemci i drugi proglašili srpsku pobjedu u ratu. Ako se sjetimo da je u toj enklavi bilo od 150 000 do 180 000 ljudi, jasno je koliko je u pravu tadašnji vojni ataše u Hrvatskoj (Ivan Šarac, op. J. P.) kada kaže da je Gotovina spasio Bihać od genocida “razmjera onih u Drugome svjetskom ratu”. Nevjerojatna je orkestrirana

šutnja o tome: međunarodna javnost, hrvatske vlasti, hrvatski glavni mediji, obrana naših generala, međunarodni stručnjaci u svojoj poznatoj ekspertizi ne govore o tome! Ne govore čak ni vlasti u BiH. Ali upravo to optužuje sve njih. Uostalom, američki vojni ataše je i prozvao obranu zato što ga nisu pozvali kao svjedoka da svjedoči o tome. Zato je to drugi veliki zločin i svjetskih moćnika i svih koji sudjeluju u tome, o kojem "govori" presuda tog "suda" upravo zato što o tome ne govori! Zato smo nas dvadeset akademika, biskupa i nadbiskupa napisali prosvjedno pismo VS-u UN-a, koje je supotpisalo više od 2300 naših ljudi (recimo samo nekoliko stotina sveučilišnih nastavnika i znanstvenika), naglasivši da se radi o rasističkim presudama!

Iako je Ivan Šarac član kuće slavnih američkih obavještajaca, hrvatski mediji nisu smatrali potrebnim prenijeti ovakvu njegovu izjavu danu *Hrvatskom listu* 25. kolovoza 2011. Naši su mediji na isti način prešutjeli spomenuto pismo VS-u UN-a, pa čak nisu zabilježili ni pozitivno reagiranje tadašnje predsjednice Vlade.

S obzirom na Vašu gornju izjavu, vjerujem da će i djelovati u pravcu ispravljanja stravične nepravde, za mene zločina, prema hrvatskim generalima, i uspjeti da se u Hrvatskoj mnogo više govori o ovome veličanstvenom pothvatu Hrvatske vojske. Uvjerjen sam da je neki general iz tzv. velikih zemalja uspio spriječiti genocid "razmjera onih u Drugome svjetskom ratu", odnosno spasio stotinjak tisuća ljudi, on bi dobio Nobelovu nagradu za mir. A hrvatski generali su, vidjeli ste, osuđeni na velike zatvorske kazne. Osudio ih je "sud" koji je osnovao UN, čiju su zaštićenu enklavu spasili general Gotovina i HV. I to poslije genocida u Srebrenici, koja je također bila zaštićena enklava UN-a. Što njima znači zaštititi neku enklavu, ako ne čine ništa da je spase kada je napadnuta, a drastično osude one koji to učine umjesto njih?

Zato Vam šaljem spomenuto Pismo VS-u UN-a, koje je svojevremeno bilo poslano svim članicama VS-a UN-a, skoro svim veleposlanstvima u RH i, naravno, hrvatskim vlastima. Hrvatska bi najviše pokazala svijetu da drži do same sebe kada bi generala Gotovinu predložila za Nobelovu nagradu. Takvu Vašu inicijativu

nitko ne bi mogao ni smio prešutjeti. Naše pismo sigurno Vam može puno pomoći u tome.

S poštovanjem,
akademik Josip Pečarić

*HRSvijet, 13. srpnja 2012.
Hrvatski fokus, 16. srpnja 2012.*

PRILOG: VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA

Ne tražimo od vas da pokapate naše mrtve.

Ne tražimo od vas da nas branite od agresije i od terorizma.

Ne tražimo od vas da zaštitite naše gradove od prekomjernoga granatiranja.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje glavnoga grada Hrvatske – Zagreba.

Ne tražimo od vas da spriječite barbarsko uništavanje grada Dubrovnika, spomenika svjetske baštine.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje grada Šibenika i uništavanje katedrale sv. Jakova, spomenika svjetske baštine.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje gradova Zadra, Slavonskog Broda, Osijeka...

Ne tražimo od vas da spriječite snajperiste da gađaju naše građane dok se vraćaju s posla.

Ne tražimo od vas da spriječite strojnici i topove iz vojarne „Maršal Tito“ da pucaju po stanovnicima zagrebačkih naselja Utrina, Travno i Dugave.

Ne tražimo od vas da spasite hrvatsko selo Ćelije, spaljeno i zajedno s crkvom sravnjeno sa zemljom.

Ne tražimo od vas da spriječite pokolj dvanaest hrvatskih redarstvenika u Borovu Selu.

Ne tražimo od vas da spriječite prekomjerno barbarsko granatiranje grada Vukovara, Vukovarske bolnice i ranjenika.

Ne tražimo od vas da nama golorukima dozvolite da se naoružamo i branimo.

Ne tražimo od vas da spriječite masovni pokolj tri stotine ranjenika na Ovčari.

Ne tražimo od vas da spriječite organizirani transport više tisuća Hrvata u koncentracijske logore u Srbiji, ni ubijanja, psihološka maltretiranja i silovanja.

Ne tražimo od vas da spriječite pokolj osamdeset i četiri civila i branitelja u Škabrnji.

Ne tražimo od vas da spriječite miniranje brane hidroelektrane 'Peruća' s trideset tona eksploziva.

Ne tražimo od vas da spriječite rušenje hrvatskih mostova, paljenje i rušenje hrvatskih kuća i da vratite stotine tisuća prognanih Hrvata.

Ne tražimo od vas da spriječite rušenje više od tisuću naših katoličkih crkava.

Ne tražimo od vas da čistite minska polja.

Ne tražimo od vas da spriječite genocid, kulturocid i urbocid.

Ne tražimo od vas da spriječite odvoz stoke i žita u Srbiju.

Ne tražimo od vas da spriječite pljačku hrvatskih umjetnina i uništavanje hrvatske kulturne baštine, ni uništavanje naših netaknutih nacionalnih parkova i parkova prirode.

Ne tražimo od vas da vratite u život naše 402 poginule djece u ratu.

Ne tražimo od vas da vratite dijelove ruku, nogu i tijela naša ranjena 1044 djeteta.

Ne tražimo od vas da oživite roditelje za naše 5497 djece, koja su bez njih ostala u ratu.

Mi sve to ne tražimo od vas, jer je za to i onako već odavno kasno, ali i zato jer su sve to već ionako obranili naši Branitelji, koji su umjesto vas konačno donijeli mir, a koje ste vi zatočili u vašemu Den Haagu! Zatočili ste ih i zato što su umjesto vas spasili sto tisuća muslimana u vašoj navodno zaštićenoj zoni Bihać, a poslije pokolja u također vašoj zaštićenoj zoni Srebrenica.

Mi sve to ne tražimo od vas jer znamo da je za vas braniti svoj Dom, svoj Narod i svoju Državu samo PLANIRANI UROTNIČKI ZLOČIN!

Mi ne tražimo od vas da oživite naše mrtve stradale u genocidu jer vi niste bogovi.

Mi čak ne tražimo od vas ni da pronađete naše nestale, jer kod vas se umire lijepo, civilizirano i prirodno.

Mi tražimo od vas: Vratite nam naše žive, naše branitelje, koje ste vi zatočili i osudili bez dokazane krivnje! Tako ćete spasiti svoju čast, zajedničku čast svih vas i svakoga pojedinačno. A po njoj će vas suditi povijest.

Mi Hrvati samo to od vas tražimo ...

Povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011.

akademik Ivan Aralica
akademik Smiljko Ašperger
akademik Hrvoje Babić
akademik Stjepan Babić
akademik Slaven Barišić
mons. dr. sc. Mile Bogović, biskup gospičko-senjski
akademik Boris Bučan
akademik Marin Hraste
dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg, dopisni član HAZU-a (Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti)
akademik Dubravko Jelčić
mons. Ante Jurić, nadbiskup u miru, Split
akademik Andrija Kaštelan
akademik Ivica Kostović
akademik Slavko Matić
akademik Slobodan Novak
akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
akademik Franjo Šanjek
akademik Nenad Trinajstić¹

(J. Pečarić, Rasizam svjetskih moćnika, Zagreb, 2012.
str. 48 – 136.²)

¹ Ovaj je tekst objavio tjednik Nacija 9. studenoga 2011.

² U knjizi je dan niz tekstova u kojima se govori o Nobelovoj nagradi za generala Gotovinu.

DRUGO PISMO

Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade,

kada sam Vam u prošlom pismu napisao kako je glavni učinak operacije *Oluja* bilo spašavanje Bihaća, nisam mogao pretpostaviti kako će brzo stići potvrda te tvrdnje. Naime, State Department je skinuo oznaku tajnosti s više od tisuću stranica diplomatskih izvješća o pripremama Dejtonskog mirovnog sporazuma. Sarajevski DANI (17. 7. 2012.) počeli su objavljivati najvažnije dijelove izvješća američkih diplomata u regiji i ključnih američkih pregovarača u Kontakt-grupi i Daytonu o najdramatičnijim i najtežim epizodama završnice ratova na području Hrvatske i BiH.

I kao najvažnije izabrano je spašavanje Bihaća:

Izvještaj je, s razlogom, označen tajnom:

“Hrvatski ministar obrane Šušak rekao mi je prošle noći (21. srpnja) da je predsjednik Tuđman odlučio spriječiti pad sigurnosne zone Bihać izravnom vojnom intervencijom” – napisao je državnom tajniku SAD-a Warrenu Christopheru američki veleposlanik u Zagrebu Peter Galbraith 22. srpnja 1995. godine. “Na poziv u posljednjem trenutku, odletio sam helikopterom sa Šuškom i ministrom vanjskih poslova Granićem na Brijune, kako bih se pridružio maloj večeri s turskim predsjednikom Demirelom. Tijekom večere Tuđman je rekao Demirelu da je Bihać, kao i Knin, bio glavni grad Hrvatske i ‘šalio’ se o oslobođanju hrvatskih glavnih gradova. Kasnije je Tuđman navijestio da bi akcija mogla početi sljedećih tjedana.”

Dvije opcije

U Galbraithovu izvješću, koje nikada ranije nije objavljeno, navodi se da je, poslije večere s Tuđmanom i Demirelom, Šušak rekao Galbraithu da je donesena odluka da se ide na izravnu vojnu intervenciju kroz Krajinu kako bi se spasio Bihać: “Šušak je rekao da Peti korpus Armije BiH procjenjuje da se može suprotstavljati napadima još samo tri dana. Nije bilo letova s isporukama streljiva otkako je u svibnju oboren helikopter u

kome je bio pokojni ministar vanjskih poslova BiH Ljubijankić, što je imalo za posljedicu da branitelji Bihaća imaju samo 30 metaka po borcu. Koristeći ruskog pilota, Hrvatska vojska pokušat će noćni let 21. srpnja.”

S Galbraithova izvješća o večeri na Brijunima i posljedicama najave hrvatske vojne operacije *Oluja*, State Department je skinuo oznaku povjerljivosti u paketu s više od 1000 stranica diplomatskih izvješća o pripremi Daytonskog mirovnog sporazuma od proljeća do jeseni 1995. godine. Oznaka povjerljivosti skinuta je na zahtjev američkog novinara Johna Bergera (In *telwire.com*). Redakcija Dana, u suradnji s Intelwire.com, objavit će u sljedećim brojevima najvažnije dijelove izvješća američkih diplomata i pregovarača o najdramatičnijim i najtežim epizodama završnice ratova u Hrvatskoj i BiH i pregovora s međunarodnim dužnosnicima i lokalnim akterima u pripremi Daytonskoga mirovnog sporazuma.

U svom komentaru, ambasador Galbraith opisuje Tuđmana kao čovjeka koji se opustio nakon što je donio tešku odluku. Iako nije bio siguran da će hrvatska akcija odmah uslijediti, Galbraith kaže da Hrvatska ne može tolerirati pad Bihaća i da bi bilo kakvo pogoršanje situacije dovelo do vojne akcije. U svom prijedlogu Washingtonu, Galbraith opisuje “dva moguća odgovora na hrvatsku vojnu akciju”:

“Ne raditi ništa: pad Bihaća stvorit će 160 000 novih izbjeglica i dalje razoriti kredibilitet napora UN-a. Ako međunarodna zajednica ne može spasiti Bihać, zar ne bi bilo bolje da ga Hrvati spase, nego da ga Srbi zauzmu?

Ni obećanja, ni sankcije

Obećati Hrvatima da ako oni budu suzdržani, SAD će se suprotstaviti svakom dalnjem ublažavanju sankcija Srbiji, dok ne prizna Hrvatsku. Mogli smo odgoditi sličnu hrvatsku odluku 13. studenog prošle godine, uvjeravajući Tuđmana da ćemo iskoristi sva sredstva, uključujući održavanje sankcija Srbiji, da dođemo do mirnog rješenja situacije u Krajini. S našim rezultatima s Miloševićem, nemamo ništa za ponuditi Hrvatskoj

za miran povratak njezina teritorija. Otuda hrvatska odluka da povrati Krajinu vojnim putem. Pad Bihaća takvu bi akciju otežao, pa srpski napadi samo ubrzavaju hrvatske planove.”

“Treća opcija – **prijetnja Hrvatskoj sankcijama** – ne će biti djelotvorna”, procjenjuje Galbraith, “jer Vlada Hrvatske vidi da međunarodna zajednica i dalje razmatra nagrađivanje Miloševića, i pored dokaza o njegovoj umiješanosti s bosanskim Srbima u zauzimanje UN-ovih sigurnosnih zona.

Stoga Vijeće sigurnosti ne će nametnuti Hrvatskoj ozbiljne sankcije zbog spašavanja sigurnosne zone. Galbraith naglašava da UN nije uspio spriječiti napade na sigurnosnu zonu Bihać s područja Krajine, zbog čega se Hrvatska može pravno pozvati i na svoje međunarodne obaveze da spriječi takav napad sa svoga teritorija. Sve druge bilateralne sankcije ne bi imale veće značenje u usporedbi s hrvatskim vitalnim nacionalnim interesom”, zaključuje Galbraith.

Vama je g. Predsjedniče jasno da nije ništa slučajno pa to sigurno nije ni činjenica da se State Department upravo sada odlučio skinuti oznaku tajnosti s ovih dokumenata. Nije slučajno što je američki vojni ataše prije godinu dana pokušao upozoriti hrvatsku javnost i odvjetnički tim generala Gotovine na sramotnu činjenicu da nitko u Haagu niti u Hrvatskoj ne spominje spašavanje tako velikog broja ljudi. Tim prije bi Hrvatska trebala pokrenuti postupak da general Gotovina dobije Nobelovu nagradu za mir.

Šteta što niste mogli odmah reagirati na moje pismo, jer bi tako preduhitrili i sam State Department i pomogli našim medijima da počnu doista pisati istinito o *Oluji* i ne samo o njoj. Kao što znate, ja sam svoje pismo poslao i svim veleposlanstvima u Hrvatskoj i medijima. Zar Vam se ne čini da su prešućivanjem tog pisma naši mediji posredno optužili i Vas da samo provodite politiku svjetskih moćnika? Naime, sva veleposlanstva znaju za to pismo, a o njemu nigdje ništa! Zaključak je jasan, zar ne?

Uz to pismo poslao sam Vam i Pismo VS-u UN-a koje je potpisalo dvadeset biskupa, nadbiskupa i akademika, a supotpisalo ga je više od 2300 naših ljudi. Da se ne radi o bilo kakvima supotpisnicima pokazala Vam je i redakcija Dana. Naime, oni su komentare

dokumenta o spašavanju Bihaća tražili od dva supotpisnika Pisma VS-u UN-a: dr. sc. Davora Marijana, povjesničara koji sistematski istražuje događaje iz ratova devedesetih od Vukovara do *Oluje* i autora knjige *Oluja* i prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana, koji je kao ravnatelj *Hrvatske izvještajne službe sudjelovao u ovim događajima*. Sarajevska redakcija je komentar tražila od dvojice od 2300 hrvatskih supotpisnika, a hrvatskim redakcijama nije bilo vrijedno objaviti činjenicu da je VS-u UN-a pisalo dvadeset hrvatskih biskupa, nadbiskupa i akademika, a supotpisalo ga je više od 2300 ljudi (spomenut ću samo nekoliko stotina sveučilišnih nastavnika i znanstvenika)??!

Vjerojatno će Vam za pokretanje postupka da se generalu Gotovini dodijeli Nobelova nagrada za mir itekako potrebna suradnja dr. Marijana kao povjesničara koji je napisao i knjigu o *Oluji*.

Naravno, držim kako će Vam od posebne važnosti biti tekst prof. Tuđmana:

Dokaz što je tko radio

Izvješće veleposlanika SAD-a Petera Galbraitha State Departmentu od 22. srpnja 1995. samo je još jedan dokaz o razjedinjenosti, nespremnosti i neodlučnosti međunarodne zajednice da poduzme zajedničku akciju protiv ofanzive srpskih snaga u srpnju 1995. na UN zaštićena područja Srebrenicu, Žepu, Goražde i Bihać. Međunarodnoj zajednici bilo je već tada vrlo dobro poznato da je nakon pada Srebrenice 11. srpnja 1995. uslijedila genocidna odmazda nad civilnim stanovništvom. Istodobno je situacija u Žepi bila vrlo kritična, te je u strahu od novog masakra predsjednik Izetbegović uputio poziv da se omogući iseljavanje pučanstva iz Žepe. To znači da Armija BiH nije imala snage i mogućnosti obrane Žepe, već se orijentirala na obranu Goražda.

Načelnik općine Bihaća 21. srpnja 1995. upućuje apel predsjedniku RH i predsjedniku Sabora RH "da se spasi ovaj herojski grad i njegovo napačeno stanovništvo". "Sudbina 180.000 stanovnika... je neizvjesna.

Bolnici nedostaju lijekovi, bolesnici primaju samo jedan obrok dnevno, a već smo imali i prve slučajeve umiranja od gladi."

U takvim okolnostima predsjednik Tuđman donio je odluku da se vojno intervenira kako bi se spasila UN-ova zaštićena zona Bihać. Preduvjet za tu intervenciju bilo je potpisivanje sporazuma između RH i BiH.

Predsjednik Izetbegović predlaže (18. srpnja 1995.) razgovor o pitanju "vojnog saveza Republike Hrvatske i Republike Bosne i Hercegovine radi zajedničke borbe protiv srpskog agresora". Prijedlog je prihvaćen istoga dana, ali s porukom da je potrebno "postići i politički sporazum o oživotvorenju Vašingtonskih dogovora te ponuditi zajednički prijedlog svjetskim čimbenicima za razrješenje krize u Bosni i Hercegovini i okupiranih područja Republike Hrvatske". Narednog dana predsjednik Tuđman primio je na Brijunima veleposlanika BiH Kasima Trnku, gdje su dogovoreni detalji oko sastanka u Splitu 22. srpnja 1995. na kojem je potpisana Deklaracija o oživotvorenju sporazuma iz Washingtona i zajedničkoj obrani od srpske agresije.

Galbraith je upozoren da se Bihaćka enklava može braniti tek još nekoliko dana. Ne brine ga sudbina tih ljudi koliko ga brine to da bi novih 160 000 izbjeglica bila pljuska vjerodostojnosti naporima UN-a.

Galbraith izvješće da osobno "nije potpuno uvjeren" da će Hrvatska odmah vojno pomoći Bihaću, iako je svjestan što bi za Hrvatsku značio pad Bihaća. Unatoč svojoj sumnji točno nabraja dvije, odnosno tri, opcije koje SAD, odnosno međunarodna zajednica mogu poduzeti kao reakciju na hrvatsku vojnu intervenciju.

Prva je opcija – ne poduzeti ništa. Kako međunarodna zajednica nije spremna intervenirati da spasi Bihać, "bolje je da ga spase Hrvati nego da ga osvoje Srbi".

Druga je opcija – obećati da će SAD vršiti pritisak na Srbiju kako bi priznala Hrvatsku. Sam je svjestan da SAD ne može ništa obećati Hrvatskoj da ona mirnim putem povrati svoj okupirani teritorij.

Treća je opcija i za Galbraitha nerealna: prijetiti Hrvatskoj sankcijama ako se upusti u spašavanje UN zaštićenih zona, kada međunarodna zajednica istovremeno razmatra "nagrade"

Miloševiću ako – bez obzira na genocid u Srebrenici – odustane od potpore BH Srbima za napade na UN-ova zaštićena područja.

Nije slučajno predsjednik Tuđman pozvao Galbraitha na večeru s turskim predsjednikom Demirelom, da ga informira o hrvatskoj vojnoj intervenciji radi spašavanja Bihaća. On je bio svjestan da će Hrvatska biti izložena međunarodnim pritiscima i osudi u oba slučaja: i ako poduzme vojnu operaciju i ako ne poduzme ništa za spas Bihaća. Zbog nejedinstva i oprečnih interesa međunarodnih čimbenika. Za to mu je bila potrebna potpora Turske, koja je članica NATO-a, ali i dobar prijatelj i Hrvatske i BiH. Dobio je od Demirela obećanje i za vojnu i za političku potporu. Za to je bilo potrebno da i Galbraith i Demirel budu upoznati s poduzetim koracima.

Splitski sporazum, potpisani narednog dana, trebao je potvrditi i vojni i politički dogovor RH i BiH radi zajedničkog vojnog nastupa protiv agresora i političkog prema međunarodnim čimbenicima. Galbraith sam piše da Hrvatska ima “obvezu i prema međunarodnom pravu da spriječi napade sa svojeg teritorija na teritorij susjedne BiH države”. Unatoč tome, već drugog dana *Oluje* međunarodna zajednica je nametnula sankcije Hrvatskoj, odnosno EU je suspendirao sve pregovore s Hrvatskom – otpalo je potpisivanje Sporazuma o suradnji i Phare program.

Galbraithovo izvješće od 22. srpnja 1995. samo je još jedan u nizu dokaza da se na tlu RH i BiH vodio jedan rat protiv samostalnosti i teritorijalne cjelovitosti i RH i BiH; da međunarodna zajednica nije poduzela odlučne korake da odgovori na 8 000 likvidiranih civila u Srebrenici; da je hrvatska službena politika činila sve da dobije potporu međunarodne zajednice kako bi se spriječili napadi na UN-ova zaštićena područja u BiH i primorali pobunjeni Srbi na mirnu reintegraciju hrvatskih okupiranih teritorija.

Splitski sporazum bio je konačni pristanak Izetbegovića na vojni sporazum s RH, pa su vojne operacije Ljeto '95 i *Oluja* bile jedini konkretni odgovor na srpske napade na UN-ova zaštićena područja. Vojno-redarstvena operacija *Oluja*

oslobodila je 10 400 četvornih kilometara hrvatskog okupiranog teritorija, ali je spasila i 180000 ljudi u bihaćkoj enklavi od progona i masakra. Takvo rješenje očito nije bilo u interesu određenih međunarodnih čimbenika, pa su već drugog dana *Oluje* počele optužbe na račun Republike Hrvatske. Hrvatski generali u Haagu i danas plaćaju cijenu tog razmimoilaženja i različitih interesa međunarodnih čimbenika. Optužbama u Haagu prikriva se suodgovornost međunarodnih čimbenika, u najmanju ruku, za nečinjenje kako to svjedoči i izvješće Petera Galbraitha State Departmentu.

Uz tekst prof. Tuđmana dana su i četiri dokumenta za koja vjerujem da Vam mogu također biti posebno važna u pokretanju postupka za Nobelovu nagradu:

1. Dopis Ambasade Republike BiH Uredu predsjednika RH, 18. 7. 1995.
2. Dopis Ureda predsjednika RH Ambasadi Republike BiH, 18. 7. 1995.
3. Pismo načelnika Bihaća predsjedniku RH dr. F. Tuđmanu i predsjedniku Sabora RH N. Mihanoviću, 21. 7. 1995.
4. Pismo načelnika Bihaća predsjedniku RH dr. F. Tuđmanu i predsjedniku Sabora RH N. Mihanoviću, 21. 7. 1995. – prijepis.

akademik Josip Pečarić

HRSvijet, 19. srpnja 2012.

Hrvatski fokus, 19. srpnja 2012.

UZ DRUGO PISMO

DOPIS AMBASADE REPUBLIKE BIH UREDU PREDSJEDNIKA RH, 18. 7. 1995.

“Ambasada Republike Bosne i Hercegovine izražava štovanje Uredu Predsjednika Republike Hrvatske i ima čast prenijeti usmenu poruku gospodina Alije Izetbegovića, Predsjednika Predsjedništva Republike Bosne i Hercegovine Predsjedniku Republike Hrvatske dr. Franji Tuđmanu.

U povodu sastanka najavljenog za 21. i 22. srpnja, 1995. godine na Brijuniima, želio bih Vam ukazati da je situacija u Republici Bosni i Hercegovini zbog okupacije Srebrenice vrlo teška. Sada je kriza sa Žepom. Strahujemo da može doći do masakra. U takvoj situaciji predlažem da najvažnija, ako ne i jedina tačka naših razgovora, budu pitanja vojnog saveza Republike Hrvatske i Republike Bosne i Hercegovine radi zajedničke borbe protiv srpskog agresora.

Jedino iz tog razloga mogao bih, u ovim izuzetno teškim uvjetima, napušтati zemlju. Nadam se da ćete razumjeti i prihvati ovaj moj prijedlog koji proizlazi iz nastale situacije. Molim Vas da primite izraze mog osobitog poštovanja.

Ambasada Republike Bosne i Hercegovine koristi i ovu prigodu da Uredu Predsjednika Republike Hrvatske opetuje izraze osobitog štovanja.”

**DOPIS UREDA PREDSJEDNIKA RH
AMBASADI REPUBLIKE BIH, 18. 7. 1995.**

“Ured Predsjednika Republike Hrvatske izražava štovanje Ambasadi Republike Bosne i Hercegovine i ima čast prenijeti poruku Predsjednika Republike Hrvatske, dr. Franje Tuđmana, Predsjedniku Predsjedništva Republike Bosne i Hercegovine, gospodinu Aliji Izetbegoviću.

Predsjednik Republike Hrvatske prihvata prijedlog o postizanju vojnog sporazuma uključujući i dogovor vojnih stožera Hrvatske i Bosne i Hercegovine o izravnoj suradnji u sadašnjim okolnostima. Da bi takav vojni sporazum imao stvarne osnove i dalekosežno značenje, ocjenjujemo neophodno potrebnim postići i politički sporazum o oživotvorenju Washingtonskog dogovora, te zajednički prijedlog svjetskim čimbenicima za razrješenje krize u Bosni i Hercegovini i okupiranih područja Republike Hrvatske.

S tog stanovišta smatramo da je održavanje sastanka vodstva Republike Hrvatske s vodstvom Republike Bosne i Hercegovine i Hrvatsko-Bošnjačke Federacije, s naprijed navedenim sadržajem, od izuzetne važnosti, kako za bilateralne odnose dviju država, tako i za ukupnu međunarodnu političko-sigurnosnu situaciju, dok bi njegovo neodržavanje – pošto je već najavljeno – zasigurno izazvalo mnogostrukе negativne odjeke.

Ured Predsjednika Republike Hrvatske i ovom prigodom izražava Ambasadi Republike Bosne i Hercegovine izraze osobitog štovanja.”

**DOPIS VELEPOSLANSTVA REPUBLIKE BIH
UREDU PREDSJEDNIKA RH, 19. 7. 1995.**

Veleposlanstvo Republike Bosne i Hercegovine u Zagrebu izražava osobito štovanje Uredu Predsjednika Republike Hrvatske dr Franje Tuđmana i ima čast prenijeti sljedeću poruku gospodina Alije Izetbegovića Predsjednika Predsjedništva Republike Bosne i Hercegovine.

Saglasni smo da se sastanak najodgovornijih političkih i vojnih dužnosnika Republike Hrvatske i Republike i Federacije Bosne i Hercegovine održi u Splitu 22. srpnja 1995. godine nakon 14 sati te da prema potrebi, može biti nastavljen i 23. srpnja ujutro. Do sada nije potvrđeno učešće delegacije Republike Turske na čelu sa Predsjednikom Demirelom. Pretpostavljamo da će se ovaj termin teško uklopiti u njegove planove. Saglasni smo da se sastanak održi bilateralno.

Delegaciju Republike i Federacije Bosne i Hercegovine će sačinjavati:

1. gospodin Alija Izetbegović, Predsjednik Predsjedništva Republike Bosne i Hercegovine
2. dr. Haris Silajdžić, Predsjednik Vlade Republike i Federacije Bosne i Hercegovine
3. gospodin Krešimir Zubak, Predsjednik Federacije Bosne i Hercegovine
4. gospodin Edhem Bičakčić, Predsjednik Spoljnopolitičkog odbora Skupštine Republike i Federacije Bosne i Hercegovine
5. general Rasim Delić, zapovjednik Generalštaba Armije Republike Bosne i Hercegovine
6. dr. Ivo Komšić, član Predsjedništva Republike Bosne i Hercegovine
7. dr. Kasim Trnka, veleposlanik RBiH u RH
8. gospodin Safet Oručević, gradonačelnik istočnog dijela Mostara

-
9. dr. Hasan Muratović, ministar u Vladi Republike i Federacije Bosne i Hercegovine (eventualno)
 10. U svojstvu eksperata u delegaciji su dr. Kasim Begić i gospodin Džemil Sabrihafizović.

Veleposlanstvo republike Bosne i Hercegovine u Republici Hrvatskoj koristi i ovu priliku da uputi izraze osobitog štovanja Uredu Predsjednika Republike Hrvatske.

**PISMO NAČELNIKA BIHAĆA PREDSJEDNIKU RH DR. F.
TUĐMANU I PREDSJEDNIKU SABORA
RH N. MIHANOVIĆU, 21. 7. 1995. – PRIJEPIS.**

Vaša ekselencijo, dugo pripremana i od strane Srbije otvoreno potpomognuta ofanziva na bihaćko područje, započeta je prije nekoliko dana. Glavni pravci napada usmjereni su iz privremeno okupiranih dijelova republike Hrvatske, a koncentracija četničkih snaga evidentirana je i na ostalim linijama u zoni odgovornosti Petog korpusa Armije Republike Bosne i Hercegovine, Glavnog Stožera Hrvatskog vijeća obrane Regije Bihać i Ministarstva unutrašnjih poslova Bihać.

Zbog siline artiljerijskih djelovanja stanovništvo iz pograničnih zona se iseljava i kreće prema gradu Bihaću.

Dramatičan položaj se iz sata u sat usložnjava jer je humanitarna situacija još od ranije katastrofalna. Već Vam je, vjerojatno, poznata činjenica da smo imali i prve slučajeve umiranja od gladi. Nada da će se stanje, koliko toliko, popraviti nakon skidanja žita sa zasijanih prigradskih prostora, sada je propala. Upravo ta područja agresor najviše drži pod vatrom, gadajući ih zapaljivim granatama.

Posebno je teško u bolnici, kojoj nedostaju lijekovi, sanitetski materijal, a zbog nedostatka hrane bolesnici primaju samo jedan obrok dnevno. Sudbina oko 180 tisuća stanovnika Unsko-Sanskog Kantona je neizvjesna. Mi možemo samo obećati da ćemo se boriti bez obzira na cijenu i neodlučnost međunarodne zajednice Jedinu nadu polažemo u naše hrabre borce i prijateljski hrvatski narod, pošto nam je sudbina, koju nam je agresor namijenio, ista.

Stoga Vas molim da sa svoje strane učinite sve što je u Vašoj moći, da se spasi ovaj herojski grad i njegovo napaćeno stanovništvo.

S poštovanjem,
Adnan Alagić,
Načelnik općine Bihać

TREĆE PISMO

Poštovani predsjedniče Hrvatske vlade,

prije svega, ispričavam se što Vam pišem neposredno poslije moga drugog pisma Vama. Međutim, upravo danas odlazim u Južnu Koreju, gdje sam s trojicom tamošnjih matematičara organizator jedne međunarodne konferencije, a događaji oko Haaškog suda, vidimo, slijede jedan drugog nevjerljatnom brzinom.

Kao što znate, Žalbeno vijeće Haaškog suda 20. je ovog mjeseca izdalo nalog kojim nalaže Tužiteljstvu da podnese dodatna obavještenja u svezi sa žalbenim postupkom u slučajevima hrvatskih generala Ante Gotovine i Mladena Markača i pita Tužiteljstvo smatra li da bi se hrvatske generale moglo osuditi na temelju zapovjedne odgovornosti ili kao pomagače i poticatelje kaznenih djela u slučaju da Žalbeno vijeće nade da ih se ne može smatrati krivima zbog navodnih nezakonitih topničkih napada i udruživanja u zajednički zločinački pothvat.

Na hrvatskom državotvornom portalu HKV-a dan je sljedeći komentar:

Znamo da je Haaški sud politički sud, i da je politika osudila hrvatske generale Antu Gotovinu i Mladena Markača već samim tim što ih je optužila. Nismo naivni, i ne zavaravamo se, ali se možda u svemu ovome krije i tračak nade. Naime, za Hrvatsku je, bez obzira na to što mi mislili o Haaškom суду, ključno pitanje hoće li *Oluja* biti, kroz generale Markača i Gotovinu, osuđena kao zločinački pothvat. Ukoliko takva presuda padne u žalbenom postupku, koliko god to suludo zvučalo, Domovinski rat pobijedio je i na Haaškom суду, uz još jednu osobnu ogromnu žrtvu hrvatskih najviših časnika Markača i Gotovine.

Bojimo se ipak i dalje da je najbolje što Mladen Markač i Ante Gotovina mogu izvući puštanje na slobodu na način da budu osuđeni na onoliko godina zatvora koliko su već odslužili (računajući i redoviti "oprost" od jedne trećine kazne). Tako gledajući, nalog Žalbenog vijeća mogao bi se promatrati kao

način pranja ruku Suda uz što manje štete. Tako im naime nitko, formalno, ne bi mogao reći da su godinama u pritvoru držali nevine časnike Hrvatske vojske, naše oslobođitelje Antu Gotovinu i Mladena Markača. A jesu, na veliku sramotu Ujedinjenih naroda koji su osnivači ovoga suda, a čiji glavni tajnik upravo danas turistički obilazi Hrvatsku.

Uvjeren sam da se Vašim zauzimanjem da se generalu Gotovini dodijeli Nobelova nagrada za mir i to može promijeniti. Zašto?

Znamo da su mnogi od nas u Hrvatskoj, ali i u svijetu, do sada pokazali i dokazali da su "priče" o topničkim dnevnicima, prekomjernom bombardiranju i udruženom zločinačkom pothvatu doista nešto najgluplje što se u međunarodnom pravu ikada dogodilo. Toga su postali svjesni protivnici Domovinskog rata, a zapravo neovisne hrvatske države, i u zemlji i u svijetu.

Vjerojatno je i sam "Sud" bio svjestan toga i drakonskim kaznama htio je pripremiti Hrvate da prihvate konačnu presudu koja bi spriječila ogromnu sramotu UN-a. Međutim, osnovni njihov problem, koji se ogleda i u mogućnosti proglašenja alternativnog oblika odgovornosti dvojice generala po zapovjednoj odgovornosti, kako je naglasila odvjetnica Jadranka Sloković u izjavi za Hinu, jest to što elementi zapovjedne odgovornosti nisu utvrđivani tijekom suđenja. Naime, dvojica hrvatskih generala bila su optužena alternativno i kao sudionici udruženog zločinačkog pothvata i individualno kao naredvodavci zločina i po zapovjednoj odgovornosti. No, tijekom suđenja, a i u presudi, koncentriralo se samo na udruženi zločinački pothvat te se nisu utvrđivali elementi zapovjedne odgovornosti, odnosno jesu li dvojica generala primjerice znala da će njima podredene osobe počiniti kaznena djela te jesu li imali efektivnu kontrolu nad snagama koje su počinile ta djela.

"Osnovne elemente zapovjedne odgovornosti tužitelj nije utvrđivao", kaže odvjetnica koja je u tom predmetu zastupala generala Ivana Čermaka koji je prvostupanjskom presudom oslobođen odgovornosti za zločine počinjene tijekom operacije *Olja*.

Hrvatske vlasti i one udruge, kao npr. Documenta, koji su dobro plaćeni za podržavanje svjetskih moćnika u optužbama protiv naših generala toga su postale svjesne već duže vrijeme, a pogotovo poslije izricanja besmislenih prvostupanjskih presuda. Zato je u Hrvatskoj održan, između ostalog, i okrugli stol *Nužnost učinkovitijeg procesuiranja ratnih zločina jačanjem regionalne suradnje i procesuiranjem zapovjedno odgovornih osoba*. Već sam naslov očito sugerira pokušaj popravke pogreške "Suda" u Haagu, upravo u organizaciji udruge Documenta na čelu s direktoricom Vesnom Teršelić.

Koliko je to bio važan skup za "Sud" u Haagu i hrvatsku vlast najbolje svjedoči činjenica da su se skupu odazvali skoro svi najveći predstavnici vlasti u Hrvatskoj. Tu su bili: šef Delegacije Europske unije u Republici Hrvatskoj Paul Vandoren, predsjednik države Ivo Josipović, glavni državni odvjetnik Mladen Bajić i predsjednik Vrhovnog suda RH Branko Hrvatin.

Nedostajali ste samo Vi. Vlada nije predstavljao čak ni ministar, nego zamjenica ministra pravosuđa Sandra Artuković Kunšt.

To daje nade da se ne slažete s očekivanim dogovorom oko presuda našim generalima koji će im istina omogućiti skori izlazak, ali tu se ipak radi o presudama da su krivi za ono što danas vidimo i u pismu tadašnjeg američkog veleposlanika – zato što su spasili oko 160 000 muslimana u UN-ovoј zaštićenoj zoni Bihać. Hrvatskoj se već prije *Oluje* prijetilo sankcijama ako ih spasi! I to poslije srpskog genocida u drugoj UN-ovoј zaštićenoj zoni Srebrenici!

Kao što ste vidjeli iz pisma dvadeset biskupa, nadbiskupa i akademika, koje je potpisalo preko 2300 naših ljudi (nekoliko stotina sveučilišnih nastavnika i znanstvenika) posланог VS-u UN-a, jasno je da mnogi ljudi smatraju da se radi o rasizmu i "Suda" u Haagu i onih kojima oni služe.

Nadu da Vi ne želite takvo izrugivanje činjenice da je RH spasila oko 160 000 muslimana u Bihaću daje i činjenica, barem koliko je meni poznato, da Vi i Vaša Vlada niste prihvatali prijedlog Vašeg savjetnika o spominjanju i srpskih žrtava u Danu obilježavanja veličanstvene hrvatske pobjede *Oluje*, dok je, recimo, predsjednik Josipović nagradio direktoricu Documente za njene "zasluge".

Planirano smanjenje presude, pogotovu poslije objave američkih dokumenata, sigurno ne mogu "oprati" ni "Sud" u Haagu ni svjetske moćnike, pa time ni sve spomenute u Hrvatskoj. Tražiti nekakvu "zapovjednu odgovornost" da bi se uopće osudili generali koji su spasili toliko mnogo ljudi i dalje je nešto stravično. Tu je uopće nebitna visina kazne.

Napomenut ё Vam da čak postoji i jednostavni račun koji pokazuje kako "Sud" u Haagu vrednuje život jednog muslimana iz BiH. Naime, u prvostupanjskoj presudi Dariju Kordiću bilo je navedeno niz konkretnih imena ljudi za koje je krv Kordić. Osuđen je na 25 godina robije. Njegovi odvjetnici su dokazali da on nije krv niti za jedan od tih zločina. Naravno, umanjenjem osude "Sud" je točno utvrdio koliko mu vrijedi jedan njihov život. Znamo da je Kordić ponovno dobio 25 godina, što pokazuje da su ti životi "Sudu" u Haagu potpuno nevrijedni. To može izračunati i malo dijete predškolskog uzrasta.

Vi možete danas skinuti sramotu i s onih u Hrvatskoj kojima je također nevažno 160 000 muslimana u Bihaću, samom "Sudu" u Haagu i njegovim nalogodavcima, jer pokretanje postupka dodjele Nobelove nagrade za mir onima koji su spasili toliki broj ljudi može i mora biti jasan signal da hrvatski narod, a i mnogi u svijetu nikada ne ћe prihvati bilo kakve presude našim generalima. Kako prihvati nešto tako nečasno?

S poštovanjem,
akademik Josip Pečarić

P. S.

A kada već govorim o časti, vjerujem da je vjerojatno jedna od najljepših priča ona o **Dariju Kordiću**:

Njegova supruga Venera kaže (*Hrvatski list* od 23. prosinca 2004.)

Živa je istina da mu je to bilo u istrazi ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šuška, doći ћe do nagodbe sa sudom! Da je to napravio, bio bi danas vani na slobodi, kao i svi drugi optuženici. Zašto nije? Jer je, kako mi kaže, ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan

što ih je uopće poznavao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljaо, ‘da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji’.

Još tada je jedan nehrvat Charles R. Shrader, američki vojni povjesničar (vojnu povijest je predavao na vojnoj akademiji West Point), autor knjige *Muslimansko-hrvatski građanski rat u srednjoj Bosni /Vojna povijest 1992. – 1994.*, Zagreb, 2004., šokiran haškim optužnicama protiv Hrvata iz BiH rekao (*Večernji list*, 10. travnja 2004.):

Kad je Tribunal počeo raditi, tužiteljstvu je najlakše bilo optužiti Hrvate. Oni su, naime, s odobravanjem prihvatali osnivanje ‘ad hoc’ suda i željeli su suradivati s tužiteljstvom kako bi se kaznili zločinci. I onda se dogodilo da je upravo tužiteljstvo pokrenulo lavinu optužbi protiv predsjednika Tuđmana i hrvatskih generala te su počeli promovirati sintagmu o zločinačkim akcijama, zločinačkom udruživanju, etničkom čišćenju i pripajanju dijelova Bosne. Sve to nema smisla, a nema ni dokaza za takve teze. Odgovorno tvrdim da Blaškić i Kordić nisu krivi i da je strašno kolike su kazne dobili. Kad čitam nove optužnice protiv bosanskih Hrvata, pitam se koliko daleko mogu ići zle namjere i insinuacije tužiteljstva u Haagu.

Ovdje je značajno napomenuti da je g. Shrader svoju knjigu i svoje spoznaje stekao proučavajući materijale haaškog suda i to najviše upravo haaškog tužiteljstva!

HRSvijet, 23. srpnja 2012.

ČETVRTO PISMO

Poštovani predsjedniče Hrvatske vlade,
svoje prvo pismo počeo sam Vašom izjavom u Srebrenici kako su je
prenijeli hrvatski mediji:

Naprosto je neshvatljivo da se to (genocid u Srebrenici) dogodilo, kazao je predsjednik Milanović, dodajući kako se nešto slično tijekom rata moglo dogoditi i s Bihaćem.

Zatim sam komentirao: "Isto tako je neshvatljivo da svi znamo kako je Hrvatska operacijom *Oluja* spriječila taj planirani genocid u Bihaću, a da su zbog te operacije u Haagu osuđeni generali Gotovina i Markač."

Bilo je puno reagiranja na hrvatskim portalima, ali posebno sam izdvojio jedan upravo zato što je odudarao od ostalih. Komentar je napisao netko vrlo izirnitiran, pa će Vam ovdje prenijeti samo njegovu bit:

Ako vi, Gospodine Pečariću, niste slušali njegovu izjavu, ja, na žalost, jesam. Ovako je on to rekao: "Jako je tužno što se desilo u Srebrenici, a prava je sreća da se to nije desilo u Bihaću!" SREĆA je, dakle, spasila Bihać! A ne Ante Gotovina i naši branitelji! Što reći, to je čista provokacija i sprdanje s mrtvima i živima (po zatvorima). Što on misli, svima nam je jasno. Bolje da pišete pisma po svijetu, a ne onome tko će se posprdo nasmijati, ako ga ikad i pogleda!

Kako niste odgovorili na moja tri pisma koja Vam nude pregršt podataka da demantirate takva mišljenja o Vama, očekivao sam to na samoj proslavi. Naime, ipak sam se nadao da Vaša rečenica u Srebrenici ima dublje značenje i otklon od politike predsjednika Josipovića koji je odmah po završetku samog sudskog postupka, kada je postalo jasno da su odvjetnici naših generala u potpunosti srušili tvrdnje Tužiteljstva, dao "instrukcije" "Sudu":

Zločini su se dogodili i za njih netko treba odgovarati!

A "Sud" je postupio po njima. Vi vjerojatno i ne znate da se radi o kontinuitetu rada Vaše i srodnih stranaka. Odmah poslije Oluje, Vaše redove napustio je tadašnji saborski zastupnik Mate Meštrović,

tvrdeći da se vodstva vaših stranaka nisu radovali Oluji. Tko to danas zna?

Vjerojatno ne zna ni naš poznati kolumnist Ivica Šola, ali u svom komentaru *Oluja – Dan domovinske patologije* zaključuje:

Dok žalbeno vijeće Haškog suda ozbiljno ljudja kvalifikaciju o *Oluji* kao "udruženom zločinačkom pothvatu", hrvatski državni vrh svojski se trudi tu kvalifikaciju sačuvati. Govori predsjednika Josipovića i premijera Milanovića na obilježavanju vojno-redarstvene akcije *Oluja* u Kninu izgledali su kao da ih je pisala Vesna Teršelić.

Slično tomu, prof. dr. sc. Miroslav Tuđman tvrdi: *Naši vladajući političari još uvijek su prikopčani za Beograd.*

Tuđmanovu tvrdnju potvrđuje i nastavak teksta Ivice Šole (dat će Vam samo dio s podnaslovom *Karmine*):

Naime, premda taj dan slavimo Dan pobjede i domovinske zahvalnosti, on je bio nalik karminama za ubijene pripadnike srpskog naroda. Josipović i Milanović Dan pobjede pretvorili su u parastos. Ovdje se ne želi reći da se bilo koje žrtve trebaju ignorirati ili gurati pod tepih, ali inzistiranjem na zločinima baš taj dan zapravo je potvrđivanje teze haškog tužiteljstva. Zašto onda tu ne spomenuti i hrvatske žrtve martićevskih "krajišnika", protjerane ili preklane, sav taj petogodišnji teror, čemu diskriminacija žrtava po nacionalnom ključu (*ja za to obično koristim riječ: rasizam; op. J. P. ?*)?

I dok Gotovina i Markač čame u zatvoru, eto kako im "pomažu" Josipović i Milanović. Prvo, dovukli su tamo Džakulu, također osobu, kao i Stanimirović, koja je sve činila da bi tzv. Krajina etnički očišćena od Hrvata opstala kao dio velike Srbije, da bi Džakula došavši u Knin uvijeno dovodio u pitanje legitimitet *Oluje*. Isto, dakle, što je učinilo i haško tužiteljstvo. U bilo kojoj ozbiljnoj državi ni on ni Stanimirović ne bi imali pristupa javnosti, a vjerojatno ni slobodi, pri čemu treba naglasiti da se Hrvatska nije borila protiv Srba, već protiv Miloševićeva fašističkog veliko-srpskog projekta. *Oluja* je antifašistički pothvat, za razliku od onog četničkog u Srbu. Drugo, a sve u

prilog Josipović-Milanovićevoj patetici o *Oluji* kao leglu hrvatskih zločina, Predsjednik je uoči proslave Oluje odlikovao Vesnu Teršelić koja otvoreno traži zabranu proslave Oluje.

Njezinoj pak udruzi "Documenta", koja slovi kao servis haškog tužiteljstva protiv hrvatskih generala u Haagu, vlada Zorana Milanovića dodijelila je sedam milijuna kuna novca iz državnog proračuna, države koja je, po njoj, nastala na zločinu zvanom Oluja. Kako joj se ne gadi taj novac? Inače, Vesna Teršelić je jedna od osoba "s ovih prostora" za koju u jednom stranom veleposlanstvu kažu kako "mlati pare na tuđoj krvi": samo za praćenje suđenja za zločine na Ovčari u Beogradu od Europske Unije dobili su nešto manje od milijun eura. Koliko su još od drugih izmuzli, možemo spekulirati. No za taj novac Teršelička "nije shvatila" da se tamo sudi nebitnim likovima pa je uloga KOS-a i JNA maknuta kako bi se skrio pravi izvor svega zla, što je poslije na suđenju vukovarskoj trojci sramotno učinio i Haški sud...

(Zapravo ona "nije shvatila" da je glavni rezultat operacije Oluje bio spašavanje 180 000 muslimana u Bihaću, pa je i njen rad i rad onih koji je podržavaju opet čisti rasizam. Zato ću sljedeću knjigu s ovakvim tekstovima i nazvati *Rasizam svjetskih moćnika i njihovih službi*.op. J. P.)

Zapravo, svi značajniji državotvorni kolumnisti komentiraju sa zgražanjem ovo Vaše prikljanjanje Josipoviću, Pusićki i Čačiću, dakle onima koji nisu ni bili sretni u vrijeme pobjedničke akcije *Oluja* i koji sve vrijeme i rade protiv nje. Npr. naslov kolumnne Tihomira Dujmovića sve govori: *Na Oluji se sada vježbaju i političke perverzije*, a Milan Ivkošić je užasnut ponašanjem Vašeg ministra Kontromanovića: *Pad viteza Ante Kontromanovića – najdalje je u samoponižavanju i ponižavanju Oluje otišao jedan od njezinih najvažnijih sudionika*.

Ivkošić se s pravom zgražava na Kotromanovićevom žalu za kažnjavanjem na licu mjesta *zločinaca koji su ubijali nedužne ljudе, pljačkali po selima i kompromitirali ovu bespriječnu vojnu akciju*.

Ali, Kontromanićeve tvrdnje možda opisuju njegovo približavanje Vašoj stranci. O čemu se radi? Svi se sjećamo snimke kada general

Gotovina vrlo oštro kritizira svoje podređene zato što nisu intervenirali kada je došlo do pljački tijekom *Oluje*. Očito je bilo da on ne zna o nikakvim drugim zločinima, za koje zna Kontromanović: "Neosporno je da je zločina bilo i to se mora priznati." Kako Kontromanović za njih zna, vjerojatno je bio nazočan ili je bio informiran o njima. A ako je za zločine znao Kotromanović, a nije Gotovina, zar to ne sugerira da Gotovina i Markač trebaju odgovarati u Haagu za nešto za što treba odgovarati Kontromanović? Dakle, smiješno je i priznavati nekakvo Kotromanovićevo prijateljstvo ili odanost Gotovini, kada Gotovina sjedi u zatvoru umjesto njega. Ivkošić opisuje Kontromanovićev put od njegova oštra govora u Sinju, kojom prigodom sam mu i poklonio svoje knjige, do današnjeg Kontromanovića, ali mu ne pada na pamet da je to logični put čovjeka koji zna da Gotovina treba odgovarati za nešto za što je on odgovoran. Itekako Kontromanović zna da je zahvaljujući istim tvrdnjama predsjednika Josipovića donijeta prva presuda našim generalima, i sada je sve ovo u funkciji ponovnog pomaganja Haaškom sudu da naše generale osude umjesto njega!

Ili se Vaš ministar dodvorava i Josipoviću i Teršelički i Srbima i Pusički, jer znaju da oni vode taj dio hrvatske politike, nesvjestan da time optužuje sam sebe? Tim prije što Kontromanović itekako dobro zna sve ono o čemu sam Vam već pisao u svezi sa spašavanjem 160 000 – 180 000 muslimana u od UN-a zaštićenoj zoni Bihać.

Gospodine Predsjedniče, zar Vam se ne čini da je ponižavajuće i za muslimane, kada Bihać spominjete u Srebrenici, a ne i na proslavi *Oluje* koja ih je spasila? Ili je doista u pravu gore spomenuti komentator s Interneta:

"Vama je SREĆA koja je spasila Bihać nešto imaginarno, a ne Gotovina i Hrvatska vojska?"

Unatoč pismu američkog veleposlanika na koje sam Vas upozorio?! Danas, kada su se i SAD priklonile istini o *Oluji* i spašavanju Bihaća, teško je i zamisliti da će ovakva pomoći Haaškom судu od strane hrvatskih političara (bez obzira na koji su način *prikopčani za Beograd*) biti djelotvorna.

Evo, iako je godinama na djelu neka vrsta zabrane spominjanja uloge *Oluje* u spašavanju Bihaća, danas već imamo snimljen film

Večernjeg lista autorice njihove dopisnice iz New Yorka Jadranke Jureško-Kero "Udružena nepravda". U svezi s mojom sugestijom da generala Gotovinu predložite za Nobela, itekako je važno pogledati i taj film. Npr. gdje Jureško-Kero kaže:

Mnogi zaboravljaju da je Haaški sud osnovan rezolucijom Vijeća sigurnosti "daleke" 1993. godine i jedan od njegovih ciljeva je bio zaustavljanje ratnih strahota i kažnjavanje onih koji su bili krivi za ratna razaranja i uboštva. Nažalost, tijekom njegova mandata dogodila se Srebrenica a vjerojatno bi i Bihać slično stradao da nije bilo vojne operacije *Oluja* i generala Ante Gotovine koji je nakon oslobođanja Knina krenuo u nove akcije. U filmu "Udružena nepravda", Australka Mishka Gora jasno poručuje da je general Gotovina više napravio za istinu i pravdu u dva dana nego Tribunal u Haagu tijekom dva desetljeća postojanja.

Zar ne bi onda bilo pravedno da Gotovina sudi svima njima iz Haaškog suda uz potporu UN-a? Još bih izdvojio i sljedeće poruke gđe Jadranke Jureško-Kero:

Hrvatskim vladama je često važniji prioritet bio put prema EU i njihove fotelje nego događanja u Haagu jer mnogima je, ne zaboravimo i na to, Gotovina potencijalna politička opasnost ako bude oslobođen jer se plaše da bi njegova karizma zasjenila njihove male i preplašene živote pune kvazi-kompromizma, laži i neobrazovanosti.

(U svezi s ovim pogledajte koliko naših ljudi i tko je sve potpisao otvorena pisma REFERENDUM POSLIJE PRESUDE HRVATSKIM GENERALIMA! i NE U EU PRIJE SLOBODE HRVATSKIM GENERALIMA!; op. JP)

Pravda će pobijediti i u slučaju generala Gotovine i Markača, ali ne bih voljela biti u vlasti ni u koži mnogih... kad se generali vrate kući, jer će u tom trenutku Gotovina i Markač biti nacionalni heroji.

Drugi film se upravo snima za američko tržište (pogledajte članak pisca scenarija za taj film, našeg poznatog redatelja, diplomata,

generalisa, pisca dr. sc. Miroslava Međimorca *Oluja je spasila Bihać u Hrvatskom slovu* od 3. kolovoza 2012.), a redatelj mu je američki Hrvat, dobitnik mnogih prestižnih nagrada Nikola Knez. Dovoljno je da Vam samo spomenem da je u tom tekstu jedan podnaslov: *General za Nobela*.

S druge strane, Vaš ministar uprave Arsen Bauk istaknuo je da Hrvatska slavi državni praznik i jedan od najvažnijih dana u svojoj povijesti i odmah pokušao minimalizirati Vaše priklanjanje Josipoviću ne spomenuvši te Vaše riječi, već samo:

Premijer Milanović u svom je govoru rekao da je bilo i nekih događanja kada hrvatska država nakon ‘Oluje’ nije bila na razini zadatka, ali sve u svemu ovaj ćemo praznik još dugo slaviti i, moram priznati, nisam se puno obazirao na to što je gospodin Džakula rekao.

Naravno, Dujmović, Ivkošić i drugi spominju u svojim tekstovima brojne velike proslave raznih pobjeda i navode zločine koje su učinili ti pobjednici (naravno stvarne zločine, a ne i “zločin” spašavanja 160 – 180 tisuća muslimana). I nitko od njih ne zove poražene niti na njihovim proslavama ne spominje te žrtve. Zapravo, itekako bi bilo logično da je na proslavi u Kninu pozvan netko iz Bihaća – netko od 180 000 spašenih *Olujom*.

Zato je jasno da se u Kninu doista željelo pomoći Haagu i korak po korak ispuniti srpska želja o zabrani proslave *Oluje*.

Jedini odgovor koji Vas može opravdati za spominjanje žrtava, zapravo je sadržan u mom prijedlogu Hrvatskom saboru od 5. kolovoza 2012.:

Uvedimo Dan domovinske zahvalnosti i domovinske žalosti zbog Srba zečeva.

Prijedlog je zasnovan na riječima Slobodana Miloševića (sjednica Vrhovnog savjeta obrane Jugoslavije 14. kolovoza 1995.):

Molim vas, 6 hiljada Hrvata je branilo Vukovar pola godine; napadala je cela Prva armija, vazduhoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu odbranili Knin, kojem se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!? Oni ga nisu branili, jer po svim izveštajima koje smo dobili od

policajaca, građana i ostalih, čim je prestala artiljerijska priprema u sedam uveče, oni su naredili - bežaniju! Prema tome, tu nije bilo nikakvog otpora niti je bilo borbenog dodira sa hrvatskim snagama. (...) – Tamo je palo naređenje da svi izadu iz Krajine istog dana, čak bez stvorenog kontakta sa hrvatskom vojskom na najvećem delu fronta. (...) Pitanje je ko je, zaista, doneo odluku da krajško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva odluka, kada su imali sve uslove da se brane, izazvala je egzodus. Sada to treba da bude razlog da Jugoslavija jurne tamo da brani te teritorije, sa kojih su oni utekli kao zečevi?!

A doista je strašno od ljudi napraviti zečeve, zar ne?

To je potpuno drugačiji zločin od onih koje spominju Dujmović, Ivković i drugi naši kolumnisti!

Ako i Vi mislite na taj strašan zločin, nitko Vam ne može prigovoriti.

A kada i prigovore, dovoljno im je pokazati što je o tome rekao Milošević. Dovoljno je pokazati kako ih se njihov "vožd" stadio, zar ne?

Sigurno će Vam biti zanimljivo kako je taj moj prijedlog, a zapravo Miloševićeve tvrdnje o Srbima-zečevima, komentirao prof. dr. sc. Andrija Hebrang:

Odlična Vam je ova sarkastična ideja o promjeni naziva Dana domovinske zahvalnosti. Jedino mi je žao zečeva jer su to drage plahe životnjice, a oni koji su bežali iz Knina bili su sve samo ne dragi i plahi. Naime, Slobodan Milošević je tu bežaniju prikazao samo zato da opravda najveći vojni poraz Srbije u njezinoj povijesti. Bežanje je bilo, ali tek nakon što su dali snažan otpor hrvatskim snagama, ali su slomljeni u par sati. Taj PORAZ ih je natjerao u bežaniju. Dakle, ipak su nešto bolji od zečića, jer su prije trka dali žestoki, ali uzaludni otpor. Kada su drugovi u Beogradu vidjeli da ne mogu zadržati hrvatski teritorij, aktivirali su rezervnu opciju bijega kako bi natjerali međunarodnu zajednicu da ih političkom akcijom vrate i kao prognanike ponovno nasele u Hrvatsku. Na sreću, to smo predvidjeli i spriječili što ubrajam među najveće udružene uspjehe Hrvatske vojske na terenu i hrvatske diplomacije u svijetu. Tako su Srbi poraženi na dva, do tada samo njihova

mitska područja, vojnom i diplomatskom. Danas to žele neutralizirati razni Josipovići, Matići, Pusići, Puhovski, Goldsteini.... dovođenjem srpskog zločinca Veljka Džakule, iz čijih izjava se čita novi velikojugoslavenski zadatak. On kaže da treba slaviti i srpske žrtve u isti dan, kako bi svi opet imali zajednički praznik! To je kao da u isto dan svijet slavi antifašiste i Hitlera! Ne će to biti lako spriječiti, jer podržavaju svemoćni mediji preko primjerice Butkovića, koji izmišlja intervjuje i ne plaća porez ali uspješno ruši hrvatski državni i nacionalni identitet. Zato mu je unaprijed oprošten kriminal. To je nova opasnost koju treba spriječiti, da žrtve koje su pale nisu uzaludne!

Iako je istina sve što tvrdi prof. Hebrang, očito je i on podržao sam prijedlog Saboru pa Vas pozivam da ga podržite i Vi, kao i da pokrenete postupak da se generalu Gotovini dodijeli Nobelova nagrada za mir. Pa svima je jasno da je njima (i Vama?) jedini zločin to što je spriječen genocid u Bihaću ravan onima iz Drugog svjetskog rata, kako je to definirao tadašnji američki vojni ataše u Hrvatskoj, i što zbog toga nisu mogli proglašiti Srbe pobjednicima u ratu, zar ne? Tako će te i pokazati da se Vi, za razliku od predsjednika Josipovića, svojski ne trudite da "Sud" u Haagu sačuva kvalifikaciju o Oluji kao "udruženom zločinačkom pothvatu".

S poštovanjem,
akademik Josip Pečarić

*HRSvijet, 12. kolovoza 2012.
Portal HKV-a, 13. kolovoza 2012.*

UZ ČETVRTO PISMO

Miroslav Medimorec

Američki Hrvat snima film o Oluji OLUJA JE SPASILA BIHAĆ

Ovih dana završen je u Zagrebu prvi dio snimanja dokumentarno-igranog filma radnog naslova *Oluja je spasila Bihać*. U peticiji koju je dosad potpisalo dvadesetak akademika i biskupa te više od 2300 ljudi iz cijelog svijeta akademik Josip Pečarić je ustvrdio da bi za spašavanje Bihaća general Ante Gotovina trebao dobiti Nobelovu nagradu za mir jer je vojno-redarstvenom akcijom Bihać deblokiran i otklonjena je opasnost za 180 000 ljudi stjeranih u okruženje da im se ne dogodi nova Srebrenica. Peticija akademika Josipa Pečarića o nepravdi Haškog suda, pa i Vijeća sigurnosti UN-a pri presudi generalima Anti Gotovini i Mladenu Markaču, kad je previdio takvu humanitarnu ulogu koju su imali RH, HV i vojna operacija *Oluja* u spašavanju Bihaća, potaknula je Hrvata Nikolu Kneza, uspješnog redatelja kratkih, dokumentarnih i animiranih filmova i producenta iz Tekssasa da akademiku Pečariću ponudi svoju zamisao o filmu na engleskom jeziku koji će obraditi taj zaboravljeni i zanemareni aspekt *Oluje*. Akademik Pečarić ga je spojio s redateljem i književnikom Miroslavom Medimorcem koji je napisao scenarij, organizirao snimanje i zamolio niz značajnih osoba, poput generala Josipa Čuletića, Krešimira Čosića i Rajka Rakića, povjesničare Ante Nazora, Davora Marijana, Dinka Čuture i Ive Lučića, novinare i publiciste Višnju Starešinu i Matu Kovačevića, znanstvenika i zastupnika u Hrvatskom saboru Miroslava Tuđmana, humanitarne radnike Slobodana Langa i Jakova Bienenfelda, da svojim stručnim raščlambama, izjavama i ocjenama sudjeluju u filmu. U jesen se nastavlja snimanje i prikupljanje izjava još jednog broja osoba, posebice Bošnjaka vezanih uz opsadu, obranu i oslobođanje Bihaća, jer bez njihovih nadljudskih napora i žrtve Bihać ne bi opstao. Oni će izložiti svoja sjećanja i ocjene za jedan cjelovit i vjerodostojan film o toj danas slabo poznatoj epizodi rata u bivšoj Jugoslaviji, koja

je zbog brzine odvijanja događaja u jesen 1995. i postizanja mira u Daytonu neopravdano pala u zaborav. Kako je u svojoj izjavi za film naglasio dr. Slobodan Lang: *Oluja i vojna akcija jedne zemlje (RH) izravno je utjecala na humanitarni problem u susjednoj zemlji (Bihać), vojna akcija je bila u funkciji dobra.*

Osim uvida u bogati dokumentarni materijal koji su omogućili Hrvatski memorijalno-dokumentacijski centar Domovinskog rata i njegov ravnatelj dr. Ante Nazor, neki dijelovi ovoga filma bit će igrani, tj. na osnovi zapisa i dokumenata rekonstruirat će se značajni dijelovi slike o samoj obrani Bihaća i povezanosti s obranom i oslobođanjem RH te politici i utjecaju velikih sila, posebice SAD-a. Redatelj Nikola Knez, koji je povezan sa Sveučilištem Tekstas A@M, koristit će usluge studenata glume sa zadnje godine studija kazališta koji će odigrati ključne scene razgovora između hrvatskih i američkih vojnih dužnosnika. Osim u Zagrebu, film je sniman u Kninu i Bihaću.

Nekoliko općih napomena o Nikoli Knezu, producentu i redatelju filma o *Oluji*, generalu Gotovini i opsadi i deblokadi Bihaća.

Počet ćemo od njegova zadnjeg filmskog uspjeha na Međunarodnom filmskom festivalu u Houstonu 2012.:

Nikola Knez i njegova producentska kuća *iFilms LLC* dobila je na 45. svjetskom festivalu filma u Houstonu 11 (jedanaest) Remi nagrada, platinastih, zlatnih, srebrenih i brončanih. Na festivalu je ove godine u različitim kategorijama prikazano više od 4600 filmova iz 57 zemalja. U kategoriji igranog filma sudjelovao je i hrvatski igrani film Branka Ivande *Lea i Darija*. Na istom festivalu prošle 2011. godine Nikola Knez je dobio tri zlatne nagrade, 2010. dvije. Nikola Knez redatelj, scanarist, snimatelj, dobitnik mnogobrojnih nagrada, osnivač je *iFilms LLC*, filmske kompanije koja se bavi filmskim procesom od početne ideje, scenarija do završetka filma, prikazivanja na filmskom platnu. Njegov studio opremljen je najnovijom tehnologijom kojom upravljaju vrhunski filmski profesionalci. Osnivač je *Prve* (2005.) i organizator *Druge* (2006.) međunarodne konferencije o mladeži i obrazovanju za 21. stoljeće (Children's rights@Education for the 21st Century) koja se otada održava na Sveučilištu Texas A@M u Corpus Christiju. Usto

je osnivač Zaklade Sv. Marije na otoku Mljetu, Hrvatske udruge za dječja ljudska prava i Hrvatske udruge za ekoturizam. Pisac je nekoliko scenarija i dvije dječje knjige. Školovao se u Hrvatskoj u kojoj je radio na velikom broju filmova za Hrvatsku televiziju, Koncertnu direkciju, HNK, Dramsko kazalište. Snimao je promidžbene filmove za industrijska poduzeća u Hrvatskoj i Njemačkoj. Snimao je dokumentarne, obrazovne i igrane filmove, filmove za promociju industrije i turizma kao i TV komercijalne i muzičke videofilmove. Ima bogato iskustvo u videosnimanjima, uređivanju, 3D animaciji i specijalnim efektima. Njegovo obrazovanje i iskustvo omogućuju mu potpuno razumijevanje moderne filmske tehnologije i računalnih mogućnosti pri stvaranju filma. Sposoban je nadzirati projekt od početne stvaralačke zamisli do postprodukциje, dok mu znanje matematike i uvid u računalne znanosti omogućuje stručnost u svim oblicima tehnologije kao i uporabu preciznih alata za stvaranje vizualnih efekata i 3D animacije. Stalno je u tijeku s razvojem novih tehnologija u stvaranju filma. Izdvojiti ćemo tek nekoliko njegovih nagrađivanih filmova: *Vitezovi* (Knights) 3D animacija; *Između mjeseca i zemlje*, (Between moon and earth) dokumentarni film o ruskom kozmonautu Sergeju Avdejevu; *Američki zatvori, u inozemstvu i kod kuće* (American prisons, foreign@domestic) dokumentarni film koji je ove godine dobio platinastu nagradu za scenarij i Remi posebnu nagradu žirija za film i video; *Jedna osoba, dva puta* (One person, two paths).

Usprkos vrlo živom i uspješnom prisustvu u kompetitivnoj američkoj filmskoj industriji, Nikola Knez nije napustio vezu sa svojom domovinom i ovaj producentsko-redateljski projekt pokazuje koliko vjeruje da se istina o Hrvatskoj, Domovinskom ratu i zatočenim generalima u Haagu, *Oluji* i pomoći Bihaću i BiH može na dobar filmski način, na engleskom jeziku, prezentirati svijetu.

Jedan od generala koji je sudjelovao u snimanju dokumentarno-igranog filma o *Oluji*, generalu Anti Gotovini i Bihaću bio je i načelnik stožera Južnog bojišta general-bojnik Rajko Rakić, najbliži suradnik i planer svih vojnih operacija koje je vodio general Ante Gotovina, njegova desna ruka i pouzdanik koji i danas stručno

objašnjava, opravdava, brani i cijeni generalove vojničke poteze, njegovu vojnu darovitost i ljudski integritet. Njegov zapovjednik Ante Gotovina je za generala Rajka Rakića sjajan vojni strateg i vođa koji mu je pri prvom dolasku na dužnost zapovjednika ZP Split 1992. u Zadru rekao kako zna na koji će način osvojiti Knin. Četiri godine kasnije dokazao je da je točno predvidio na koji način je uz minimalne ljudske gubitke jedino moguće osvojiti središte srpske pobune u Hrvatskoj, Knin. Na snimanje filma na Kninskoj tvrđavi general Rakić je došao s pripremljenom raščlambom od skoro 60 stranica teksta, vojnih karata i fotografija iz koje prigodom 17. godišnjice vojno-redarstvene operacije *Oluja* sažimamo najzanimljivije dijelove: o pobjedi u tri koraka, deblokadi Bihaća i operacijama nakon *Oluje* koje su dovele do poraza srpske vojske, završetka rata u BiH i RH i Daytonskog mira.

Pobjeda u tri koraka – Na koji način?

1. korak: Trajao je od početka vojne operacije *Zima '94./95.* do završetka vojne operacije *Ljeto '95.* (ukupno osam mjeseci). Glavni smjer djelovanja HV-a bio je preko planine Dinara k Bosanskom Grahovu.

Cilj djelovanja bio je:

- oslabiti srpske napade na bihaćku enklavu (zaštićenu zonu UN-a)
- probiti se preko Dinare u sjevernodalmatinsko zaleđe i približiti se Kninu.

Obje zadaće su u cijelosti ostvarene.

2. korak: Obuhvaća djelovanje u vojno-redarstvenoj akciji *Oluja* (od 4. do 10. kolovoza 1995.)

Hrvatska vojska ne ispušta iz vida događaje oko Bihaća, samo na *trenutak* preusmjerava svoje napore i svoja djelovanja na rušenje tzv. RSK i u tome uspijeva:

- oslobođa cijelu središnju Hrvatsku s gradom Kninom
- deblokira bihaćku enklavu.

3. korak: Nakon *Oluje*, preko vojnih operacija *Maestral* i *Južni potez* (od 8. rujna do 15. listopada 1995.) izvršiti dodatni vojni pritisak na Srbe u BiH (Vojsku Republike srpske/VRS), nanijeti im

nove vojne poraze i prisiliti na pregovore kako bi se mogao završiti rat u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini.

Deblokada Bihaća – Kako?

– Tko je onda mogao povjerovati da je to moguće učiniti samo djelovanjem hrvatskih snaga na smjeru Slunj –Tržačke raštele, a da to ne prouzroči velike posljedice za RH, HV i samu Bihaćku enklavu. Tko je mogao jamčiti da to ne će biti neka vrsta *Pirove pobjede*??!

– Tko je mogao vjerovati da će hrvatske snage iz zapadne Hercegovine preko Dinare, Bosanskog Grahova i Drvara izravnim djelovanjem deblokirati Bihaćku enklavu, a da to ne će biti težak i dugotrajan posao, možda i zakašnjeli napor?

Gdje je bilo rješenje? Jedino pravo rješenje toga vojnog pitanja od strateške važnosti za RH bio je zajednički napor, zajedničko djelovanje svih hrvatskih snaga u središnjem dijelu Hrvatske, koje su trebale iskoristiti već ostvareni povoljan operativni i strategijski položaj na Zapadnohercegovačkom bojištu.³ Dakle, upravo onako kao je to provedeno u *Oluji*.

Jedino slobodno područje u zapadnoj Bosni i Hercegovini od 1992. bilo je Bihaćko područje s gradom Bihaćem. Položaj Bihaća i slobodnog područja koje su držale u okruženju snage VRS i VRSK bio je krajnje težak. Snage Petog korpusa A BiH i snage HVO-a odolijevale su u okruženju, bez logističke i svake druge pomoći, više od tisuću dana nadmoćnijim snagama neprijatelja. Nakon srpske okupacije više od sedamdeset posto ozemlja BiH i naklonosti međunarodne zajednice koja je kroz usta lorda Owena zagovarala rješenje po mjeri vojno jačega, Srba, i nakon pada zaštićenih zona UN-a Srebrenice, Žepe i vrlo izglednog pada UN safe area Bihaća

³ General Rajko Rakić koristi pojам Zapadnohercegovačko bojište za područje Kupreškog, Livanjskog i Glamočkog polja te planina Vitorog, Jastrebnjak i Šator, Staretina i Dinara čiji najveći dio je bio okupiran 1992. Sve je počelo zaustavljanjem postrojbi JNA u travnju 1992. na Kupreškom polju koje su kretale iz BiH prema Livnu i Splitu. Zapadnohercegovačka bojišnica se spajala sa Sjevernodalmatinskom bojišnicom koju su držali pobunjeni Srbi (tzv. VRSK).

MZ se krajem 1994. spremala proglašiti Srbe pobjednicima u ratu. V RS otpočela je zajedno s V RSK pripreme za završni udarac. U tu svrhu ustrojena je Operativna grupa/OG *Pauk* koja je silovito napala Bihaćko područje koje je ovisilo o logističkoj i humanitarnoj pomoći RH. Bila je to tzv. Prva bihaćka kriza. Peti korpus A BiH krajnjim naporima je odolijevao napadima. Bihaćko područje imalo je i ima važan strategijski položaj za RH i u tadašnjem odnosu snaga jedino je RH mogla pomoći Bihaću. Pomišljalo se na izravnu akciju prema Bihaću, ali ona je u sebi nosila mnoštvo opasnosti, nesklonost MZ, uzak koridor između Slunja i Bihaća, obveza prema Sporazumu s pobunjениm Srbima potpisanim početkom 1994. Izabrana je zamisao generala Ante Gotovine da se jednom vojnom operacijom na Zapadnohercegovačkoj bojišnici prisili V RS da oslabi pritisak na Bihać. Bila je to operacija *Zima '94*. HVO i HV u zajedničkoj akciji u teškim zimskim uvjetima, na planinskom zemljištu uspjeli su prodrijeti i zadržati položaje na Dinari i Staretini, prodrijeti duboko u Livanjsko polje i odvratiti V RS od ulaska u Bihać. Druga bihaćka kriza dogodila se nakon genocida u Srebrenici kad se činilo da više ništa ne стоји na putu pobjedi bosanskih Srba. Ponovno je operacija *Ljeto '95.* pod vodstvom generala Ante Gotovine, koju je operativno planirao njegov načelnik stožera general Rakić, odvratila Srbe od završnog udarca na branitelje Bihaća, neprijateljske snage su se nalazile tek dvije stotine metara od bihaćke bolnice. Ulazak HVO-a i HV-a u Bosansko Grahovo i Glamoč značile su uzbunu u redovima bosanskih Srba, koji su odmah s bihaćkog bojišta prebacili snage prema prijetećim snagama HVO-a i HV-a.

Tijek operacije *Ljeto '95.* smjer Crni lug – Bosansko Grahovo

Napad je počeo 25. 7. 1995. god. 4. i 7. gardijska brigada (gbr.) 28. 7. oslobodile su Bosansko Grahovo i svoje su snage usmjerile prema Kninu tako što se 7. gbr. usmjerila prema Crvenoj zemlji, a 4. gbr. prema Deralama i selu Strmica. V RSK je prebacila dio snaga prema Strmici i prema Crvenoj zemlji, pokušavajući uspostaviti obranu Knina sa sjeverne strane. Zapravo, nije se znalo tko treba braniti Knin sa sjeverne strane – jer se takva mogućnost ugroze Knina nije ni predviđala. Knin se branio u zaledima Sinja, Šibenika i Zadra. Koliko će to biti pogubno za RSK vidjet će se u operaciji

Oluja. Pobjedom u operaciji *Ljeto '95.* razdvojene su dvije neprijateljske vojske (V RS i V RSK) i stvorena osnova za *Oluju*.⁴

Cilj operacije Oluja

- u središnjem dijelu Hrvatske od Jasenovca do Dinare istovremeno prijeći u napad na snage V RSK
- dijelovi HV-a i HVO-a na Zapadnohercegovačkoj bojišnici ostat će u obrani i ne će poduzimati aktivna djelovanja
- na više smjerova probiti neprijateljsku obranu, razdvojiti njihove snage i prijeći na potpuno oslobođanje tog područja
- glavni objekti napada bile su neprijateljske snage i izvori njihove voje moći
- smjerom Plaški – Slunj – Tržačka raštela (državna granica s BiH) što prije se probiti prema snagama Petog korpusa BiH, spojiti se s njima i tako debllokirati cijelo bihaćko područje iz okruženja V RS i VRSK
- snagama ZP Split osloboditi Knin, Vrliku, Drniš, Kistanje, Benkovac i Obrovac. Vojska RSK nije imala posebne snage za obranu Knina. Napad su očekivali s jugoistoka, juga i jugozapada, a napadnuti su sa sjevera.⁵ Pitamo se zašto je plan o otvaranju Zapadnohercegovačkog bojišta baš u to vrijeme i na tom mjestu bio dobar i jedino moguć? Jedino na tom mjestu između Kupresa i Dinare bilo je moguće istovremeno razdvajati snage V RS (u BiH) i V RSK (u RH), vršiti pritisak s leđa na V RS koja je napadala Bihać i približavati se zaledu Knina. Promatrajući na zemljovidu smjer kretanja hrvatskih snaga na

Zapadnohercegovačkom bojištu⁶ jasno se vidi da su one usmjerene prema Bihaću (zaključno s *Ljetom '95.*), a zatim su se tijekom *Oluje* preusmjerile ka Kninu.

Nakon *Oluje* i uspjeha koji je ostvaren, sve snage Zapadnohercegovačkog ratišta, pojačane snagama ZP Split okreću se prema Banja Luci. Time se vrši daljnji pritisak na V RS,

⁴ Zemljovid Ljeto '95.

⁵ Zemljovid Oluje i Zapovjedni lanac vojne operacije Oluja

⁶ Zemljovid

oslobađaju okupirana područja oko Šipova, Jajca, Mrkonjić Grada i Drvara. Izravno se pomažu Peti i Sedmi korpus A BiH da djeluju prema Banja Luci istočno od rijeke Vrbas. Svaki drugi plan koji u sebi ne bi sadržavao navedene mogućnosti ne bi bio dobar. Plan za završne operacije morao je sadržavati tri ključne zadaće:

- deblokadu Petog korpusa A BiH (Bihaćkog zaštićenog područja);
- oslobađanje Knina i
- rušenje RSK.

Hrvatsko slovo, 3. kolovoza 2012.

UVEDIMO DAN DOMOVINSKE ZAHVALNOSTI I DOMOVINSKE ŽALOSTI ZBOG SRBA ZEĆEVA

(Pismo Hrvatskom saboru)

Poštovani predsjedniče Hrvatskog sabora,

obraćam Vam se ohrabren praksom Hrvatskog sabora da veoma brzo reagira na prijedloge hrvatskih građana, kao što je to bilo u slučaju kada je poznati hrvatski povjesničar predložio da se ukine potpora spomen danu u Bleiburgu, a Sabor je to prihvatio. Vjerojatno Vam je poznato da se ja obično ne slažem s Goldsteinima, Teršeličkom, Pupovcem ili patrijarhom srpskim Irinejom. Međutim, već više puta sam naglasio da doista smatram da je Hrvatska načinila neviđeni zločin prema Srbima u *Oluji* i da se konačno moraju početi obilježavati ta srpska stradanja.

Podsjetit će da su se svi spomenuti javili uoči obilježavanja ovogodišnjeg Dana domovinske zahvalnosti s jednakim zahtjevima. Hrvatskoj javnosti su oni poznati, pa će ovdje dati samo potpuno istovjetnu priču koja nam stiže iz Beograda:

Održan pomen nastrandalima u "Oluji" u crkvi Sv. Marka

BEOGRAD – Parastos nastrandalima u vojnoj operaciji "Oluja" održan je danas u crkvi Svetog Marka sa koje je patrijarh srpski Irinej poručio da opravdanja za takvo bezakonje i zločine koji su se desili sigurno nema. Parastosu, koji je patrijarh služio uz sasluženje sveštenstva SPC, prisustvovali su prvi potpredsednik Vlade i ministar odbrane Aleksandar Vučić, načelnik generalštaba VS Ljubiša Diković, pripadnici VS i brojni građani, među kojima je bio i ruski ambasador Aleksandar Konuzin. Patrijarh je okupljenima rekao da se obraća svima koji su postrandali u jednom "bezumnom vremenu" i dodao da su postrandala naša braća, sestre i deca, samo zato što su bili Srbi i što su prihvatali pravoslavnu veru. (*Zato su i krenuli u agresiju na Hrvate, nedvojbene zločince jer Hrvati ne žele prihvati istu "veru", op. J. P.*).

Oni su, kako je istakao, bili ne samo prognani, već i strašno postrandali na tom putu i bekstvu i traženju spasa u Srbiji. (Doista, i hrvatski ratnici su se zgražavalici kada su nailazili na

srpske izbjeglice koje su pregazili srpski tenkovi u svojoj paničnoj bježaniji, op. J. P.).

On je rekao da se sećamo mnogih koji su izgubili "svoje živote i svoje kosti rasuli u krajevima Banije, Like, Korduna i severne Dalmacije, koji su ostavili svoje domove u kojima su vekovima živeli i ostavili ih onima koji su im bili neprijatelji". (*Jasno je da su neprijatelji oni koji nikako da priznaju da su to dijelovi Velike Srbije i da se i danas Srbi potpomognuti hrvatskim vlastima trebaju truditi u to uvjeriti te Hrvate – srpske neprijatelje, op. J. P.*)

"A neprijatelji su im bili, draga braćo i sestre, hrišćani koji pripadaju jednoj crkvi, zapadnoj crkvi, protiv hrišćana, koji su pripadali apostolskoj Istočnoj paravoslavnoj crkvi", rekao je on. (*Dodajmo, kako su ti neprijatelji napali Veliku Srbiju koja se prostire i na teritoriju nekakve Hrvatske. Strašno, zar ne? op. J. P.*)

Prema njegovim rečima, teško je naći reči i opravdanja za te strašne zločine koji su se desili pre 17 godina u "zapadnim našim krajevima (*strašno je vidjeti kako Hrvati usurpiraju zapadne srpske krajeve i još se oružjem bore protiv poštenih srpskih vojnika i do zuba (ne)naoružane srpske nejači, op. J. P.*) ili se kasnije desili u našim južnim krajevima gde su Srbi kao nikada u svojoj istoriji postradali".

On je ocenio da je 20. vek za Srbe predstavlja vek najstrašnijeg stradanja u njihovoj "dugovečnoj istoriji".

"Zašto se to desilo i zašto je tako bilo i ima li opravdanja za takvo bezakonje i zločine koji su se desili – sigurno da nema", rekao je patrijarh. (*Doista, Srbi su tri put ratovali, kako kaže njihova pjesma koja veliča njihove zasluge za te ratove, a neprijatelji nisu odmah položili oružje iako znaju da Srbi baš i nisu neki ratnici i nisu nikad u povijesti pobijedili kada su sami ratovali. Op. J. P.*)

On je naveo i da je posle toliko vremena i toliko "nekakvoga prava demokratskog u svetu u kome živimo", 250.000, a po nekim i 350.000 onih kojih je rasuto daleko po svetu.

"I to se sve dešava danas, u 21. veku pred demokratskim svetom Evrope i Amerike i desetine hiljada čeka da se vrati odakle je

prognano, ali pravde za naš narod u svetu nema”, rekao je partijarh. (*Naravno, problem je bio dok su Hrvati ustrajavali na “ustaškim” vlastima. Sada imaju svoje terseličke, josipoviće, goldsteinove i dr. pa će sve lakše ići. Pa već sama činjenica da je Patrijarh govorio o zapadnim srpskim krajevima u nazočnosti ruskog veleposlanika potvrđuje opravdanost želja naših političara da im se izade u susret što je više moguće, jer stalno moraju imati u vidu da u Hrvatskoj ipak živi većina tih neprijatelja o kojima govorи Patrijarh, zar ne? Op. J. P.*)

On je napomenuo da se svi nadamo da će kad-tad progovoriti pravda, ako ne ljudska onda će sigurno “progovoriti pravda Božija”. Irinej očekuje, kako je istakao, “da moćnici ovog sveta učine da se pravda sproveđe, da se ljudi vrati svojim domovima, njivama, stanovima i da pravda bude ista prema nama kao i prema drugim narodima”. (*Doista, Srbi su samo provodili želje svjetskih moćnika i doista s pravom traže da ih se za to nagradi. Pokušali su pobiti i 180 000 muslimana u od UN-a zaštićenoj zoni Bihać, ali su ih u tome spriječili Hrvati, što je doista strašan zločin sam po sebi – Gotovina i Markač i ne bi bili u zatvoru da UN i svjetski moćnici nisu željeli to “čišćenje” muslimana, kao i ono u Srebrenici, zar ne? Vidimo danas da vlasti u Hrvatskoj sve to dobro razumiju i traže sve moguće načine da udovolje takvim zahtjevima svjetskih moćnika. Problem su jedino ti zločesti Hrvati, koji slave, umjesto da se stide svojih veličanstvenih pobjeda. Op. J. P.*)

Porodice nastrandalih u akciji “Oluja” položile su venac, upalili sveće na spomen obeležje nedaleko od crkve Svetog Marka.

Tanjug – Beta (objavljeno: 4. 8. 2012.)

Ispričavam se čitateljima što se stalno ponavljam. Ali ljudi u Hrvatskoj moraju shvatiti da se strašan zločin tijekom *Oluje* doista dogodio. I dok svi gore spomenuti ne uviđaju stvarne razmjere toga strašnog zločina, moram po tko zna koji put citirati balkanskog krvnika i miljenika svjetskih moćnika Slobodana Miloševića koji je to sjajno opisao na sjednici Vrhovnog savjeta obrane Jugoslavije 14. kolovoza 1995.:

Molim vas, 6 hiljada Hrvata je branilo Vukovar pola godine; napadala je cela Prva armija, vazduhoplovstvo, čudo, sva sila

koju je imala JNA, a oni nisu odbranili Knin, kojem se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!? Oni ga nisu branili, jer po svim izveštajima koje smo dobili od policajaca, građana i ostalih, čim je prestala artiljerijska priprema u sedam uveče, oni su naredili – bežaniju! Prema tome, tu nije bilo nikakvog otpora niti je bilo borbenog dodira sa hrvatskim snagama. (...) – Tamo je palo naredenje da svi izadu iz Krajine istog dana, čak bez stvorenog kontakta sa hrvatskom vojskom na najvećem delu fronta. (...) Pitanje je ko je, zaista, doneo odluku da krajiško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva odluka, kada su imali sve uslove da se brane, izazvala je egzodus. Sada to treba da bude razlog da Jugoslavija jurne tamo da brani te teritorije, sa kojih su oni utekli kao zečevi?!

A doista je strašno od ljudi napraviti zečeve, zar ne? Siguran sam da čitatelji zato i razumiju zašto se slažem s Goldsteinima, Teršeličkom, Pupovcem i patrijarhom srpskim Irinejem, Josipovićem,... Zapravo, srpski zahtjev da se zabrani proslava dana kada su od njihova naroda pravljeni zečevi doista je opravдан. Samo vrhunski političari kakve imamo mi u današnjoj Hrvatskoj uspijevaju (razumljivo vrlo teško) uvjeriti Srbe da odustanu od zabrane i samo dodaju tom obilježavanju i srpske žrtve. Na žalost, ono što oni traže ne definira u potpunosti veličinu srpskog stradanja u ovoj akciji hrvatske vojske. Zato sam duboko uvjeren kako se 5. kolovoza u Hrvatskoj treba obilježavati

**DAN DOMOVINSKE ZAHVALNOSTI
I
DOMOVINSKE ŽALOSTI ZBOG SRBA ZEČEVA!**

HRSvijet, 5. kolovoza 2012.

Hrvatski fokus, 8. kolovoza 2012.

PETO PISMO

Poštovani predsjedniče Hrvatske vlade,
posebno me obradovalo kada je i jedan naš biskup pohvalio moje prethodno pismo Vama ("*to je vrlo dobro*"), ali odmah zatim je dodao i konstataciju koju mi je već postavilo više čitatelja ovih pisama: *bojim se to je kao gluhom dobar dan*. Međutim, biskup odmah i odgovara:

Ipak, treba ustrajati! Kasnije bi mogli reći da smo šutnjom odobravali njihova zlodjela, jer, đavao se vješto pretvara u anđela svjetla.

Zapravo, meni je posebno zanimljiva dvojba u kojoj ste se Vi našli. Niste naivan političar, pa niste bez razloga baš u Srebrenici spomenuli Bihać, zar ne?

Vjerojatno nisu izostala reagiranja, pa niste ni smjeli pomisliti to ponoviti onamo gdje se o Bihaću i treba govoriti – na proslavi *Oluje* u Kninu!

Sudeći po državotvornim kolumnistima, to ste odradili na – za Vas – zadovoljavajući način. Svi oni Vaš govor komentiraju zajedno s onim Predsjednika RH, mada je sigurno da on nikada ne bi spomenuo Bihać na način na koji ste Vi to učinili. Spomenut ću jedino kako ste zajedno i u najnovijem *Hrvatskom slovu* u rubrici *Karte na stol*. Na Vas se odnosí:

...izjavili ste: *Mi ovaj praznik ne slavimo zato da bismo uživali u tuđoj nesreći i tuđim žrtvama... Nakon Oluje hrvatska država je u jednom trenutku bila ispod razine svog zadatka...*

Zar su Hrvati pokazali i najmanji dokaz o tome da bi uživali u tuđoj nesreći i tuđim žrtvama? Zar tako mislite o većinskom narodu u državi, čiji ste predsjednik Vlade? Zar ne znate da cijeli demokratski svijet obilježava Dan pobjede 9. svibnja? Zašto ste umjesto riječi "obilježavati" izrekli "slaviti"? Znate li da ste izjavom kako je "nakon Oluje hrvatska država u jednom trenutku bila ispod razine svog zadatka..." optužili cijelu državu i njeno političko i vojno vodstvo za zločine pojedinaca? Znate li da takvom izjavom pomažete tužiteljima Haaškog suda, koji

žele optužiti Republiku Hrvatsku koristeći optužbe hrvatskih generala?

Zapravo, svi znamo da je cijeli koncept novog obilježavanja pobjede (a zašto ne i slavljenja poraza velikosrpskog nacizma?) u funkciji pomoći tom "Sudu". Tako naš poznati kolumnist Gojko Borić piše u *Hrvatskom listu* od 16. kolovoza 2012. o želji hrvatskih vlasti da se u Kninu nađu i poraženi:

Nacionalne simbole i blagdane određuju svuda u svijetu nacije prema svojoj slobodnoj volji i nitko im se u to ne smije mijesati izvana, a ni iznutra od strane bilo kakvih manjina. To je općeprihvaćeno političko, ali i civilizacijsko pravilo koje ne trpi nasilne promjene... (*Zapravo to se ne odnosi na nas, jer sve to dolazi od grupe oko predsjednika Josipovića, zar ne? Op. J. P.*) Teško je bilo slušati naše vrhovnike kad su u Kninu govorili kako treba uzete u obzir i žrtve druge, srpske strane. Nisu bili precizni. Trebali su reći nedužne žrtve kojih u usporedbi s hrvatskim gubitcima nije bilo mnogo jer srpski su pobunjenici dali petama vjetra ili, kako je rekao njihov idol Slobodan Milošević, ponašali su se kao zečevi prije dolaska Hrvatske vojske. Treba naglasiti kako se ona nije borila protiv Srba u Hrvatskoj nego protiv pobunjenika srpske nacionalnosti, a oni nisu bili legitimni predstavnici srpske manjine nakon što su njihovi zastupnici napustili Hrvatski sabor. Sve države u svijetu najoštrijim sredstvima pobijaju nasilni separatizam.

Točno je da to vrijedi za sve države svijeta, ali ne i za Hrvatsku! To je tako očito da nemam potrebe ponovno dokazivati, zar ne? A da se mislilo o nevinim žrtvama, sigurno ne bi državni vrh u Knin doveo Veljka Džakulu, koji će ostati zapamćen po sljedećim riječima o vukovarskim žrtvama (u novosadskom Dnevniku po padu Vukovara, 24. studenoga 1991):

Da, na žalost, ali to su zlodela ustaša. Decu su u kolevkama klali, u jednom dečijem obdaništu je pronađeno 41 zaklano dete, između pet i devet godina. Ubijali su žene, starce, decu, sve što se micalo po zemlji, i stoku. Nisu ubijali, nego masakrirali nedužne. Zlotvori jedni! Ako nije obavljena selekcija zarobljenika, koji su bili u logoru na Manjači, učinjena je velika

greška. Ne ovde se nijedan zlikovac ne će izvući. Nedužne starce i starice pobubijaše, pa da se tek tako u nekoj razmeni izvuku. Svakog zločinca će stići zaslужena kazna!

Fašizam ponovo diže glavu u Evropi, a eskalaciju je doživeo u Hrvatskoj... Sada su redovi JNA pročišćeni, ne do kraja, ali u dobroj meri, tako da će JNA, ubrzo zadati i poslednji odlučujući udarac paravojnim formacijama u Hrvatskoj.

Nikada više zapadna Slavonija ne će biti Hrvatska. Nikada. Tu dileme nema, SAO Zapadna Slavonija će biti federalna jedinica nove Jugoslavije. Posle 86 dana neprestanih borbi Vukovar je konačno oslobođen, ali je plaćena prevelika cena njegovog oslobođanja, jer su ustaše sav svoj bes, svu svoju krvoločnost iskazali na nedužnom srpskom narodu, na deci, staricama i starcima.

Zar je Džakula doista predstavnik "nevinih" žrtava? Zar hrvatske vlasti ne znaju da on to ne može biti?

Meni se ipak čini da se državni vrh potrudio da opravda moju tvrdnju:

Josipović i Tadić su se voljeli javno, a Josipović i Nikolić tajno.

Naime, poznato je da je Nikolić dobar s Džakulom, a nije s Pupovcem. Ono što Pupovcu zamjera Nikolić, na malo drugačiji način to isto mu danas zamjera i Josipović.

Dakle, očito je kako hrvatske vlasti žele pomoći Srbiji kao gubitniku u ratu.

Problem im je što sve to itekako prepoznađu mnogi u Hrvatskoj i moraju razmišljati kako će se to odraziti na njih kada ne budu na vlasti.

Zato je zgodno dati najnoviji komentar koji je dao prof. dr. sc. Andrija Hebrang, koji je do izbora bio šef parlamentarne većine u Hrvatskom saboru i koji je podržao Karamarka pa nije isključeno da će njegove riječi biti i stav HDZ-a kada ponovno budu na vlasti (*Hrvatski list*, 16. kolovoza 2012.):

TAJNI PLAN UBIJANJA HRVATSKE SVETINJE OLUJE

Ovogodišnja obljetnica *Oluje* protekla je u znaku novog prekrajanja hrvatske povijesti. Učinjeno je to vješto, prikriveno lažnim domoljubnim frazama ispod kojih nije teško prozrijeti najavu budućih proslava u Kninu. Akteri novoga plana za eutanaziju najsajnije vojne pobjede u hrvatskoj povijesti su, naravno, oni koji su cijelo vrijeme Domovinskog rata pružali otpor stvaranju hrvatske države, ili su pak čučali pritajeni čekajući svoju priliku. Većinom se radi o jugonostalgičarima neizlječivo zaraženim komunističkom ideologijom. Ti su jugoljupci na prošlim izborima dočekali, zahvaljujući teškim djelima pojedinaca iz vrha HDZ-a, svoju priliku. Koriste ju već od prvoga dana, jer je to jedino što su u opozicijskim danima detaljno planirali. Nisu izradili plan za oporavak hrvatskog gospodarstva, porast proizvodnje, zaustavljanje državnog duga ili očuvanje vlasništva nad hrvatskim blagom koje nemilosrdno rasprodaju. Nasuprot tomu, dobro su isplanirali kadrovske čistke, ukidanje pokroviteljstva nad nacionalnim svetinjama poput Bleiburga, drznuli su se pokrenuti ukidanje Ureda za pronalaženje i obilježavanje grobova žrtava komunističkih zločina, ukinuli obilježavanje Dana oružanih snaga RH u Vukovaru, po prvi puta na dan obilježavanja *Oluje* državni vrh nije polagao vijence na Mirogoju zajedno s braniteljima, a na njihov prosvjed odgovoreno im je da se radi o maloj nespretnosti u protokolu. Pripremaju i povlačenje tužbe protiv Srbije za genocid. Kažu da se sve to može postići i mirnim razgovorima. Zar se genocid može poništiti pregovaranjem? Posve je jasno da jugoljupci pletu svoju mrežu oko ostataka uspomena na herojski obrambeni Domovinski rat, kojega većina njih nije ni htjela niti se u njega uključila. Sada su počeli plesti mrežu i oko obilježavanje *Oluje* u Kninu. Hoćemo li se dati uhvatiti u nju? Da bi se spriječilo umiranje najsajnijeg događaja hrvatske povijesti, treba razotkriti podle planove.

Jugoljupci doveli Dzakulu u Knin

Prva promjena ove godine u Kninu bila je ta, da politički vrh nije sjedio u prvim redovima nego ih je ustupio braniteljima.

Bilo bi to pohvalno, da se iza toga ne krije bijeg od istine o ulozi tih političara u devedesetima, i da se na jednostavan način izbjegnu protesti i zviždaci. To je jedini razlog njihovoj suzdržanosti u proslavi, a umotali su ju u lažnu skromnost. Prednost su braniteljima dali samo prividno, jer su izbjegli u svojim govorima čak i spomenuti najzaslužnije za organizaciju i provođenje *Oluje*, predsjednika dr Franju Tuđmana, ratnog ministra obrane Gojka Šuška i hrvatske generale haške uznike. Umjesto toga, premijer je poručio da smo pobijedili u ratu, ali još nismo u miru. Po njemu, ta će pobjeda u miru biti ostvarena kada će *Oluju* slaviti branitelji zajedno s agresorima! Upravo u tome leži tajni plan ubijanja hrvatske svetinje *Oluje*.

Prvi korak podloga plana ostvaren je dovođenjem čelnika srpske tvorevine u Zapadnoj Slavoniji Veljka Džakule na obilježavanje *Oluje* u Knin. Taj podli čin trebao je prikriti ulogu Džakule u agresiji na Zapadnu Slavoniju. Umjesto da odgovara za zločine u Pakracu, za tajenje podataka o smrti hrvatskog heroja dr Šretera kojega su mučki ubili u zatočeništvu na Bučju, za uništavanje pakračke bolnice i pucanje po bolesnicima u njoj, on sjedi na proslavi *Oluje* i daje izjave! Kada smo drugi dan sjajne akcije Bljesak ušli u Pakrac, Džakula je obavio kukavičku predaju poraženih srpskih snaga. Pod zaštitom međunarodnih promatrača, pred svima nazočnima rekao nam je da nikada ne će priznati hrvatsku državu a u zgradи ranije pakračke općine premijeru Nikici Valentiću u lice rekao da ga nikada ne će priznati za predsjednika. Aboliran je pod zaštitom međunarodne zajednice, a sada je pod zaštitom jugoljubaca doveden u Knin! Razlog je jasan, i on sam ga je bez trunke srama istakao i složio se s onima koji su ga pozvali. Po njima, proslava *Oluje* bit će prava tek onda kada će se slaviti i žrtve branitelja istodobno sa žrtvama agresora! Cilj je, dakle, zajedničko hrvatsko-srpsko obilježavanje *Oluje*. To bi zadovoljlo i njihove beogradske prijatelje na čiju osudu *Oluje* nisu odgovorili niti jednim protestom. Lako je prepoznati najave za iduću godinu, kada će u Knin biti dovedeni i drugi zagovornici takve ideje novog zajedništva. Svjesni su da nakon što su zamračili Dan državnosti i naziv Hrvatskog državnog sabora treba ugasiti i kninsko obilježavanje *Oluje* i povijest će

biti izbrisana. Imaju pravo samo u jednom, a to je da svaka civilna žrtva zaslužuje osudu počinitelja i dostojanstvo groba. Ali koristiti civilne žrtve agresorske strane za još jedno izjednačavanje branitelja i agresora ravno je zločinu! Možemo li zamisliti da se u bilo kojoj europskoj zemlji na dan obilježavanja antifašističkih pobjeda istodobno pojave i fašistički aktivisti? Zato dovođenje Džakule ne treba podcijeniti. To je prvi korak u velikom planu uništenja herojskog praznika *Oluje* i uvodenju novog nalik nekadašnjim jugoslavenskim blagdanima. Hoćemo li dozvoliti novi Dan republike, ali umjesto 29. studenoga prihvatići 5. kolovoz?

Jugoljupcima se žuri jer znadu da ne će vladati dugo. U žurbi nisu u Kninu čak niti hrvatsku himnu odsvirali do kraja. Valjda zbog brzine samo kratko pohvališe branitelje. Zbog troškova, koji bi bili manji od njihovih limuzina koje nakratko okupiraše Knin, nije bilo letova hrvatskih vojnih zrakoplova. Nisu ni hrvatske elitne jedinice prodefilirale ulicama, a o prikazu vojne tehnike (koliko je još preostalo) nisu ni razmišljali. Sve je bilo isplanirano da bude kratko i učinkovito. Kratko je bilo, ali razotkrivanjem njihovih planova nemojmo dozvoliti da bude i učinkovito!

Naravno, svima je jasno da bez pomoći hrvatskih vlasti i medija ne bi bile moguće haške presude. Već sam Vam pisao kako je obrana Darija Kordića pokazala da su svi navodi iz prvostupanjske presude bili netočni, ali je on ponovno osuđen na istu kaznu od 25 godina. Drugim riječima, dokazi nisu važni, već se Hrvatima u tom "sudu" sudi zbog nečeg drugog! Isto se pokazuje i sada. Smiješan je najnoviji odgovor Haškog tužiteljstva: *ako se pokaže da Gotovina i Markač nisu bili dio tzv. Zločinačkog pothvata, onda ih se može osuditi na istu kaznu kao pomagače u tom pothvatu.* Zapravo, ako se pokaže da je smiješna priča o zločinačkom pothvatu onda ih treba osuditi na istu kaznu po uzoru na slučaj Kordić. Bit će sretni i oni i njihovi pomagači iz Hrvatske ako budu osuđeni na bilo koju kaznu, samo da bi se udovoljilo poraženim Srbima i svjetskim moćnicima. Ostali su zločini ili "zločini" nad Srbima (nedužnim ili onim drugim). Ali tu tek nastaju problemi za hrvatske vlasti i medije. Brižno građena konstrukcija kako je Hrvatska vojska trebala štititi

Srbe po završetku *Oluje*, postaje besmislena poslije intervencije iz SAD-a. Pokazuje da se radi o rasizmu i hrvatskih vlasti i medija kada tvrde da nije trebalo poslije pokolja u Srebrenici spašavati 180 000 muslimana u od UN-a zaštićenoj zoni Bihać, već nekoliko desetaka nedužnih srpskih civila!

Bivši američki vojni ataše u Republici Hrvatskoj i poznati obavještajac Ivan Šarac i član kuće slavnih američkih obavještajaca u intervjuu objavljenom u *Hrvatskom listu* od 25. 8. 2011. kaže:

Općepoznato je da je tri dana poslije general Gotovina bio u zapadnoj Bosni jer se operacija nastavljala dalje s ciljem da se zaštiti Bihać. Srbi su dobili nekoliko brigada pojačanja iz istočnoga dijela BiH i iz Srbije pa je Bihaću prijetila smrtna opasnost, opasnost da ta enklava padne, a onda i genocida takvih proporcija kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu.

U najnovijem *Hrvatskom listu* o tome imate veliki tekst:

17. obljetnica teške i odlučne bitke koja se 13., 14. i 15. kolovoza vodila na području Bosanskog Grahova kako bi se konačno slomile srpske snage, a o kojoj se malo govori

**17. OBLJETNICA KRVAVE BITKE KOD GRAHOVA KOJOM JE,
NAKON OLUJE, SPRIJEĆEN SRPSKI PROTUNAPAD
BORBAMA PRSA U PRSA MLADIĆEVA VOJSKA
DOŽIVJELA JE KONAČNI PORAZ**

Dakle, pomoć Haaškom sudu za bilo kakvu osudu najzaslužnijih za spas tolikog broja ljudi ne može biti u interesu nikome u Hrvatskoj, a pogotovo ne hrvatskim vlastima. Podsjetit ću Vas da je američki vojni ataše prozvao i odvjetnički tim generala Gotovine zato što ga nisu pozvali za svjedoka da govori upravo o ovim zaslugama našeg generala. Bit će zanimljivo vidjeti hoće li se i u svom odgovoru odvjetnički tim našega generala ponovno oglušiti. Hoće li ponovno "zaboraviti" od UN-a zaštićenu zonu Bihać i spašavanje 180 000 muslimana.

Prof. dr. sc. Slobodan Lang je u svojoj izjavi za film *Oluja je spasila Bihać*, o kojemu sam Vam pisao u prethodnom pismu, naglasio:

Oluja i vojna akcija jedne zemlje (RH) izravno je utjecala na humanitarni problem u susjednoj zemlji (Bihać), vojna akcija je bila u funkciji dobra.

Zato je očito da su Sud u Haagu, svjetski moćnici čiju volju taj "sud" provodi i svi oni u Hrvatskoj koji im pomažu u tome U FUNKCIJI ZLA.

Kako je mnogo zla već učinjeno, jedini način da se Hrvatska pokuša opravdati za to jest potpuna promjena politike prema tom "sudu" Za početak:

**PREDLOŽITE GENERALA GOTOVINU
ZA NOBELOVU NAGRADU ZA MIR!**

akademik Josip Pečarić

HRSvijet, 17. kolovoza, 2012.

ŠESTO PISMO

Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade,

sve više naših ljudi postaje svjesno koliko je golem doprinos generala Gotovine. Vjerojatno nikada u povijesti jedan narod nije spasio toliko veliki broj pripadnika drugog naroda. Kada znamo da su spasili one za čiji se spas brinuo UN, pa je njihov kraj proglašio svojom zaštićenom zonom, onda taj doprinos postaje još veći. Umjesto zahvale, taj isti UN, preko svoje ustanove tzv. Suda u Haagu, optužuje i osuđuje naše generale za "zločin" spašavanja 160 – 180 tisuća muslimana u Bihaću!

Umjesto da UN predloži generala Gotovinu za Nobelovu nagradu za mir, oni ga drastično kažnjavaju.

Zato i ne čude mnogobrojne podrške prijedlogu o dodjeli Nobelove nagrade generalu Gotovini.

Tako mi jedan naš odvjetnik i književnik komentira Peto pismo Vama:

Dragi Josipe, bravo, ovo je fenomenalan tekst.

Vjerojatno Vas ne će iznenaditi, ali mene je ponovo obradovalo, kada mi je naš biskup, kao i prethodno, pohvalio i moje peto pismo Vama istim riječima: *To je vrlo dobro!* Sada je njegov komentar glasio:

Slučaju je prepustena i država i narod i generali.

Međutim, vlastodršci su dobro organizirani.

Zadnja rečenica pokazuje koliko je biskupova nevjerica u to da će te Vi bilo što poduzeti. Zapravo, da to ne vjerujem ni ja, moglo se iščitati iz moga prethodnog pisma. Dapače, ponavljam, bilo bi izuzetno zanimljivo znati reagiranje Vaših suradnika kada ste u Srebrenici "najavili" da će te u Kninu govoriti o Bihaću.

Iako mi mnogi zamjeraju što uopće tražim od Vas pokretanje postupka da se generalu Gotovini dodijeli Nobelova nagrada, nešto

slično čini i prof. Slobodan Lang u *Hrvatskom listu* od 23. kolovoza 2012., tražeći angažiranje mnogih institucija. Evo njegova teksta:

NAŠA, VAŠA I NJIHOVA HRVATSKA LJEPOTA OLUJE

Što je *Oluja*, pokazao je predsjednik Tuđman kada je podigao hrvatsku zastavu na Kninskoj tvrđavi, ona se zavijorila u nebo, a on stisnuo šake i podigao ruke zahvaljujući Bogu za domovinu i preuzimajući odgovornost za slobodu. Zato predlažem da generale Gotovinu i Markača dočekamo u Kninu, a oni visoko podignu hrvatsku zastavu na Kninskoj tvrđavi

U nedavnoj knjizi visokog predstavnika UN-a (Yasushi Akashi) piše da je predsjednik Tuđman nakon *Oluje* podigao ustašku zastavu na Kninskoj tvrđavi. Do danas ni UN, ni EU, ali ni Hrvatska nisu omogućili nezavisnu komisiju da utvrdi istinu o *Oluji*.

Piše: dr. SLOBODAN LANG

Ovogodišnja proslava Dana domovinske zahvalnosti posljednja je prije drugostupanske presude generalima Gotovini i Markaču. Sve je trebalo biti u znaku zahvalnosti i nedužnosti generala, ali nije.

Niz rasprava u novinama pokazale su da današnje hrvatsko političko vodstvo ne zna što je bila *Oluja* niti koja je njezina najvažnija poruka za danas, ali i budućnost.

Krajem 1999. u izvješću Carlssonove (bivši ministar vanjskih poslova Švedske) nezavisne komisije za genocid u Ruandi, utvrđena je odgovornost UN-a za neaktivnost u sprečavanju i zaustavljanju genocida i potrebu postojanja ‘akcijskog plana za sprečavanje genocida’ UN. Nedovoljna međunarodna humanitarna učinkovitost, posebno Ujedinjenih naroda, traži izvješće nezavisne komisije i o akcijama Ujedinjenih naroda u Hrvatskoj i BiH, posebno u zonama pod njihovom kontrolom i u kriznim situacijama. Predstavnik za ljudska prava (Mazowiecki), podnio je ostavku nakon genocida u Srebrenici,

a u nedavnoj knjizi visokog predstavnika UN (Yasushi Akashi) piše da je predsjednik Tuđman nakon *Oluje* podigao ustašku zastavu na Kninskoj tvrđavi. Do danas ni UN, ni EU, ali ni Hrvatska nisu omogućili nezavisnu komisiju da utvrdi istinu o Oluji. To nisu učinila ni hrvatska sveučilišta, ni HAZU. Humanitarno sam bio aktivna prije, u poticaju i poslije Oluje savjetovao predsjednika Tuđmana i izravno pomagao ljudima. Kao savjetnik predsjednika Tuđmana, odlikovan sam medaljom ECTF (Europske Unije) za pomoć u humanitarnim operacijama ECTF-a u Republici Hrvatskoj i Republici Bosni i Hercegovini od 1994. do 1996. godine za vrijedne sugestije i savjete, potporu za vrijeme humanitarnih kriza u Republici Hrvatskoj i Republici Bosni i Hercegovini, pokretanje akcije 'Spasimo život' pomoći preostalom stanovništvu, posebice starijim osobama, na području Like, Korduna i Sjeverne Dalmacije, u Banjoj Luci, Davoru, Kupljenskom i Velikoj Kladuši, pomoći ugroženom stanovništvu bez obzira na njihovu nacionalnu pripadnost, predanost općim humanističkim vrijednostima i nadahnuća njegovim kolegama i djelatnicima ECTF-a.

Na temelju toga ovdje iznosim viđenje istine i biti Oluje. Rado potičem UN, EU, hrvatsku ili akademsku zajednicu da utvrde istinu.

HRVATSKA JE POBIJEDILA JER JE ČINILA DOBRO

Što je Oluja, pokazao je predsjednik Tuđman kada je podigao hrvatsku zastavu na Kninskoj tvrđavi, ona se zavijorila u nebo, a on stisnuo šake i podigao ruke zahvaljujući Bogu za Domovinu i preuzimajući odgovornost za slobodu. Oluja je svjetski dobra i lijepa jer je samarićanski sprječila genocid u Bihaću. Prvi put nakon holokausta i UN-ove Konvencije o sprječavanju i kažnjavanju za zločin genocida (1948.), pokazali smo svijetu da se genocid može sprječiti, a ne samo kažnjavati, tek kad je izvršen. Nakon Oluje sprječavanje genocida stvarna je odgovornost svijeta. Oluja je bila dobra Bošnjacima jer je imala strateški cilj: sprječavanje ubijanja desetaka tisuća Bišćana i etničkog progona svih stanovnika Unsko-sanskog

kantona, vraćanje izbjeglica iz Velike Kladuše i pomirenje Bošnjaka.

Oluja je bila dobra jer je sprječila Srbe i Srbiju da ponove genocid iz Srebrenice, kao i etnički progon Albanaca, Bošnjaka i Hrvata gdje su agresijom ili Kninskoj bolnici, zbrinula hitne medicinske slučajeve u UN-ovu kampu Potkonje, nagovarala Srbe da ostanu u Hrvatskoj, akcijom 'Spasimo život' spasila živote i zbrinula tisuće ostalih i napuštenih, većinom starijih Srba. 'Oluja' je bila dobra Hrvatima jer je ostvarila slobodu domovine i domova prognanih Hrvata, dovršila temelje hrvatske države; demokratske, ravnopravnih vjera i nacionalnosti, europske, kršćanske i nacionalne. 'Oluja' je svijetu omogućila novo znanje i iskustvo u humanitarnoj politici, sprječavanju mržnje genocida i etničkog progona, zbrinjavanja prognanih, izbjeglica i zarobljenih, vođenja bolnica i intervencije kod socijalnog sloma. 'Oluja' je pozvala UN da sazove svjetski samit za sprječavanje genocida, a Medunarodni Crveni križ da unaprijedi konvencije o humanitarnoj zaštiti. Oluja je pozvala Ujedinjene narode, Međunarodni Crveni križ, sve humanitarne organizacije, sveučilišta i religije da se otvore znanju o dobru i nakon svakog rata održe konferenciju o dobru, koristeći se uspjehom i patnjom svakog naroda za dobro svih u budućnosti. U Ustavu Republike Hrvatske treba pisati 'Hrvatska je država koja je sprječila genocid.'

SRBIJA JE PORAŽENA I OSUĐENA ZBOG ČINJENJA ZLA

Srbija i Srbi izgubili su jer su činili zlo. Jer su prihvatali da neuspjehe Jugoslavije rješava izdizanje Srba nad Hvatima i Bošnjacima, a posebno Albancima. Oduzeli su autonomiju vlastitim pokrajinama, imali vlast koja se zločinima i nasiljem obračunala s protivnicima među Srbima, odbila granice iz 1945., htjela protivno temelju današnje Europe vojnom agresijom mijenjati granice, prilikom osvajanja nemilosrdno bombardirala i razarala civilne objekte, na oslobođenom

zločinima i deportacijom istjerivala nepoželjne narode, poticanjem straha i mržnje organizirala lokalne Srbe u sukob i istjerivanje dotadašnjih susjeda, neposredno vodila i izdržavala pobunjene Srbe, dopustila pobunjenima da organiziraju i odvedu Srbe iz Hrvatske, zatajila svoje ubijene vojnike i pobunjenike u svim srpskim agresijama, odbila sagledati sva razaranja i ekonomsku štetu počinjenu agresijom, odbila vratiti sve opljačkano, nije pozvala sve prognane da se vrate i omogućila im obnovu ranijeg vlasništva i života, nije pozvala na istinu o stradanju u svom ranijem razdoblju nakon formiranja Jugoslavije 1918., II. svjetskom ratu i nakon njega.

Sud u Haagu osudio je vodstvo zbog kriminalnog postupanja cijelom SAO Krajinom i RSK duže od četiri godine jer je smatralo nemogućim zajednički život s Hrvatima i drugim nesrbima rasprostranjene i sustavne zločine nad Hrvatima i nesrbima, ubojstva, nasilje, zatvaranja, razaranju kuća, crkvi i posjeda i rasprostranjenu pljačku provođene kao dio prisilnog uklanjanja; praktično potpuno protjerivanje Hrvata i nesrba s njihovom imovinom opljačkanom i spaljenom uz značajnu finansijsku, logističku i vojnu potporu od Srbije.

POSTOJI I HRVATSKO ZLO, ALI I KASNIJE MIJENJANJE SMISLA, PORUKE I ODGOVORNOSTI

I s Hrvatske je strane činjeno zlo – od pljačke, paljenja i ubijanja napuštenih Srba nakon Oluje. Ti su zločini nastali zbog hitnosti intervencije i dozvole slobodnog kretanja u zonu i izvan nje, nedovoljne humanitarne i policijske zaštite. Na žalost, konkretni zločini često nisu poticaj pokretanja pravne odgovornosti već nepravednog pokušaja izbjegavanja cjelovite istine. Neke novinske citate i komentare političara, etničkih predstavnika, svećenika, umjetnika i kolumnista ne želim ni komentirati. Ministrica vanjskih poslova svojom neutraživom željom (navodno praktično korisnom?!) da povuče tužbu za genocid protiv Srbije vrijeđa sve ubijene u genocidima bilo kada i krši svjetsku odgovornost za istinu i sprječavanje genocida. Predsjednik Republike smatra da se treba pokloniti i

srpskim žrtvama. Beskonačno klanjanje srpskim žrtvama već je izazvalo tolika stradanja i zločine.

Što učiniti? Treba se pokloniti svim žrtvama, liječiti sve pacijente, pomoći svakom čovjeku i učiti za bolje u budućnosti.

Predsjednik Republike neka se do drugostupanske presude Gotovini i Markaču isključivo posveti njihovoj obrani, uključivši pismom Glavnom tajniku UN-a i svim predsjednicima država za održavanje Svjetskog samita o sprečavanju genocida. Ministrica vanjskih poslova neka zatraži formiranje nezavisne komisije UN-a i EU za istinu o Oluji, sprječavanju genocida i humanitarnom djelovanju.

Akademска zajednica neka formira samostalnu komisiju i održi međunarodnu konferenciju o hrvatskom doprinosu o novom znanju o sprečavanju genocida i humanitarnom radu.

A generali? Početkom lipnja uz vidjelicu Mirjanu molio sam u Međugorju. Kako pomoći generalima? Trebalo je dovršiti knjigu savjeta predsjedniku od 1994. do 1999. To sam učinio. Za Veliku Gospu preplivali smo od Osijeka do Aljmaša na misu za branitelje, za slobodu generala Gotovine i Markača, da u jesen budu pušteni i dođu u svoju Hrvatsku.

Kako slaviti? Da je povijest bila drukčija i međunarodne snage zaštitile pobunjene Židove u varšavskom getu, zaustavile agresiju na Vukovar i spriječile genocide u Ruandi i Srebrenici – bi li smjeli slaviti? Bi li bilo onih koji bi smatrali neprimjerenim slaviti spašeni život? Treba, naravno, slaviti zbog onog što je bilo i za što smo odgovorni u budućnosti. Oluja je bila dobra i lijepa.

G. Goluža hvala i Vama i krasnim rukama naših olimpijskih pobjednika. Vi ste se svojim djelom poklonili Oluji. Oprostite za neznanje, karijerizam, nedostatak osjećaja, vjere, površnosti i banalnosti svih neprimjerenih komentara. Predlažem da generale Gotovinu i Markača i njihovu divnu, slatku i lijepu slobodu, Hrvatska dočeka u Kninu, a oni visoko podignu hrvatsku zastavu na Kninskoj tvrđavi – i onda neka Hrvatska zakorača...

Naravno, profesor Lang kao veliki borac za dobro, upućuje svoje zahtjeve i Predsjedniku i Ministrici vanjskih poslova. Iz mojih prethodnih pisama jasno Vam je da ja to od njih ne bih tražio jer sam uvjeren da oni pomažu "Sud" u Haagu, da osude naše generale. Pa nedavno je Predsjednik odlikovao Teršelićku, a u prethodnom pismu sam Vam pokazao kako se njeno djelovanje svodi na rasizam. Tekst iz *Hrvatskog lista* o spašavanju Bihaća i poslije Oluje (Teršelićka i njena Documenta, uz ogroman novac koji im daje RH, smatraju da je HV trebala štititi nekoliko desetaka Srba, a ne 160 – 180 tisuća muslimana u od UN-a zaštićenoj zoni Bihać) prenio je Portal HKV-a i možete ga naći na adresi:

<http://www.hkv.hr/hrvatski-list/12552-grahovo.html>

U prethodnom pismu sam Vas upozorio i na to da se u sukobu Josipović – Pupovac zapravo krije dodvoravanje Predsjednika RH predsjedniku Srbije. Raščlambu takve tvrdnje možete naći u najnovijem *Hrvatskom slovu* u kolumni Mata Kovačevića: *Josipović traži put do Nikolića* (vidjeti Prilog).

Zanimljivo je da profesor Lang ne traži ništa od Vas. Pretpostavljam da je zbog očekivanja da će te pokrenuti postupak za Nobelovu nagradu.

Inače, to nije nova ideja. Samo bi obnovili zahtjev koji je svojevremeno pokrenuo INSTITUT ZA MEĐUNARODNE ODNOSE I LJUDSKA PRAVA iz Offenburga (*Hrvatski list* br. 46, 11. kolovoza 2005.):

INSTITUT ZA MEDJUNARODNE ODNOSE I LJUDSKA
PRAVA predlaže i upućuje APEL:

**GENERAL ANTE GOTOVINA – KANDIDAT ZA
NOBELOVU NAGRADU ZA MIR**

APELIRAMO NA PUČANSTVO BIHAĆKE REGIJE I BIVŠIH UNPA-ZONA U HRVATSKOJ da podupre prijedlog ovoga Instituta za dodjelu Nobelove nagrade za mir Anti Gotovini, umirovljenom generalu Hrvatske vojske.

OBRAZLOŽENJE:

Pod vodstvom generala Gotovine hrvatska je država 1995. godine izvela vojno-redarstvenu oslobođilačku akciju OLUJA, koja je imala tri cilja, i to: državno-pravni, međunarodno-politički i humanitarni.

1. S državno-pravnog gledišta Republika Hrvatska kao suverena država i članica UN-a IMALA JE PRAVO uspostaviti suverenitet i zakonitost na svom teritoriju.

Hrvatska je četiri godine strpljivo tražila mirno rješenje u okupiranim područjima. Zato je i pristala na misiju UN-a kojom su u zemlji uspostavljene UNPA-zone, u svrhu zaustavljanja progona i ubijanja preostalog hrvatskog pučanstva te vraćanje tih zona pod suverenitet hrvatske države.

Nažalost, UNPROFOR ili nije mogao, ili nije htio izvršiti preuzete obveze. Više stotina Hrvata je ubijeno ili protjerano, unatoč nazočnosti snaga UN-a. Ima mnogo primjera gdje su snage UN-a i otvoreno stale na stranu agresora, tek pasivno promatraljući progone i ubojstva CIVILA. Tako su UN-zone bile POTPUNO očišćene od Hrvata. Nijedna država na svijetu ne bi trpjela takvo stanje. Oslobođiteljska akcija OLUJA bila je zbog toga nužna, legitimna, adekvatna i u skladu s međunarodnim pravom i Poveljom UN-a.

2. S međunarodno-političkog gledišta, ratni sukobi na teritoriju Republike Hrvatske od 1991. do 1995. NISU predstavljali građanski rat. Srbija je, pod plaštom Jugoslavije, a uz pomoć srpske manjine u Hrvatskoj, pokušala stvoriti tzv. Veliku Srbiju, okupiravši dijelove Republike Hrvatske i skoro cijelu Bosnu i Hercegovinu.

Srbija ima svoje tradicionalne prijatelje, kako među državama, tako i među utjecajnim zapadnim političarima, koji su ponekad i posve otvoreno simpatizirali tu srpsku FAŠISTIČKU ideju.

General Ante Gotovina, kao jedan od glavnih izvoditelja legitimne, oslobođilačke i ANTITERORISTIČKE AKCIJE OLUJA, spriječio je ostvarenje plana Veleke Srbije.

TO JE JEDINI PRAVI RAZLOG zašto neke zapadne države i pojedinci preko institucije Haaškog suda žele osporiti

legitimnost OLUJE i dovesti generala pred sud, "da dokaže svoju nevinost".

Totalni vojni poraz srpskih terorističkih postrojbi i njihov bijeg potaknuo je i srpske civile na panično napuštanje tih prostora.

S obzirom na dugotrajnost i okrutnost srpskog terora na okupiranim područjima, dogodili su se ipak pojedinačni ekscesi iz osvete pojedinaca, ali tek nakon završetka OLUJE, što nema nikakve veze ni s akcijom samom, a ni s generalom Gotovinom.

Svi su ratovi – nehumanî. Ali, ako u povijesti čovječanstva postoji samo jedan koji je bio NAJMANJE NEHUMAN, onda je to bila upravo – akcija OLUJA. Za to najviše zasluga ima upravo – general Ante Gotovina.

3. S humanističkog gledišta, OLUJA je od sigurne smrti i pokolja spasila oko pedeset tisuća (50.000) ljudi, koji su se nalazili u zaštićenoj UN-zoni Bihać.

Bihać i okolica doživjeli bi sudbinu Srebrenice, gdje su simpatizeri velikosrpskog fašizma samo promatrali kako Srbi odvode u smrt – tisuće civila. Za tu su tragediju odgovorni i oni, koji danas žele presuditi Gotovini u Haagu. Ti isti su se nadali da će Bihać pasti kao i Srebrenica.

Ali, samo nekoliko sati prije – dogodila se OLUJA, koja je posve pobrkala plan srpskih osvajača i njihovih zaštitnika. Njome je uspostavljen suverenitet na okupiranom području, i spašen je opstanak kakve-takve države Bosne i Hercegovine.

I, s aspekta humanosti – ono najvažnije: razbijeni su srpski neposredni planovi uništenja i pokolja Bihaća, kao i njegove okolice.

Onaj tko spasi život samo jednom čovjeku zaslužio je nagradu. Ali, za onoga tko je spasio živote više desetaka tisuća ljudi, Nobelova nagrada za mir je nešto najmanje što je zaslužio.

Zato molimo sve ljude iz bivših UNPA-zona u Hrvatskoj, te pučanstvo Bihaća i okolice, da podupru naš prijedlog, da se general Hrvatske vojske Ante Gotovina kandidira za Nobelovu nagradu za mir.

INSTITUT ZA MEDJUNARODNE ODNOSE I LJUDSKA PRAVA**Pročelnik: F. CHOLAK****Offenburg, 31. srpnja 2005.**

Jasno je da je niz novih spoznaja, o kojima sam Vam i pisao u prethodnim pismima, učinilo da danas netko iz Hrvatske mora konačno pokrenuti pitanje Nobelove nagrade za generala Gotovinu. Gornji zahtjev je bio u vrijeme kada je predsjednik Vlade bio Sanader. Zbog Pisma VS-u UN-a i u svezi s njim pisao sam i predsjednici Kosor o Nobelovoj nagradi. Oni nisu ništa učinili u svezi s tim!

Možete li Vi? Zapravo, tu se postavlja pitanje: *Možete li učiniti ono što Sanader jest učinio?* Naime, on je od hrvatske stranke načinio nehrvatsku. Možete li Vi učiniti suprotno sa svojom strankom? Ako je on mogao potpuno promijeniti HDZ, zašto ne bi i Vi mogli isto to sa SDP-om?

Tako bi ste odgovorili mnogima koji pišu istovjetno onome što mi je napisao jedan drugi biskup povodom moga petog pisma Vama:

Poštovani akademiče,

i ja sam Vam pokušavao poslati svoj odgovor na Predloženo četvrtu pismu predsjedniku Vlade, ali ne znam je li Vam taj odgovor i stigao. Stoga Vam sada odgovaram na Vaše peto pismo, otprilike istim argumentom kao i onaj neki biskup koga spominjete: znajući o kome se radi, ima li to smisla? Jer realno to nije za očekivati da će išta učiniti a kamoli Vas poslušati. No, ja Vam želim izraziti svoju svesrdnu potporu, i ako još skupljate i potpise, dajem rado svoj na zahtjev da se oslobole naši generali Gotovina i Markač. Međutim zahtjev za Nobelom generalu Gotovini ovaj i ovakav predsjednik Vlade sigurno ne će uputiti ni na koju adresu. Zato predlažem da to ne očekujete od ove odnarođene vlasti, već sami uputite taj zahtjev ali u ime naroda hrvatskoga i s potpisima onih koji traže oslobođenje generala. S poštovanjem...

Ovdje nije toliko bitno što biskup govori o Vašoj vlasti kao o odnarođenoj, jer to ste već čuli, a slično pišu i svi državotvorni kolumnisti. Važnije je što se iz njegova pisma jasno da očitati kako biskup smatra da mi koji smo pisali pisma o kojima sam Vas izvijestio imamo pravo poslati ovakav zahtjev u ime naroda hrvatskoga. I logično je ako je vlast odnarođena, zar ne?

Na vama je da dokažete kako to nije točno!

Na Vama je da od Vlasti napravite – hrvatsku Vlast.

Mene osobno takav biskupov zahtjev obvezuje!

akademik Josip Pečarić

HRSvijet, 24. kolovoza 2012.

PRILOG: **JOSIPOVIĆ TRAŽI PUT DO NIKOLIĆA**

S obzirom na tradicionalnu hrvatsku popustljivost, zaborav i nemogućnost političkih elita da se okrenu od Beograda, na državnoj razini Hrvatska će se, umjesto Europskoj uniji, sve više približavati svojoj prošlostoljetnoj sudbini, u kojoj bi na kraju mogla postati žrtvom različitih srpskih i srbijanskih ucjena.

Verbalistički napadaj predsjednika Republike Hrvatske Ive Josipovića na aktualnoga vođu srpske manjine u Hrvatskoj Milorada Pupovca i njegov donedavno neupitni autoritet te samodržački položaj, ali i Pupovčev odgovor dojučerašnjem političkom partneru te prijatelju sa zajedničkih srbovanja po Lici, plasirani su u javnost kao međusobni obračun dvojice svjetonazorno bliskih osobnosti, koje tek dijeli način stjecanja osobnih bogatstava. U obračunu je djelomično rabljena i oštira politička retorika pa je Josipović na Pupovčeve optužbe da razbija srpske manjinske institucije, uzvratio čuđenjem na tezu manjinskoga šefa o postojanju nekakve srpske Hrvatske, kojoj je na čelu Pupovac i one kojoj je predsjednik on, Ivo Josipović. Nu pozadina sukoba, bez obzira na verbalne vratolomije, ipak je sasvim druge naravi. Kao što se moglo i očekivati, u obranu Milorada Pupovca ustale su odmah udruge i stranke koje se poprilično dobro goje novcima iz hrvatskoga državnog proračuna, a čiju raspodjelu, kao neupitni politički šef srpske manjine nadzire Milorad Pupovac. Za razliku od njih, Josipovićevu operaciju poduprle su ekstremnije nacionalističke organizacije – tzv. srpske izbjegličke udruge iz Srbije, Srpska pravoslavna crkva te skupina radikalnih srpskih političara iz Hrvatske, među kojima i stanoviti Svetozar Livada, a koje su tijekom rata uglavnom djelatno ili bar idejno podupirale srpsku agresiju i razaranje Hrvatske. U ovom međusobnu srpskom razvrstavanju nije teško raspoznati dvije različite srpske političke strategije – jednu koju je još donedavno predstavljao bivši srbijanski predsjednik Boris Tadić, a čija je politika imala bezrezervni oslonac u tzv. Srpskom narodnom vijeću i njegovu neformalnom šefu Miloradu Pupovcu te drugu, na čelu sa

sadašnjim srbijanskim predsjednikom i četničkim vojvodom Tomislavom Nikolićem, a kojega uglavnom i podupiru organizacije koje su u sukobu Josipović – Pupovac, listom stale na stranu Predsjednika Republike Hrvatske. U svojim bitnim političkim ciljevima ove su dvije srbijanske strategije potpuno istovjetne, nu razlikuju se ipak u političkoj taktici ostvarivanja svojih ciljeva. Kako je pak Milorad Pupovac, zbog drugovanja s poraženim Tadićem, bio nepoželjan na Nikolićevu predsjedničkom ustoličenju, uloga je vođe radikalnije srpske politike u Hrvatskoj pripala bivšem pripadniku srpske okupacijske uprave u Hrvatskoj Veljku Džakuli, koji je Pupovčevu odbojnost prema "Oluji" i oslobođenju okupiranih hrvatskih područja iskoristio, pojavivši se na obilježavanju Dana zahvalnosti u Kninu. Promoviranje Džakule u novoga vođu srpske manjine s razlogom je potaknulo oštru Pupovčevu reakciju, ali i razotkrilo politiku predsjednika Republike Hrvatske Ive Josipovića, koji, unatoč poznatoj Nikolićevoj politici prema susjednim narodima, nastavlja svoju politiku približavanja Hrvatske Beogradu, jednako onako kako je to radio i u mandatu Borisa Tadića. Samo što mu za taj pothvat sada treba Nikolićev čovjek u Hrvatskoj. Džakula je između ostalog i Nikolićev odabir. Uostalom, nije li on kao takav i bio predstavljen na predsjedničkoj inauguraciji u Beogradu? Na lokalnoj razini forsiranje Džakule za srpskoga manjinskog poglavicu dodatno će isprazniti hrvatski državni proračun, jer bi država, uz sadašnje izdatke Srpskom narodnom vijeću, morala pojačati izdvajanja i za mnogobrojne Džakuline pothvate, koje će ovaj u približavanju Nikolića Josipoviću ispostavljati, naravno hrvatskoj državi. S obzirom na tradicionalnu hrvatsku popustljivost, zaborav i nemogućnost političkih elita da se okrenu od Beograda, na državnoj razini, Hrvatska će se, umjesto Europskoj uniji, sve više približavati svojoj prošlostoljetnoj sudbini, u kojoj bi na kraju mogla postati žrtvom različitih srpskih i srpskih ucjena. Ivo Josipović je po svom svjetonazoru blizak Miloradu Pupovcu. Uostalom, veže ih i zajedničko političko nasljeđe jugoslavenskoga komunizma, a Predsjednik Republike Hrvatske, uza svu svoju naobrazbu i darovitost ipak je do sad održivao taktičke poslove unutar političke strategije koju su drugi osmišljavali pa je teško zamisliti da je sam isplanirao micanje Pupovca i na njegovo mjesto dovođenje Džakule.

U ovom slučaju, očito je posao opet odradio jedan od najutjecajnijih Srba na svijetu – Dejan Jović, koji sa svojih već poznatih “regionskih” stajališta vjerojatno prosuđuje kako bi se duljim izostankom političke komunikacije i suradnje Josipovića s Nikolićem, Republika Hrvatska izdvojila iz sadašnje balkanske regije i Srbiju ostavila njezinu nacionalnom okviru, s čime se naravno nikako ne mogu pomiriti ni velikosrbi ni tzv. jugoslaveni. Nevolja je hrvatske politike što ne će ili ne želi vidjeti sve snažniju realizaciju novoga srpskog Memoranduma na području bivše Jugoslavije. Analitičar Međunarodne krizne skupine (ICG) za Balkan Srećko Latal već nagovješće kako je logično da Republika Srpska u budućnosti razmišlja o tomu hoće li ostati u neefikasnoj državi BiH ili će se braniti novim ustrojstvom koje tek treba formirati? Koliko je projekt srpske učinkovitosti poodmakao svjedoči i podatak da će na primjer dionicu autoceste Banja Luka – Dobojski put, od Prnjavora do Doboja financirati Europska banka za obnovu i razvoj u iznosu od 150 milijuna eura.

Mate Kovačević

Hrvatsko slovo, 24. kolovoza 2012.

Hrvsije 24. kolovoza 2012.

SEDMO PISMO

Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade,
vidjeli ste iz prethodnih pisama kako se mnogi, pa čak i neki biskupi,
pitaju zašto Vam uopće pišem ova pisma. Odgovor se, zapravo, krije
u sljedećim riječima našega sjajnog kolumniste i glavnog urednika
Hrvatskog lista Ivice Marijačića, u tekstu napisanom povodom
napada na hrvatskog povjesničara Stjepana Razuma:

Njemu je kao i većini komunističkih apologeta zapravo teško
napraviti iskorak iz svijeta u kojem je cijeli život živio, ne
znajući, ne želeći znati da postoje i drugi svjetovi. Jer kad bi
iskoračio, pljunuo bi zapravo na cijeli svoj život i shvatio da ni
pišljiva boba na vrijede istine za koje se zauzima i boriti. Rijetki
među njima smognu hrabrosti suočiti se sa sobom, a jedan od
njih je ...

Vaše riječi iz Srebrenice pokazuju da Vi ne morate pripadati krugu
onih koji *ne znaju i ne žele znati da postoje drugi svjetovi*.
Predsjednika države nisam ubrojio u takve. S pravom. Pogledajte
samo njegovo reagiranje na intervju, odnosno pritužbe iz “glavnog
grada” Beograda na Razumov intervju. Na HRSvjetu, 28. kolovoza
2012. nalazim tekst:

Ivo Josipović: Nitko ne smije negirati Jasenovac

Ivo Josipović izrazio je zabrinutost zbog “negiranja ustaških
zločina u Jasenovcu” te naglasio da je “taj logor simbol zla koje
nitko u civiliziranom svijetu ne bi smio ignorirati i negirati”.

Josipović je, priopćenjem za javnost, reagirao na izjave
Stjepana Razuma, šefa Nadbiskupskog arhiva, sastavnog dijela
Hrvatskog državnog arhiva, u intervjuu Hrvatskom listu od
9. kolovoza o nepostojanju dokaza o masovnim ustaškim
zločinima u Jasenovcu, postavši tako i povjesničar koji će
određivati što se smije a što ne istraživati. (*Dan je i link
intervjeta dr. Razuma:*

http://hrsvijet.net/index.php?option=com_content&view=article&id=23167:dr-stjepan-razum-nema-dokaza-za-masovne

*ustake zloine-u-jasenovcu-ali-ima-za
artizanske&catid=1:politika&Itemid=9)*

Josipović je u priopćenju izrazio zabrinutost i “zbog činjenice da takve izjave iznosi osoba koja je na takvoj poziciji”:

Kao predsjednik i kao građanin ove zemlje, Josipović je više puta jasno isticao da je takozvana Nezavisna Država Hrvatska bila zločinačka, i na ideji genocida zasnovana, politička tvorevina, koja je imala podršku okupacijskih sila, te je i nastala u najvećoj mjeri kao njihov proizvod, ističe se u priopćenju koje je sinoć objavljeno na internetskim stranicama Ureda predsjednika.

Karakter ustaškog pokreta bio je zločinački, navodi dalje Josipović, pa je prema njegovom mišljenu upravo taj režim zajedno s njegovim saveznicima, fašistima i nacistima, odgovoran za stvaranje i održavanje koncentracijskih logora od kojih je najveći i po broju žrtava najgori bio Jasenovac.

...U Jasenovcu se zaista dogodio holokaust nad Židovima, genocid nad Srbima i Romima, te stravični zločini prema Hrvatima, neistomišljenicima režima, pripadnicima antifašističkog i komunističkog pokreta, simpatizerima Narodnooslobodilačkog pokreta i mnogim slobodoljubivim građanima koji su se odupirali ustaško-fašističkom režimu, istaknuo je Josipović.

U priopćenju se također podsjeća kako predsjednik, zajedno s predstavnicima najviših institucija u Hrvatskoj, svake godine odaje počast žrtvama Jasenovca i drugim žrtvama ustaškog režima, te da je on u više javnih nastupa govorio o zlu koje je nanio ekstremni nacionalizam.

Predsjednik Republike Hrvatske Ivo Josipović, zajedno s ostalim institucijama Republike Hrvatske, odlučno se suprotstavlja svakom iskazivanju neoustaštva, negiranju genocida i holokausta, kao i negiranju zločinačkog karaktera ustaške NDH, navodi se u priopćenju iz Josipovićeve ureda.

Ni jednom riječju, u priopćenju se ne spominju komunistički masovni zločini, pa tako ni poratna smaknuća u Jasenovcu, koje Josipović i njegovi suradnici na vrlo perfidan način pokušavaju zataškati.

R. H.

Zato Marijačićev tekst možemo smatrati i kao odgovor Predsjedniku RH:

Ne može se Beškerovim komunističkim dogmama protiv razuma i Razuma!

U nedostatku suvislog odgovora i protuargumenata na Razumove teze o Jasenovcu, s jedne strane, a gonjen strasnom, tipično komunističkom željom da ga u korijenu sasiječe ad hominem, s druge strane, novinar Jutarnjeg lista Inoslav Bešker služi se klasičnom logičkom smicalicom Argumentum ad verecundiam, pa mu suprotstavlja komunističke autoritete koji su o Jasenovcu izrekli svoje procjene broja stradalih, a to što za takve procjene nema nikakvih nepobitnih dokaza, nije mu važno. Rabeći takvu metodu, novinar Bešker pao je ispod svake razine profesionalnog i intelektualnog digniteta

Piše: IVICA MARIJAČIĆ

Rijetko je koji intervju izazvaо toliko reakcija kao onaj s dr. Stjepanom Razumom, povjesničarom i arhivistom, koji je Hrvatski list objavio prije par tjedana, a u kojem se zauzeo za rušenje velikosrpskog mita o Jasenovcu kao mjestu masovnog i sustavnog zločina nad Srbima, Židovima, Romima... jer za to nema dokaza. Kad se malо bolje razmisli, reakcije su i bile očekivane jer baštinici komunističkog sustava sve će vam danas oprostiti, oprostit će vam, doduše s teškom mukom, možda i rušenje Jugoslavije, ali diranje u Jasenovac – nikada. Komunizam je pregažen u vrtlogu povijesnih promjena, Jugoslavija se raspala u krvi, ali, što je zaseban fenomen, Jasenovac je kao mit opstao pa kad se danas raspravlja o Jasenovcu, stječe se dojam da i nismo u samostalnoj i suverenoj hrvatskoj državi, nego još uvijek u Jugoslaviji i da velikosrpska mitomanija i dalje egzistira.

Na Razumov intervju među prvima je reagirao veleposlanik Republike Srbije u Zagrebu Stanimir Vukićević. Obratio se Ministarstvu vanjskih i europskih poslova Republike Hrvatske i zatražio *službeni stav i komentar hrvatskih vlasti u povodu*

izjave hrvatskog povjesničara i katoličkog svećenika Stjepana Razuma, obavijestila je beogradska Politika. Po pisanju toga lista, navodno je i Izraelska kulturna zajednica austrijskih Židova oštro osudila, kako kažu, novi u nizu pokušaja poricanja holokausta. Po pisanju Politike, od izjave dr. Stjepana Razuma ogradila se i Zagrebačka nadbiskupija.

Voditelj odnosa s javnošću Zvonko Franc navodno je u telefonskom razgovoru za *Politiku* rekao da dr. Stjepan Razum nije dao intervju kao svećenik nadbiskupije, već kao povjesničar. Franc nije pritom komentirao činjenicu da je Razum načelnik Nadbiskupijskog (povijesnog) arhiva u Hrvatskom državnom arhivu i da je imenovan uz suglasnost nadbiskupa.

U hrvatskim medijima zabilježeno je nekoliko pokušaja da se diskreditira dr. Stjepan Razum zbog danoga intervjeta i teza iznesenih u njemu. Najveći, ali i najuzaludniji pokušaj osporavanja poduzeo je novinar i kolumnist *Jutarnjeg lista* Inoslav Bešker. Na cijeloj novinskoj stranici tog zagrebačkog dnevnog lista objavio je tekst pod naslovom *Povjesničar za kojeg ne postoji ni jedan dokaz da je logor Jasenovac bio stratište*, a u nadnaslovu se pita: *Kako je Stjepan Razum poništio postojanje tvornice smrti*. Bešker upozorava, implicite prijeteći u maniri komunističkoga apartčika, da je Stjepan Razum pročelnik Nadbiskupskog arhiva kojem država plaća troškove, odnosno da država ima spram njega dužnosti i nikakva prava. Premda je svoju nervoznu reakciju nabacao na cijelu novinsku stranicu, uzalud su se čitatelji nadali pronaći makar i jedan racionalni protuargument na teze koje je dr. Stjepan Razum iznio u *Hrvatskom listu*. Šokiran što dr. Razum tvrdi da nema dokaza da je u Jasenovcu počinjen sustavan i masovan zločin, Bešker mu odgovara pozivajući se na Vladimira Žerjavića i njegov proračun o 83.000 ubijenih u Jasenovcu, a onda dodaje i još davne iskaze nekih "svjedoka", Srba, koji su navodno vidjeli leševe kako plutaju Savom. Ključno Razumovo podsjećanje da su komunističke vlasti u tri navrata počele s iskapanjem u Jasenovcu, 1961., 1964. i 1984., ali nakon svakog pokušaja prekidale iskapanje i skrile nalaze, jer su naišli na posmrtnе ostatke ubijenih hrvatskih vojnika i civila, što znači

da ima dokaza za partizanske, a ne za ustaške zločine u Jasenovcu, Bešker u svojoj reakciji ne spominje. U nedostatku, dakle, iole suvislog odgovora na Razumove teze i zaključke, s jedne strane, a gonjen strasnom, tipično komunističkom željom da ga u korijenu sasiječe ad hominem, s druge strane, novinar *Jutarnjeg lista* služi se klasičnom logičkom smicalicom Argumentum ad verecundiam, pa mu suprotstavlja komunističke autoritete koji su o Jasenovcu izrekli svoje procjene. Vladimir Žerjavić nije bio ni povjesničar ni demograf, dao je samo vlastitu procjenu broja stradalih koristeći se demografskom statistikom, a koliko je njegova procjena vjerodostojna i potkrijepljeno nepobitnim dokazima, Beškeru očito nije od odlučne važnosti. Rabeći takvu metodu, novinar Bešker pao je ispod razine profesionalnog i intelektualnog digniteta. Dr. Stjepan Razum u intervjuu je govorio iznimno trezveno, sabrano, argumentirano i nadasve logički. Svaka njegova misao, teza i stav su silogistički-konkluzivni, a na njih je Bešker odgovorio pamfletima i manipulacijama. Dr. Razum, pokazao je to u intervjuu, vrsni je intelektualac, a protiv razuma i Razuma nije moguće polemizirati komunističkim dogmama.

Svatko tko je normalan osudit će svaki zločin bez obzira na počinitelja. To uopće nije pitanje lijeve ili desne političke orientacije, nego pitanje postojanja ili nepostojanja humanizma i savjesti u čovjeku. Nije teško osuditi pojedinačna ili skupna pogubljenja u Jasenovcu, ali ovdje je riječ o višedesetljetnom, propagandističkom konstruktu koji se gradi na Jasenovcu i s kojim se čitav jedan narod i danas drži u stanju političke, moralne i uopće razvojne inhibicije pri čemu se svaki pokušaj preispitivanja tog konstrukta unaprijed sprječava i stigmatizira. Suvremeno poimanje fenomenologije zločina je kompleksno pa zločin ne podrazumijeva samo činjenje zla, nego je krimen i nijekanje počinjenoga zla, ali isto tako zločin je i nametanje zločina cijelom jednom narodu kad za to nema dokaza, zločin je i biti u službi tog nametanja i takve propagande pa kad novinar Bešker o Jasenovcu govorи kao o tvornici smrti bez ikakvih argumenata, onda je on u službi velikosrpskog mita o Jasenovcu, u službi beogradske tvornice laži i u službi te vrste zločina protiv hrvatskoga naroda.

Prije bilo kakve apodiktične procjene o broju žrtava ustaškog zločina u Jasenovcu potrebno je iznijeti dokaze. Ni Javna ustanova spomen-područje Jasenovac, koja barata s brojem od 81 tisuće stradalih, nema čvrste dokaze da su ljudi s toga popisa zaista i stradali u Jasenovcu. Jedno temeljito istraživanje o Židovima u Vojvodini pokazalo je da 95 posto onih Židova iz Vojvodine koji su navedeni u jasenovačkom popisu nisu tamo završili. Uprava Javne ustanove priznaje da taj svoj popis temelji na podacima jugoslavenskog Državnog zavoda za statistiku iz 1964. godine, a taj popis sastavlјala je Zemaljska komisija u sastavu koje su bili i četnici preobraćeni u partizane. Jugoslavenska historiografija i sve komunističke vlasti, uključujući i one današnje u Hrvatskoj koje na određen način baštine tu ideologiju, imaju strašan problem u pogledu Jasenovca: nabacaju se različitim podatcima u broju stradalih, a nemaju konkretnog dokaza. Sve njihove teorije i procjene padaju u vodu pred pitanjem: Gdje su kosturi? Njih nigdje nema ni u jednom slučaju tzv. masovnih ustaških stratišta. U tome je ključna razlika između žrtava partizanskog i komunističkog zločina i žrtava ustaškog zločina. Danas nije teško dokazivati okrutne partizanske i komunističke masovne zločine jer kosti hrvatskih žrtava izbjijaju svakoga dana na vidjelo na svakom dijelu Hrvatske, Slovenije i Bosne i Hercegovine, a time izbjija i surova i mračna istina o naravi sustava koji Bešker, Goldstein i slični uporno brane. S druge strane, nigdje posmrtnih ostataka navodnog masovnog ustaškog zločina u Jasenovcu, Jadovnu... Istražite i iskopajte već jednom barem tisuću ili dvije kostura, ako već ne možete 50, 80, 500 ili čak 700 tisuća, i dokažite da se masovni zločin zaista dogodio, pa će vam ljudi vjerovati. Dok se to ne dogodi, sve te ogorčene tvrdnje dio su održavanja velikosrpskog mita o Jasenovcu, kao što je dr. Stjepan Razum ustvrdio u intervjuu. Beškeru je teško priznati da je dr. Razum u pravu. Njemu je kao i većini komunističkih apologeta zapravo teško napraviti iskorak iz svijeta u kojem je cijeli život živio, ne znajući, ne želeći znati da postoje i drugi svjetovi. Jer kad bi iskoraci, pljunuo bi zapravo na cijeli svoj život i shvatio da ni pišljiva boba ne vrijede istine za koje se zauzima i bori. Rijetki među njima smognu hrabrosti suočiti se sa sobom, a jedan od njih je Stanko Lasić koji je u poznim godinama, u svojim

Autobiografskim zapisima, priznao da se Jugoslavija rodila u zločinu, u zločinu je rasla i u zločinu je nestala. Lasić je vrhunski intelektualac, ali je bio komunistički fanatik, partizan i član SKOJ-a te se u to doba i osobno obračunavao s "neprijateljima" i organizirao premlaćivanja neistomišljenika. Tek 2000. odlučio je objaviti potresne slučajevе partizanskih zločina u Zagrebu, Karlovcu i drugdje nad trudnicama, djecom i ostalim nedužnim ljudima kojima je i sam svjedočio. Kaže da mu se "zaledio dah" od tištine kojom su ljudi popraćali te zločine, a na zakašnjelo priznanje i objavu odlučio se kao na oblik samokažnjanja.

Osim Beškera u Jutarnjem listu, nekoliko još sramotnijih osvrta na Razumov intervju objavio je i riječki Novi list. No ti su osvrti doista toliko jadni i plitki da ne zaslužuju nikakav komentar osim što je tragikomično da bilo koji medij daje prostor autorima koji ni profesionalno ni intelektualno nisu dorasli takvoj vrsti posla. Sve te reakcije samo potvrđuju da je u slučaju Jasenovca potrebno krenuti – *ab ovo!*

Doista je smiješno kada se političari zaklinju kako o povijesti trebaju govoriti i pisati povjesničari (a za Predsjednika RH se ne može reći da je doista znanstvenik, jer je svojim radom na pitanjima ratnih zločina pokazao da je samo političar), a kada povjesničari to i učine – ODMAH SLIJEDE PRIOPĆENJA s najvišeg mjesta. Jest da su se žalili iz "glavnog grada" Beograda, ali tugaljivo je, zar ne?

Zato pogledajte kako na cijelu tu priču gleda jedan drugi vrhunski hrvatski intelektulac dr. Tomislav Sunić, *Hrvatski list*, 23. kolovoza 2012.:

A kada zatreba skupit će se i takozvana oporba, vladajuća klasa i lokalni Srbi zajedno sa svojim hagiografima i govoriti o desecima i stotinama tisuća mrtvih Srba u Glini, u Jasenovcu i Jadovnu. Postoji li za ta mjesta i te žrtve točni forenzički podatci? Red je konačno da javnost vidi ne samo listu sa točnim brojem ubijenih Srba i partizana, nego sa točnim uzrocima njihove smrti, njihovim točnim DNK-om, i točnom lokacijom njihovih točnih posmrtnih ostataka. Za hrvatske žrtve komunizma i partizanstine *fizičkih i materijalnih dokaza ima napretek*.

Zapravo, kako i konstatira Marijačić, mnogima je istina, tj. ono o čemu piše dr. Razum, doista pravi šok. Zato nisu ni svjesni o čemu im govori Marijačić. Kada toliko godina živite u laži ona postaje istina u koju nitko ne smije ni dodirnuti. Ono o sto puta ponovljenoj laži koja postaje istina je prava naiva prema pedeset godina upornog ponavljanja tih laži, zar ne?

Zato mnogi Vaši kolege iz Partije i Koalicije vjerojatno i nisu razumjeli na što Vi mislite kada ste u Srebrenici govorili o Bihaću. Srbi su bili i u mnogim glavama ostali gazde, pa kako su Hrvatska vojska i general Gotovina mogli spašavati 160 do 180 tisuća muslimana u Bihaću kada je u opasnosti bilo nekoliko desetina onih koji su naše gazde!

Ja sam svoja pisma Vama poslao i na sljedeće adrese:

UK@UN.int, rusun@un.int, france@franceonu.org,
chinamission_un@mfa.gov.cn, bihun@mfa.gov.ba, info@new-york-un.diplo.de, portugal@un.int, india@un.int,
ind_general@indiaun.net, delbrasonu@delbrasonu.org,
ambassador@lebanonun.org, pressanalysis2@un.org,
inquiries@un.org, webmaster@icrc.org,
japan.mission@dn.mofa.go.jp, tr-delegation.newyork@mfa.gov.tr,
ugandaunny@un.int, cromiss.un@mvpei.hr, irczagreb@state.gov,
agram-ob@bmeia.gv.at, agram-kf@bmaa.gv.at,
australian.embassy@zg.t-com.hr, zagreb@diplobel.fed.be,
amb.zagreb@mvp.gov.ba,
veleposlanstvo.republike.bugarske@zg.t-com.hr,
ambacnegore@rcg.hr, embajada@echile.hr, zagamb@um.dk,
delegation-croatia@ec.europa.eu, sanomat.zag@formin.fi,
presse@ambafrance.hr, services.culturels@ambafrance.hr,
gremb.zgb@mfa.gr, embassy.india@zg.h-com.hr,
iran.embassy@zg.t-com.hr, irish.consulate.zg@inet.hr,
amb.zagabria@esteri.it, consolare.ambzagabria@esteri.it,
info@zagreb.mfa.gov.il, consul-assisto@zagreb.mfa.gov.il,
politics_economy@japan.t-com.hr, consul@japan.t-com.hr,
zagreb@international.gc.ca, veleposlanstvo.nr.kine1@zg.t-com.hr,
embassy.croatia@ks-gov.net, Mission.zgb@kum.hu,
zagreb@mfa.gov.mk, zag@minbuza.nl, emb.zagreb@mfa.no,
nzelandconsulate@email.t-com.hr, info@zagreb.diplo.de,
hrzagamb@msz.gov.pl, emb.port.zagreb@zg.t-com.hr,

veleposlanstvo.rumunjske@zg.t-com.hr, veleposlanstvo-ruske-federacije@zg.htnet.hr, ruscons@zg.htnet.hr, emb.zagreb@mzv.sk, cons.zagreb@mzv.sk, vzg@gov.si, ambasada@ambasada-srbije.hr, apostolska.nuncijatura.rh@inet.hr, emb.zagreb@mae.es, ambassaden.zagreb@foreign.ministry.se, zag.vertretung@eda.admin.ch, turkishemb@zg.t-com.hr, British.embassyzagreb@fco.gov.uk, ukremb@zg.t-com.hr, zagreb-outreach@un.org, hina@hina.hr

Zar je u interesu Vlade što svi oni vide tu podaničku ovisnost od "glavnog grada Beograda", kada je sloboda skupo plaćena. U oslobođanju od te ovisnosti puno može pomoći ako Vaše kolege pročitaju intervju dr. Razuma. Vjerojatno će to izazvati fizičku bol u njihovim glavama, ali to je izvrstan lijek za spomenutu ovisnost. Dobro bi bilo podsjetiti ih i na riječi željezanskoga biskupa Egidija Živkovića (Crkva hrvatskih mučenika, Udbina, 25. kolovoza 2012.):

Prorok Izajia tješi i hrabri svoj narod koji se nakon progona vratča na svoja porušena ognjišta i pokušava iznova započeti graditi i živjeti u darovanoj slobodi. Svoj narod hrabri istinom da ga Bog nije zaboravio i da mu nije okrenuo leđa. Vizija proroka Izajije skoro me prisiljava da se danas i ovdje zamislim nad sudbinom dragog mi hrvatskog naroda. Nakon stoljeća stradanja, pretrpani raznoraznim jarmovima, udarani i šibani sa svih strana, pa i s onih s kojih to nismo očekivali, sanjali smo i umirali za slobodu. Danas ovaj narod ponižen i prignut poput prosjaka puže i kuca pred vratima umorne starice Europe spreman žrtvovati ne samo svoje sinove nego i mnoge vrijednosti i bogatstva za mrvice koje preostaju na stolovima njenog bogatstva i moći. Izgleda da smo prebrzo zaboravili krv kojom je sloboda plaćena. Ne mogu prešutjeti činjenicu da mnogi Hrvatsku danas doživljavaju kao zemlju bez nade, prepunu ljudi svladanih letargijom i beznađem. Od razočaranih branitelja do mladih koji svugdje osim u njoj vide svoju budućnost.

Što bi u ovom povijesnom trenutku trebala činiti Crkva? Crkva, ako želi ostati vjerna svome poslanju, ne smije šutjeti, ne smije popustiti pred napastima interesa i kompromisa, mora poput proroka stati na stranu istine bez obzira na cijenu koju će za to morati platiti.

Je li vrijeme da i Vi stanete na stranu istine? Za početak učinite ono što može brzo doprinijeti da mnoge Vaše kolege shvate koliko je velika stvar bila spašavanje 160 000 – 180 000 muslimana u Bihaću, u tzv. od UN-a ZAŠTIĆENOJ zoni! Umjesto da se time ponose, oni se toga stide. A neposredno prije toga bio je veliki pokolj u Srebrenici!

Taj Vaš čin pomogao bi i da se mnogi iz veleposlanstava, kojima šaljem ova pisma, zamisle nad istim. Kakva je njihova politika kada ne iskazuju poštovanje državi koja je *Olujom* spasila 160 000 do 180 000 pripadnika jednog drugog naroda i to poslije stravičnoga pokolja u Srebrenici?

Zato, ponavljam:

**PREDLOŽITE GENERALA GOTOVINU ZA NOBELOVU
NAGRADU ZA MIR!**

S poštovanjem,
akademik Josip Pečarić

P. S. Pogledaje u današnjem *Hrvatskom listu* u rubrici “Izdvojeno iz tjedna” tekst: *Hoće li premijer odgovoriti na šesto Pečarićevo pismo da predloži generala Gotovinu za Nobelovu nagradu za mir!*

HRSvijet, 30. kolovoza 2012.

PRILOG:
**HOĆE LI PREMIJER ODGOVORITI NA
ŠESTO PEČARIĆEVO PISMO DA PREDLOŽI
GENERALA GOTOVINU ZA NOBELOVU
NAGRADU ZA MIR?**

Akademik Josip Pečarić, jedan od najuglednijih svjetskih matematičara, poslao je i šesto pismo predsjedniku hrvatske Vlade Zoranu Milanoviću u kojem mu opetovano predlaže da generala Antu Gotovinu predloži za Nobelovu nagradu za mir.

U pismu se napominje kako sve više naših ljudi postaje svjesno koliko je golem doprinos generala Gotovine, jer vjerojatno nikada u povijesti jedan narod nije spasio toliko veliki broj pripadnika drugog naroda.

Kada znamo da su spasili one za čiji se spas brinuo UN, pa je njihov kraj proglašio svojom zaštićenom zonom, onda taj doprinos postaje još veći, piše Pečarić premijeru u šestom pismu. Pritom napominje kako umjesto zahvale taj isti UN, preko svoje ustanove tzv. Suda u Haagu, optužuje i osuđuje naše generale za "zločin" spašavanja 160 – 180 tisuća muslimana u Bihaću!

Umjesto da UN predloži generala Gotovinu za Nobelovu nagradu za mir, oni ga drastično kažnjavaju, navodi se u pismu i dodaje: *Zato i ne čude mnogobrojne podrške prijedlogu o dodjeli Nobelove nagrade generalu Gotovini.* Jedan poznati crkveni velikodostojnik je, komentirajući peto pismo napisao: *Slučaju je prepustena i država i narod i generali. Međutim, vlastodršci su dobro organizirani.*

Ustav Republike Hrvatske daje pravo svakom građaninu slati predstavke i pritužbe, davati prijedloge državnim i drugim javnim tijelima i dobiti na njih odgovor. Hoće li premijer odgovoriti na šesto pismo akademika Josipa Pečarića, kad već nije stigao odgovoriti na prvo pismo koje mu je s istim prijedlogom poslao akademik Pečarić još 13. srpnja 2012.?

(m c)

Hrvatski list, 30. kolovoza 2012.

OSMO PISMO⁷

JESMO LI BALKANSKO PLEME?

Poštovani,

svakim danom sve više postaje jasno kako je naše pismo VS-u UN-a od izuzetne vrijednosti. Podsetit ću vas također da je povećan broj biskupa i akademika koji su potpisnici Pisma. Zato vam predlažem da ga svatko od vas pošalje ili VS-u UN-a (tu posebice mislim na one iz SAD-a, Kanade i drugih zapadnih država jer će njima vjerojatno i odgovoriti), ili svojim vladama, ili veleposlanstvima članica VS-a UN-a u svojim zemljama.

Jednostavno isprintajte priloženo pismo, potpišite se uz svoje ime i pošaljite im ga. Molim vas, također, da me o tome izvijestite, kao i odgovoru koji ste dobili.

Naravno, i oni koji se do sada nisu potpisali mogu slobodno dopisati svoje ime, ili imena više njih koji to žele, supotpisati se i poslati ga.

Ovo pismo šaljem i predsjedniku Vlade RH, sa zahtjevom da preko veleposlanstva RH u UN-u pismo predaju onima kojima je i namijenjeno.

Zapravo, ovaj poziv je prirodna posljedica i odgovor na riječi biskupa Vlade Košića izgovorene na njegovoj homiliji na Dan branitelja grada Siska, 3. rujna (*Hrvatsko slovo*, 7. rujna 2012.):

Međutim, kada su naši branitelji i s njima i svi mi – čitava naša vjernička i hrabra Domovina – izborili pobjedu nad neprijateljem, tada je umjesto mira započela nova borba: trebalo je svijetu, koji nije želio našu Domovinu niti našu pobjedu, dokazati da je istina ono što svi mi znamo – jer smo to iskusili na svojoj koži: da je Hrvatska pretrpjela strašnu agresiju i da se oslobođila. Ta borba dokazivanja istine još uvijek traje.

Evo, dragi prijatelji, nije li licemjerno i potpuno nepravedno optužiti čitavu našu Domovinu, od pokojnog Predsjednika do svih najistaknutijih branitelja, naših generala, da su dio

⁷ Pismo potpisnicima i supotpisnicima Pisma VS-u UN-a i predsjedniku Vlade:

“udruženog zločinačkog pothvata”? I što se sada događa? Trenutno svi iščekujemo da se donesu konačne presude tog nazovi-suda umjesto da se čitava Domovina ujedini i uputi jasnu poruku da ne dozvoljavamo iskrivljavanje istine i da smo svi odlučni braniti naše branitelje. Trebali bismo dići glas do neba, uzbunuti čitavu zemaljsku kuglu zbog nepravde koja nam se nanosi. Mi međutim stojimo mirno, kao janjad pred klanje, da krvožedni vuci nasrnu i našu, krvlju plaćenu slobodu, razgrabe i rastrgaju svojim oštrim zubima i svojim nepravednim presudama. Ako ima pravde, odustat će ti krojači istine i osloboditi naše generale. Ali teško je to vjerovati – budući da oni ovako rade: kad ne mogu dokazati “prekomjerno granatiranje” i “udruženi zločinački pothvat”, tada traže “alternativne oblike” odgovornosti, želeći dakle pod svaku cijenu osuditi nevine! Ako i nema razloga, treba ga naći! I mi svi to nijemo gledamo i čekamo što će se zbiti! A Gospodin naš reče: “Blago gladnima i žednima pravednosti!” (Mt 5,6)

Naši su branitelji radi pravde – da i mi kao narod imamo pravo na slobodu i vlastitu zemlju bez tuđinčeva porobljavanja – bili spremni i umrijeti. A mi? Jesmo li im dostojni nasljednici, ako se ne usudimo ni reći što je pravedno, ni protestirati kad vidimo nepravdu, pa niti dići glas protiv očitih iskrivljavanja istine?

Zapitamo li se ponekad, dok najbolji među nama ispaštaju po zatvorima zbog oslobođanja Domovine, što smo mi učinili da se dokaže što je istina kako kaže naš biskup?

Recimo, u HAZU-u je svojevremeno održan skup o “Udruženom zločinačkom pothvatu”. Predavači – najpoznatiji hrvatski pravni stručnjaci. Nitko od njih nije uopće smatrao potrebnim ni spomenuti kako je definicija ratnog zločina dana u Ženevskoj konvenciji od 12. kolovoza 1949. (Protokol I. i Protokol II.), a odredba članka 3. stavak 1. Protokola II. kaže:

...ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno ustupstavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!

Ne treba biti previše inteligentan pa shvatiti da priča o “udruženom zločinačkom pothvatu” samo treba omogućiti svjetskim moćnicima NEPOŠTOVANJE ovog članka! Nepoštovanje međunarodnog prava! Umjesto da hrvatska pravna znanost to uoči i to bude osnova cijelog skupa u Akademiji – o tome NI RIJEČI!

Napomenimo da je po rezoluciji VS-a UN-a svojevremeno okupirani teritorij RH proglašen onim što on i jest: OKUPIRANIM TERRITORIJEM!

Može li hrvatskoj pravnoj znanosti biti isprika što je jedan od njih napisao i knjigu o ratnom zločinu (prof. dr. sc. Ivo Josipović, “RATNI ZLOČINI” – *Priručnik za praćenje suđenja*, Osijek, 2007.), i uopće nije smatrao potrebnim spomenuti gornji članak?

Ne može! Istinski znanstvenici trebaju proučavati vrela, a ne priručnike!

Pogledajmo kako bi se trebala braniti struka, a ne koristiti je tako da se iskrivljenim tumačenjima osiguravaju i predsjedničke fotelje.

Mnogi naši portali prenose sljedeću vijest prema tekstu koji je objavljen u Večernjem listu:

Američki general **Walter Huffman**, bivši ratnik koji ima iskustvo iz Vijetnama i Pustinjske oluje te najbolji vojni odvjetnik u SAD-u oštro je kritizirao Haag zbog nepravomoćne presude generalu **Anti Gotovini** koji je osuđen na 24 godine zatvora.

Prvostupanska presuda šokirala je general bojnika Hauffmana koji je detaljno napisao s čime se sve ne slaže i zbog čega smatra da nema utemeljenih razloga za prekomjerno granatiranje Knina. Svoje mišljenje iznio je na 52 stranice u članku za *Military Law Review*, poručivši Haagu da odbaci presudu u predmetu protiv hrvatskog generala, Hauffman drži da će moguće utvrđivanje dijela presude Gotovini otvoriti brojne probleme za oslobođilačke operacije u budućim ratovima, mirovnim misijama i sukobima u svijetu.

Tvrdi da Gotovina nije zapovjedio ili učinio ništa izvan vojnih običaja ili konvencija te da bi osuda za prekomjerno granatiranje bila presedan u međunarodnom pravu.

Zaključuje da Haški sud ide dalje od dopuštene mu uloge međunarodnog suda. Sud, piše Hauffman, šalje poruku da se u svim budućim ratovima civile treba prebaciti bliže bojištu pa se ne će smjeti koristiti topništvo, a takvim se kaže, odlukama još više ugrožavaju ljudi.

– Ako pravna odredba o zaštiti civila bude nerealna, odnosno ako se ne bude mogla provesti, civili će jednostavno biti odbačeni ili upotrijebljeni kao štit i time stavljeni u veću opasnost – napisao je Hauffman u članku objavljenom u *Military Law Review*.

Spomenimo da je Hauffman bio i jedan od stručnjaka iz SAD-a, Kanade i Velike Britanije koji su o tome pisali Haškom суду! Vidi se da je zaštita struke smisao ove, kao i te intervencije vojnih pravnih stručnjaka. Našim bi trebao biti zaštita hrvatskih nacionalnih interesa i struke. Dojam je da je kod naših u igri samo zaštita vlastitih interesa, zar ne?

Priča o “udruženom zločinačkom pothvatu” nije, zapravo, ništa drugo nego iznova ispričana priča o sukobu “balkanskih plemena”.

Našim nereagiranjem prihvatali smo upravo to – nismo država ni narod, nego balkansko pleme. A za neko tamo pleme, pa bilo ono i balkansko, ne vrijedi ono što vrijedi za neku državu, zar ne?

Zar bi neka država doista dopustila onako smiješno definiranje tzv. prekomjernog granatiranja Knina i onih priča o topničkim dnevnicima. Strani stručnjaci su na kraju morali ukazati da se tu radilo o visokom profesionalizmu hrvatske vojske, a ne hrvatska država (da ne kažem Balkansko pleme Hrvata).

Zar bi neka država doista dopustila najnovije traženje *alternativnih oblika odgovornosti*. Drugim riječima, kada su uvidjeli da su im svi “dokazi” na suđenju propali, traže naknadno bilo što – mimo svih pravnih normi – jer očito, kako i biskup konstatira, žele pod svaku cijenu osuditi nevine.

Sramimo li se sami sebe kada vidimo kako neki stranac više čini za naše branitelje od nas samih?

Tako australska povjesničarka Mishka Gora objavljuje roman *Fragmenti rata* o agresiji na Hrvatsku i posvećuje ga blaženom Stepincu i generalu Gotovini:

To je povoljan datum za predstavljanje moje knjige o agresiji na Hrvatsku jer je taj dan bivši papa Ivan Pavao II. posvetio kardinalu Alojziju Stepincu proglašivši ga blaženikom. Detaljno sam proučavala Stepinčev život i znam da su ga komunisti proglašili nacistickim suradnikom, unatoč nepobitnim dokazima za suprotno. Kao povjesničarka upoznata sam i s činjenicom da je Stepinac bio jedan od rijetkih uglednika u Europi koji su podigli glas protiv nacizma, i to u vrijeme kad je bilo opasno po život to učiniti ovu knjigu, uz Stepinca, posvećujem i generalu Anti Gotovini koji je u Oluji oslobodio Hrvatsku, a oklevetan je kao i kardinal. Ovaj put od međunarodne zajednice, odnosno Suda u Haagu na kojem je osuđen za ratne zločine, a spriječio je zločinca Ratka Mladića da Bihać pretvori u novu Srebrenicu. Čini mi se da je, kada je riječ o hrvatskoj povijesti, istina često nedostižna. Obojica se, Stepinac i Gotovina, s pravom smatraju herojima u Hrvatskoj.

Podsjetiće vas da je Bihać bila UN-ova zaštićena zona u kojoj se, u srpskom okruženju, nalazilo 160000 do 180000 ljudi. Poslije pokolja u Srebrenici trebao je uslijediti mnogo gorji pokolj u Bihaću, da bi glavne članice EU-a proglašile Srbe pobjednicima u ratu.

Na području "balkanskog plemena Hrvata" desetak godina nitko u glavnim medijima ne spominje (ne smije spomenuti) činjenicu da je *Olujom* Hrvatska spasila te ljude.

Isto možemo konstatirati i za vlasti. Zapravo, tu je stanje još strašnije. Pogledajte samo tekst *Šokantno: Mesić Galbraithu prije Oluje iznosio teze za optužnicu o ZZP-u*, na portal HKV-a, 20. rujna 2012.:

Na Wikileaksu je objavljen povjerljivi dokument američkog veleposlanstva koji otkriva šokantnu činjenicu da je Stjepan Mesić još prije operacije "Oluja" u razgovorima s američkim veleposlanikom Peterom Galbraithom iznio iskonstruirane i izvrnute teze koje će puno godinama kasnije postati temelj haške optužnice o "zajedničkom zločinačkom pothvatu".

Dokument o kojem je riječ vodi se na Wikileaksu pod oznakom 95ZAGREB1944 i sažima razgovore američke strane sa Stjepanom Mesićem i nekim predstavnicima Srba iz Hrvatske iz sredine svibnja 1995... U tom kontekstu, nema sumnje kako Wikileaksov dokument o razgovorima prije oslobođenja hrvatskih okupiranih teritorija baca novo svjetlo na ulogu Stjepana Mesića, kao i na njegov meteorski politički uspon 2000., te na način vladanja tijekom dva mandata obnašanja predsjedničke funkcije.

To ponovno otvara pitanje oko izabranih vlasti u Hrvatskoj i koliko je njihov odnos prema Haagu, odnosno slaganstvo u odnosu na taj "sud" njima i pomogla u njihovim meteorskim usponima!

Istina, naše Pismo je podržala predsjednica prethodne Vlade. Nisu ga službeno uručili zato što je Predsjednik RH pripadao drugoj političkoj opciji. Sada to nije slučaj, jer je sam predsjednik Vlade u Srebrenici spomenuo spašavanje Bihaća, a Predsjednik RH je to postao kao član njegove stranke. Dakle, ako on želi, može ispuniti naš zahtjev. Tako može pokušati otkloniti sumnju da je po srijedi ista politika koja je dovela Mesića na vlast. Wikileaks je samo potvrđio nešto što je mnogima u Hrvatskoj itekako bilo jasno, a prof. dr. Miroslav Tuđman svojom knjigom *Vrijeme krivokletnika* još ranije i dokazao.

Međutim, iako tadašnja vlast naše pismo nije službeno poslala, mi smo ga poslali članicama VS-a UN-a i veleposlanstvima u Hrvatskoj. Slučajno ili ne, danas su u SAD-u postali dostupni dokumenti o hrvatskom oslobađanju Bihaća!

Po tko zna koji put podsjetit će na riječi našega kardinala Kuharića:

Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima (u Predsjedničkim dvorima, 29. rujna 1997.).

Da se našlim: Oprostimo našem kardinalu. On je Hrvatsku smatrao državom, a mi smo za medije i vlast u Hrvatskoj samo "balkansko pleme", zar ne?

Zapravo, nama mora biti i zanimljivo smije li, kao što je to učinila prethodna predsjednica Vlade, sadašnji Predsjednik potpisati Pismo koje je napisano “povodom rasističkih presuda” Suda u Haagu.

Zašto? Zato što je prije nekoliko dana predsjednik Vlade tvrdio:

Znamo kako su autonomije u bivšoj državi dovele do kaosa. Svatko je vukao na svoju stranu i zato je došlo do rata.

Očito je to negiranje velikosrpske uloge u agresiji na Hrvatsku, što je osnova novog velikosrpskog Memoranduma 2. A taj memorandum sigurno ne priznaje rasizam nad Hrvatima i muslimanima. Njima je zločin to što je HV spasila toliko muslimana u Bihaću, a ne bi im bio zločin izvršenje planiranog genocida u Bihaću.

Poslije takve velikosrpske tvrdnje, najmanje što bi predsjednik Vlade trebao učiniti jest slanje našeg Pisma VS-u UN-a, a bilo bi za očekivati da i pokrene postupak za dodjelu Nobelove nagrade za mir generalu Gotovini, na što sam ga pozivao u nizu otvorenih pisama.

Tim prije što je pismo potpisao veliki broj Hrvata iz iseljene Hrvatske, a predsjednik Vlade je zastupniku koji ga je upozorio na gornju njegovu tvrdnju odgovorio da *ne razumije i ne voli Hrvatsku jer nije u njoj živio*. O tome nas u svojoj izjavi upozorava čak i HHO, što je, ističu, *objeda na račun oko tri milijuna hrvatskih iseljenika*, a velikom hrvatskom književniku Hrvoju Hitrecu taj je odgovor poslužio da na isti način opiše samog predsjednika Vlade (Portal HKV-a, 24. rujna 2012.):

Milanoviću treba oduzeti putovnicu i ne puštati ga izvan Hrvatske do izvanrednih parlamentarnih izbora. Taj čovjek ne može prezentirati Hrvatsku jer o njoj ništa ne zna i jer ju ne razumije.

Ja ipak moram priznati da ne vidim zašto bi ta Milanovićevo izjava bila uvreda za Hrvate koji žive izvan Domovine. Naime, boraveći među njima, naučio sam da oni iznad svega vole hrvatski narod. Predsjednik je govorio o ljubavi prema Hrvatskoj, a pripadnici današnjih vlasti su doista puno koristi imali od nje. I poslije svega, vladaju njome. Pa tko je onda ne bi volio? Također je nasljednik partije koja je odgovorna za najveće pokolje hrvatskih ljudi, pa je vjerojatno da u njegovu definiciju “Hrvatske” ne idu i Hrvati. Slanje

(ili neslanje) ovog Pisma i pokretanje (ili nepokretanje) postupka “Nobel za generala Gotovinu” može puno toga učiniti jasnijim, zar ne?

Tu posebno treba dodati da bi predsjednik Vlade itekako morao voditi računa o nedavnoj propovjedi kardinala Bozanića u Mariji Bistrici. Naš sjajni kolumnist Benjamin Tolić u *Hrvatskom slovu* od 21. rujna 2012. piše:

U propovijedi se okomio na vlast u Hrvatskoj. Optužio ju je da uporno provodi “kulturnu revoluciju”. Taj uljudbeni prerat po njegovu se mišljenju zbiva u tri koraka. Prvi je utjerivanje straha, istjerivanje vjere i obezvrijedivanje nade. On nas pripravlja da život predamo drugomu. Radi toga se lijepa i bogata Hrvatska prikazuje kao ružna i siromašna zemљa, kojom Hrvati i onako ne mogu upravljati; drugi je korak mijenjanje povijesti i prikazivanje prošlosti onakvom kakva nije bila. Zato vlast uskraćuje narodu istinu o Drugom svjetskom ratu i poraću, zato se braniteljima sudi 20 godina, zato se po sudovima i zatvorima povlače i nevini ljudi; na kraju slijedi treći korak: strah i nesigurnost u vlastitu prošlost podloga su površnu pristupu otajstvu života, a on omogućuje pokušaje mijenjanja sustava vrijednosti, što obično svrši “u kalu sebičnosti i krvi tuđih žrtava”.

Zato vama dragi potpisnici i supotpisnici Pisma VS-u UN-a sigurno ne treba ponavljati ono što je u Sisku izgovorio biskup Košić! Mi koji nismo šutjeli trebamo ponovno uputiti naše pismo onima kojima je namijenjeno i ne samo njima.

Pokažimo svima ponovno da smo mi ponosan i dostojanstven narod!
Pokažimo svima ponovno da mi nismo nekakvo balkansko pleme!

akademik Josip Pečarić

PRILOG: VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA

Poslane su engleska i hrvatska inačica s proširenim popisom potpisnika:

akademik Igor Anić

akademik Ivan Aralica

akademik Smiljko Ašperger
akademik Hrvoje Babić
akademik Stjepan Babić
akademik Slaven Barišić
mons. dr. sc. Mile Bogović, biskup gospicko-senjski
akademik Boris Bučan
akademik Andrej Dujella
akademik Stjepan Gamulin
akademik Marin Hraste
dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg,
dopisni član HAZU-a
akademik Dubravko Jelčić
mons. Ante Jurić, nadbiskup u miru, Split (+ 20. 3. 2012.)
akademik Andrija Kaštelan
akademik Ivica Kostović
mons. Vlado Košić, biskup sisacki
akademik Frano Kršinić
akademik Ranko Matasović
akademik Slavko Matić
akademik Davor Miličić
akademik Slobodan Novak
akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović
prof. dr. sc. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
akademik Franjo Šanjek
akademik Nenad Trinajstić
akademik Stanislav Tuksar
akademik Dario Vretenar

DEVETO PISMO

KAD HRVATSKA BUDE IMALA HRVATSKU VLAST I VAMA U HERCEG-BOSNI ĆE BITI BOLJE!

Poštovani predsjedniče Vlade RH,

naslov ovog teksta preuzeo sam s izvješća o mom **gostovanju u Čapljini, gdje je predstavljena moja knjiga Rasizam svjetskih moćnika (HRSvijet, 28. rujna 2012.)**. Zanimljivo je da su istog dana na tom portalu objavljena dva teksta koja potvrđuju moju tvrdnju s tog predstavljanja, koje je održano jedan dan ranije.

Prvi tekst je nešto što bi svi Hrvati morali uvjek imati na umu jer se odnosi na naše sunarodnjake u BiH i sadrži činjenice koje govore o njihovom teškom položaju u toj državi u kojoj trebaju biti ravnopravni jer su jedan od konstitutivnih naroda te države. Još više bi to morala znati svaka hrvatska vlast, ako je doista hrvatska, jer im je i po Ustavu obveza da spriječe svaku neravnopravnost naših sunarodnjaka u BiH.

O čemu se radi u tom tekstu?

Za vrijeme posjeta Mostaru u travnju ove godine, hrvatski predsjednik Ivo Josipović susreo se s mostarskim biskupom Ratkom Perićem koji mu je tom prigodom uručio Promemoriju, koja je objavljena tek ovih dana. Tekst promemorije Vam šaljem u cijelosti:

**Promemorija Predsjedniku Republike Hrvatske
Dr. Ivi Josipoviću**

Mostar, 15. travnja 2012.

Gospodine Predsjedniče Republike Hrvatske!

Nalazimo se u zgradи crkvene ustanove zvane najprije Hercegovački apostolski vikarijat (1846. – 1881.) a potom Mostarsko-duvanjska biskupija. Sedam se državnih tvorevinu izmjenilo, čak je i zgrada u prošlom ratu posve spaljena, a ustanova stabilno stoji. Ali ne bih ovdje o crkvenoj tematici

nego radije o nekim društveno-političkim pitanjima, koja tište osobito nas Hrvate u poslijedaytonskoj BiH. Ovim ne želim oduzimati hrvatskim predstavnicima njihovu ulogu, nego iznosim mišljenje i apel kao mostarski biskup Katoličke Crkve u kojoj je hrvatski narod najbrojniji.

Hvala Vam na posjetu i izražavamo svoje zadovoljstvo što ste među onima koji, od početka svoje državničke službe, nastojite institucionalizirati hrvatsko pitanje u BiH. Voljeli bismo da i ovih nekoliko sugestija protumačite kao pomoć u tom Vašem nastojanju.

Ključan aspekt "hrvatskoga pitanja u BiH" jest nedostatak političkih institucija i sustav koji omogućuje da Hrvate u vlasti ne predstavljaju uvijek osobe koje imaju potporu hrvatskoga biračkog tijela. Ovo je najčešće omogućeno raznim pravnim i izbornim odredbama, međunarodno nametnutima.

Na državnoj razini:

Visoki predstavnik u ožujku 2001. smjenjuje izravno izabranoga hrvatskog člana Predsjedništva zbog uloge u Hrvatskom narodnom saboru i u Hrvatskoj samoupravi, i imenuje drugoga na njegovo mjesto!

Drugi Visoki predstavnik u ožujku 2005. smjenjuje izravno izabranoga hrvatskog člana Predsjedništva nakon iznošenja neke optužbe, ne čekajući presude!

Na posljednjim predsjedničkim izborima, ukupan broj ljudi koji su glasovali za hrvatskoga člana Predsjedništva bio je nešto više od 556 tisuća glasova, što je zasigurno više nego ukupan broj Hrvata s pravom glasa u cijeloj državi.

Na entitetskoj razini:

U listopadu 2000., mjesec dana prije izbora, OEŠS mijenja način biranja zastupnika u Dom naroda Federacije. Hrvatske zastupnike u taj Dom do tada su birali samo hrvatski zastupnici, a bošnjačke Bošnjaci, u županijskim skupštinama. Nakon tih promjena, delegate u Dom naroda biraju svi zastupnici.

U Zastupničkom Domu Parlamenta Federacije, zastupnika Bošnjaka ima više od 2/3, što omogućuje preglasavanje na svakom području.

Srbi u BiH imaju svoj entitet, u kojem su slobodni organizirati neovisan porezni sustav, školstvo, sustav administracije, policije i druge elemente "države u državi".

Aktualni predsjednik Federacije dolazi iz stranke koja u Parlamentu ima dva zastupnika (od 98), i na to je mjesto izabran glasovima uglavnog bošnjačkog zastupnika SDP-a. Takav je izbor legaliziran nametnutim amandmanima Visokoga predstavnika na Ustav Federacije, još iz 2002., prema kojima kandidate više ne ističu pojedini narodi, nego svi zastupnici.

Isti Visoki predstavnik nametnuo je tada i druge amandmane na Ustav Federacije. Hrvati su do tada imali zajamčenu trećinu ministara u Vladi Federacije, a nakon toga oni imaju 5 od ukupno 17 članova Vlade.

Ukinuta je odredba prema kojoj se u Vladi Federacije odluke koje se tiču vitalnih nacionalnih interesa donose konsenzusom, čime je omogućeno preglasavanje; tako je promijenjen postupak kandidiranja i biranja predsjednika i potpredsjednika Federacije.

Na lokalnoj razini:

Najdrastičnije o nepravednu sustavu govori primjer Mostara, jedinoga jačega grada s većinski hrvatskim stanovništvom. Visoki predstavnik 2004. nameće poseban Statut za Grad Mostar. U Gradskom vijeću od 35 članova nijedan narod ne može imati većinu – iako su Hrvati većinski u gradu. Tako jedna hrvatska izborna jedinica, koja može imati četiri puta više birača nego bošnjačka, jednakim imala u Vijeću tri predstavnika kao i ova druga. A Vijeću obično treba godina i više dana da izabere Gradonačelnika. Nepravedan je to sustav! A činjenica da od svih be-ha gradova samo u Mostaru vrijedi poseban Statut, dodatna je nepravda i diskriminacija prema Hrvatima! Ustavni je sud proglašio djelomično Statut neustavnim, i sada se ponovno traži neki poseban status. Zašto za Mostar ne vrijede ista izborna pravila kao i u drugim gradovima BiH? Ili ovdje nepravda mora biti definitivna!? I komu je nepravda donijela sreću?

Visoki predstavnici, dok su bili u upravi, osobito su se znali oboriti svojim oktroiranim odlukama protiv zakonitih težnja

Hrvata. A kada se vrate svojim kućama, onda govore: kako treba rehabilitirati hrvatsku samoupravu, kako su zanemarili Hrvate, kako Hrvati u BiH moraju imati svoju regiju, kako su zabrinuti što Hrvati nisu uključeni u federalnu vlast i slično. Svi su upozoravani na nepravde in loco. Nisu te nepravde uklanjali, nego su ih potvrđivali. Malo nam koristi ovakva naknadna pamet, "isprika" i priznanje "mistake-a".

Imajući sve ovo u vidu, možemo samo ponoviti potrebu za hrvatskim institucijama vlasti i društva, kao što to imaju i drugi narodi. Zašto je jednomu narodu zabranjeno što je drugomu narodu zajamčeno? Govorimo o institucijama:

- u kojima će hrvatski građani birati svoje predstavnike na svim razinama, a ne da ih drugi biraju i nameću;
- gdje će legalno i legitimno izabrani predstavnici moći donositi i provoditi zakone, a ne da nam ih strani dužnosnici po nečijem diktatu donose i nameću;
- gdje ćemo moći organizirati školstvo i obrazovni sustav po hrvatskom planu i programu, a ne da se to naziva segregacijom;
- gdje će se riješiti pitanje javne televizije, radijskih i drugih medija na hrvatskom jeziku, a ne da nam gase signal i oduzimaju odašiljače (Erotel ugašen 1999.; SFOR prekinuo signal na odašiljačima 2000. Odašiljači stavljeni u funkciju Federalne TV; HTV Mostar prestala s radom 2008., a ovih dana oduzeta im i dozvola za rad; Radio Mostar prestao s emitiranjem 2011., a Radio Herceg-Bosna, kažu, pred utrnućem);
- gdje će se moći uspostaviti porezni i fiskalni sustav u kojem će i hrvatski građani imati koristi od novca hrvatskih poreznih obveznika, a ne da se njime otplaćuju razni krediti koje nismo ni tražili ni koristili;
- gdje će se moći organizirati održiv sustav višega i nižeg obrazovanja, zdravstva, kulture i drugih slojeva javnoga života, a ne da takve institucije životare i krpe svoj proračun od danas do sutra, bez riješena statusa i financiranja;
- gdje će banke i drugi gospodarski subjekti moći poslovati slobodno i po zakonima, a ne da strahuju od oduzimanja

privatne imovine, kao što se u travnju 2001. dogodio upad tenkovima u Hercegovačku banku – vlasnici računa do danas ne mogu do svega svoga novca;

– gdje će birači moći izraziti svoju građansku i političku volju i znati da će se ona poštovati, a ne da nam strani veleposlanici na odlasku poručuju da se mi hrvatski građani moramo “asimilirati ili emigrirati”! S kime asimilirati i kamo emigrirati?

Gospodine Predsjedniče!

Hoće li se takav politički sustav, o kojem govorimo, s većinskim hrvatskim pučanstvom zvati samoupravna jedinica, entitet, zajednica županija, skup općina u okviru Bosne i Hercegovine; hoće li biti u teritorijalnom kontinuitetu ili diskontinuitetu – podložno je razumnu dogovoru. Ništa ne boli kao nepravda, od koga god ona dolazila. A sustav u kojem sada živimo upravo zaslužuje takav naziv: institucionalizirana nepravda! Statutarna nepravda! Danas svijet vrисne ako se malomu djetetu nanese bilo kakva nepravda. A ovdje se cijelomu narodu nanosi nepravda, i sve u redu! Oni koji nam ne daju institucije ili nam ruše i ovo što imamo, kao da žele da s ovih prostora nestanemo – kao što i nestajemo. Za naš je opstanak presudno imati jake i pravedne institucije. Pomognete li nam u tome svojim auktoritetom, možda Vam dnevna politika ne će dati neko osobito priznanje, ali budite uvjereni da budućnost odnosno povijest hoće.

Želimo Vam, gospodine Predsjedniče, od Boga dobro zdravlje i uspjeh u promicanju pravde i autentična mira!

Ratko Perić, biskup

U drugom tekstu dano je mišljenje jednog člana Vaše koalicije Damira Kajina:

Ali, jedino s vladom BiH moći će se pomoći tamošnjim Hrvatima, bilo da jer riječ o socijalnim, ekonomskim, političkim, pa i demografskim problemima. Dok Hrvati u BiH ne budu doživljavali BiH svojom domovinom, to niti će biti dobro ni za bh. Hrvate, niti će biti dobro za Hrvatsku ili BiH. I

zato neka Crkva diže svoj glas, ali loše je ako taj glas asocira na pokliće iz 1992. i 1993. godine. Po meni, budućnost Hrvata u BiH jeste da oni, ali ne samo oni već i Srbi, grade institucije BiH, da se uspostavi jedna dobra suradnja Sarajeva, Zagreba i Beograda, da se diže gospodarska suradnja, te da se BiH jasno regionalizira i decentralizira. A ne da se izvrši njena secesija.

Samo iznošenje činjenice na neravnopravnost hrvatskog narodu članu Vaše koalicije poziv je na secesiju. Istina, taj Vaš kolega među državotvornim Hrvatima i uživa glas boljševika, što i ne čudi, s obzirom na njegovo (ne)obrazovanje. Zapravo je sjajno vidjeti kako se ponavlja politika koju je Vaša stranka provodila u bivšoj državi. Tamo je sjajan primjer, analogan gornjim tvrdnjama člana Vaše koalicije bila JNA. Naime, časnički kadar u toj vojsci trebao je odgovarati odnosima naroda u toj državi. Ali, ako bi netko primijetio da to nije tako, jer ima devedesetak postotaka Srba i Crnogoraca, a u državi je njih bilo (čini mi se) manje od pedeset posto, onda bi taj koji bi ukazao na nepoštivanja zakona bio optužen za tzv. prebrojavanje, što će reći za šovinizam.

Međutim, ovo što dolazi od Vaše koalicije mnogo je gore. Prava usporedba bila bi da takvo mišljenje, slično Kajinovom, dolazi od nekoga iz BiH vlasti. Logično bi bilo da oni koji su napravili nepravde prema našim sunarodnjacima na ovakav način brane to što su i željeli napraviti ili da je netko drugi napravio u njihovu korist.

Međutim, ovdje to dolazi iz Vaše koalicije, pa to samo potvrđuje ono što je rečeno u naslovu ovoga teksta.

Naravno, mogli bi naći puno primjera koji bi potvrdio da vlast doista nije hrvatska. Uzmite najnoviji primjer vrijedanja vjerskih i nacionalnih osjećaja našeg naroda kada ministar u Vašoj Vladu Željku Jovanović kaže nakon "slučaja Lustig" (*Novi list*, 30. rujna 2012.):

Sve žrtve holokausta ubijaju se po drugi put ponašanjem koje se dogodilo u Kninu i Zadru, a to što se dogodilo još jednom pokazuje u kojoj mjeri su opravdani uvođenje i građanskog i zdravstvenog odgoja u škole od prvog razreda osnovne škole, jer ćemo samo na taj način sprječiti da neodgovorni odrasli

| svojim neodgovornim ponašanjem šalju loše poruke djeci za čiji su zdrav razvoj najodgovorniji.

Umjesto da štiti većinski dio naroda ove države, Vaša Vlada štiti pojedince (istina pripadnika moćnog naroda – a to je još gore po tu vlast) koji smatra da može vrijedati osjećaje hrvatskog naroda, a da Hrvati – kao narod nižeg reda – to moraju bespogovorno slušati!

Zato me ne iznenađuje oštar ton jednog reagiranja koje sam upravo dobio:

Ova je izjava zločin prema hrvatskoj djeci, zločin prema hrvatskom narodu i zločin protiv istine. G.d Jovanović više ni dana ne smije biti ministrom.

Više nije dostatno da on ode – zbog ovog zločina mora otići cijela Vlada.

Sve se hrvatske institucije moraju oglasiti i osuditi Jovanovićev zločin. One koje se ne jave, ne zaslužuju daljnje postojanje. Oni koji budu šutjeli jednaki su ratnim deztererima, jer ovo je otvoreni Jovanovićev rat protiv hrvatske djece, hrvatskog naroda i hrvatske države.

To je klasičan primjer širenja rasne i nacionalne mržnje, kao i lažnih vijesti. Više nije dostatno napadati odrasle Hrvate, g.d i djecu proglašava zločincima. Trebalo bi žurno organizirati potpisivanje peticije za smjenu zločinca.

Može li se reći da je neka vlast u RH hrvatska vlast ako staje na stranu onih koji na taj način svojim ponašanjem hoće pokazati da smo narod niže rase?

Ali vratimo se Promemoriji biskupa Perića.

Ono što bi se eventualno moglo prigovoriti našem biskupu jest to što je svoju Promemoriju poslao Predsjedniku države, a ne Vama.

Zašto?

U ranijim pismima već sam Vam objasnio da je Predsjednik RH to postao zahvaljujući bezrezervnoj podršci svjetskim moćnicima. Njegov doprinos iskrivljavanju istine kojom se treba skinuti ljaga sa onih koji su pomagali velikosrpsku nacističku politiku golem je. I ne samo to, već se treba optužiti Hrvate za zločine koji su činili “njihovi

saveznici” Srbi. Čak im je i spašavanje 160 000 – 180000 muslimana u Bihaću ZLOČIN!

Kada već govorimo o BiH Hrvatima, dodajmo još samo kako je predsjednik Josipović optužio vlastiti narod i vlastitu državu i time amnestirao velikosrpsku agresiju kao glavnog krivca za sve zlo koje se dogodilo u BiH, tvrdeći da odgovornost za to ide na račun političkog i vojnog vodstva Hrvatske 90-ih godina. Koliko je ta ocjena štetna, neistinita i velikosrpska pokazao je vođa SDA Sulejman Tihić, rekavši da nije to tako bilo i da bi u BiH bilo mnogo gore da nije bilo Hrvatske i njezine politike!

S druge strane, iako je očita zabrana, koja traje više od deset godina, spominjanja hrvatskog spašavanja Bihaća, kojega su trebale zaštитiti i spasiti snage UN-a jer je to bio njihova zaštićena zona (a znamo kako je to bilo sa Srebrenicom), Vi ste prvi hrvatski političar na Vlasti koji je spomenuo moguće stradanje Bihaća. Istina, to je uradila i prethodna predsjednica Vlade, ali ne izravno, nego dajući potporu našem Pismu VS-u UN-a.

Netko će mi vjerojatno prigovoriti zato što je poslije toga uslijedio čitav niz Vaših neprimjerenih izjava, ali to meni samo govori koliko su snažni pritisci na Vas zbog spominjana Bihaća.

S poštovanjem,
akademik Josip Pečarić

HRSvijet, 30. rujna 2012.

DESETO PISMO

Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade,

čitam Vašu čestitku Dana neovisnosti hrvatskim građanima u kojoj kažete kako *nismo zaboravili bolne ratne godine koje su uslijedile, kao što nismo zaboravili zahvalnost braniteljima na sjajnoj pobjedi izborenoj u neravnopravnoj borbi. Ta je pobjeda obvezujuća.*

Zapravo, kao da čitam Vaš odgovor na moja pisma upućenih Vama. Ja nisam ništa drugo ni tražio od Vas osim da se ponašate po ovim riječima.

Sami ste u Srebrenici spomenuli Bihać, a znamo da oni koji su spasili 160 000 do 180 000 muslimana u od UN-a zaštićenoj zoni Bihać dobili od "Suda" u Haagu 24 i 18 godina zatvora. Oni koji su spasili toliki broj ljudi već godinama leže u zatvoru koji je osnovao UN. To je toj najvećoj svjetskoj organizaciji HVALA, zato što je naša država i naša vojska uradila ono što su oni trebali.

Međutim, očito je kako i oni uviđaju da im povijest ne će biti sklona. Tako ovih dana vidimo kako "pere ruke" jedan od glavnih krivaca iz UN-a, specijalni izaslanik glavnog tajnika UN-a za bivšu Jugoslaviju Yasushi Akashi. Naslov njegovog intervjuja (*Večernji list*, 18. 7. 2012.) sve kaže: *Da, UN je kriv za srpski genocid u Srebrenici 1995.*

Jasno je da on potpuno priznaje ono što je svima već očito, ali ipak pogledajmo što kaže:

Osjećate li se odgovornim za masakr u Srebrenici?

Koncept "sigurnih područja" pokazao se promašajem. Ta područja nikada nisu bila sigurna. Za to je bilo potrebno znatno više trupa UN-a nego što ih je ondje bilo angažirano. U Srebrenici smo imali 4 ili 5 stotina slabo naoružanih nizozemskih vojnika. Osim toga, UN na terenu nije imao nikakve informacije o napadu Srba na čelu s Karadžićem i Mladićem. Možemo reći da je to bila izgubljena igra. Sat vremena nakon napada NATO-ovih snaga na položaje Srba primio sam telefonski poziv zapovjednika nizozemskih snaga koji je zatražio zaustavljanje NATO-ovih udara jer su njihove

bombe padale preblizu nizozemskih trupa. Osjetio sam potrebu izraziti nezadovoljstvo njegovom željom, no NATO je ipak zaustavio napade te je Srebrenica pala. U to vrijeme nitko, ama baš nitko nije mogao zamisliti što bi se ondje moglo dogoditi.

Nije li to bilo naivno?

Nitko nije mogao predvidjeti takvo neprijateljstvo srpske strane. Znali smo da su tamo neki Srbi bili ubijeni, pa da su bili ubijeni neki muslimani. Ta su se sjećanja intenzivirala među Srbima, posebice kod Ratka Mladića. Ponavljam, nismo imali dovoljno sredstava za osiguranje tog područja.

Je li onda UN odgovoran ili ne?

Bili smo dio tragedije. Ne želim kritizirati poteze UN-ovih lidera, no mi smo slali tri izvješća Vijeću u kojem smo naveli propuste koncepta sigurnih područja te tražili da se to izmjeni. No Vijeće nikada nije odgovorilo na to. Pogreška je kolektivna, isto tako i odgovornost. Vijeće je moralo biti poštenije, ono se naime nije ponašalo u skladu sa stvarnošću koja je vladala na terenu. Time je došlo do velikog propusta u komunikacijskoj liniji između Vijeća i nas na terenu. Mi smo sjedištu UN-a javili da ne možemo obaviti zadaću uz ograničenja koja su nam bila dana. Bili smo bespomoćni.

Dakle odgovorno je Vijeće sigurnosti?

Da. Najveći dio odgovornosti za masakr u Srebrenici leži na Vijeću sigurnosti.

Poznato je kako je Yasushi Akashi pripadao skupini međunarodnih diplomata koja nikada nije bila sklona Hrvatskoj i ideji njene neovisnosti. To je potvrđio i u najnovijem intervjuu u hrvatskim medijima kada je poručio da je svijet prerano priznao Hrvatsku 1992. godine jer navodno tada još nije bila spremna zagarantirati punu razinu građanskih prava svojim nacionalnim manjinama.

Naravno da je to smiješno jer zakoni o zaštiti manjina bili su bolji u RH nego bilo gdje u Europi a vjerojatno i šire. Još je smješniji njegov komentar "Oluje":

| **Zašto ste bili protiv Oluje?**

Htjeli smo da hrvatska Vlada završi sukob diplomatskim putem, a ne vojnom akcijom. U vojnim akcijama uvijek stradaju civili s obje strane. Htjeli smo, dakle, uvjeriti sve strane da se sukob može riješiti mirnim putem. No nakon što su Srbi u okupiranim područjima reagirali nerazumno, *Oluja* je sasvim razumljiva. Sjećam se da je Mikelić, premijer tzv. Republike Srpske Krajine, došao poslije k meni u Beograd u suzama i s riječima: "Gospodine Akashi, trebali smo vas poslušati." Radilo se o nerazumnim vođama koji su spriječili mirovnu tranziciju.

Znači Oluja je bila neizbjegna?

Ne mogu odgovoriti na to pitanje. No očito da je Tuđman bio nestrpljiv.

Iako zna što je bilo u Srebrenici, on i danas tvrdi kako je Tuđman bio nestrpljiv. Da trebao je pustiti ono što su on i njegovi pretpostavljeni i željni – novi masakr u Bihaću. Ovako je Tuđman bio nestrpljiv, Srbi nisu proglašeni pobjednicima u ratu i sada imaju velikih problema kako da pomoću "Suda" u Haagu napišu novu povijest, zar ne? Zapravo, ono što je bitno s ovim intervjonom jest kako oni znaju što će povijest doista reći o njima.

Naravno, u Hrvatskoj imamo mnogo povjesničara koji su bili spremni odraditi "zadaču" dobivenu od svjetskih moćnika. Međutim, nedavni neizbor prof. dr. sc. Ive Goldsteina u HAZU jasno Vam pokazuje da im tako nešto u Hrvatskoj baš i neće ići. Zato Vam predlažem da pažljivo pratite i ono što doista hrvatski povjesničari pišu o tome. Vidjet ćete da i oni već pišu ono što sam Vam i govorio u mojim pismima.

Jedan od najpoznatijih zastupnika hrvatske paradigmе (za razliku od jugo-komunističke koju na žalost propagira Vaša stranka) prof. dr. sc. Josip Jurčević piše u tekstu čiji naslov također sve kaže: *Kriminalnu strategiju s Haškim tužiteljstvom pripremili Mesić, Josipović i Vlada RH* (Dnevno.hr, 24. 4. 2012.). Zapravo, Jurčević pronalazi i kod naših političara ponašanja sličnih ovima kod Yasushija Akashija.

Evo dijela Jurčevićeva teksta:

Prvo, u slučaju "trojice" i "šestorice" stvarno se sudi hrvatskoj državi pod optužbom da je nastala na najgorim vrstama ratnih

zločina. To znači da se sudi svim hrvatskim državljanima i hrvatskoj budućnosti.

Drugo, u žalbenom postupku pravnim se sredstvima ne može i ne će biti uklonjena jedina temeljna točka optužnice, a to je da je Republika Hrvatska "udruženi (ili "zajednički") zločinački pothvat" (UZP ili ZZP). Za optužene pojedince je važna visina kazne, ali za RH je jedino važno što će se osuđujuća presuda (bez obzira na visinu kazne) temeljiti na "zajedničkom zločinačkom pothvatu".

Treće, bilo koju korist za RH ili pojedine optuženike ne smije učiniti ni jedan pojedinac ili sadašnje skupine u institucijama RH, koji su sudjelovali u građenju teze o "zajedničkom zločinačkom pothvatu". Ako, kojim slučajem, bilo tko od njih to i pokuša učiniti, odmah će završiti prema poučku detronizacije "Sanader", ili prema još gorim i ovdje viđenim poučcima. Naime, svi oni su "zapakirani" korupcijom ili drugim uobičajenim načinima.

I četvrto, najvažnije: sve ključne hrvatske državne institucije i ključni pojedinci su bitno, sustavno i dugotrajno zajednički sudjelovali u izgradnji haške teze da je RH zapravo "zajednički zločinački pothvat". Osim njih, u to su na različite načine bile uključene ili uvučene brojne niže institucijske razine u RH i mnogobrojni pojedinci u njima. Zapitajmo se, tko je to u institucijama RH odustao od toga protupravnoga i prljavoga posla, te to javno izrekao i odbio izvršiti veleizdajničke naloge?

Hrvatski je sabor, kao formalno najviše tijelo vlasti, donosio niz presudnih katastrofalno destruktivnih zakonodavnih odluka, i/ili je imenovanjima, nečinjenjem i na druge načine pokrivao sve haške i druge deformacije institucijskog sustava u RH. Između ostalog, već krajem ljeta 1992. g. Sabor je donio prvi zakon o oprostu, a u proljeće 1996. g. je izglasан i ključni protuustavni *Ustavni zakon o suradnji s Haškim tribunalom*, koji je otvorio sva kasnija haška i druga vrata svih veleizdaja i rušenja suverenosti RH.

Sve Vlade RH, od 1996. g., su formalno i stvarno bile operativni nositelj tzv. suradnje s Haškim tribunalom, a za tehničke poslove je osnovan i poseban Ured Vlade.

Od 2000. g. je počelo najkriminalnije razdoblje suradnje, jer je od tada pripremljena i provođena strategija suradnje s Haškim tužiteljstvom a ne sa Sudom. Ta kriminalna djelatnost je čak protivna i Ustavnom zakonu i osnovnim pravnim načelima, jer je tužiteljstvo stranka u sudskim postupcima.

S time je bila zapečaćena sudbina svih optuženika, ali i sudbina RH, jer je u toj strategiji državni sustav RH postao izvršitelj svih – istražnih, procesnih, političkih, medijskih i drugih – naloga Haškog tužiteljstva. Glavni haški tužitelji i tužiteljice su od tada imali status božanstva kod svih ključnih pojedinaca u sustavu vlasti RH, jer je osobna karijera svih njih ovisila o volji i mišljenju Haškog tužiteljstva.

Vlada RH je čak i sama proizvodila lažne dokaze kako bi pojedini Hrvati mogli biti osuđeni u Hagu, a najveća žrtva tih krivotvorina je Dario Kordić. Iako je ovaj skandal premašio traženja Haaga i naknadno je dokazan u Haagu, nije se promijenila ni sudbina D. Kordića niti se u Hrvatskoj itko od nadležnih osvrtao na tu zastrašujuću činjenicu, što zorno svjedoči o dubini duhovne i upravljačke krize u kojoj se nalazimo.

Kriminalnu strategiju suradnje s Haškim tužiteljstvom su pripremili i formalno usvojili Vlada RH i Hrvatski sabor, a glavni stručni dio posla odradio je Ivo Josipović, koji je prijedlog strategija najprije poslao na uvid Haškom tužiteljstvu, a tek potom Vladu i Saboru. Zbog tih i sličnih poslova Haška mreža je I. Josipovića nagradila kandidaturom i pobjedom na predsjedničkim izborima u RH, te sve njegove dosadašnje poteze treba razumijevati iz te činjenice (naglasio J. P.).

Bivši Predsjednik RH (S. Mesić) je dva mandata na mjestu predsjednika RH “kupio” suradnjom s Haškim tužiteljstvom, a u tome se posebno ističe njegovo krivokletstvo, tj. lažno svjedočenje u korist Haškog tužiteljstva. O tome postoji i

dokumentirana knjiga, no to u Hrvatskoj nije ni okrznulo moć Haške mreže.

Državni odvjetnik Mladen Bajić je postao jedan od ključnih i najmoćnijih operativaca Haškog tužiteljstva i Haške mreže u RH. Nakon duge stagnacije, dogodio se prije desetak godina munjeviti skok karijere i (pre)dugi opstanak M. Bajića na iznimno moćnom mjestu Glavnog državnog odvjetnika RH. Bajić je ulaznicu u Hašku mrežu "kupio" više nego sramotnim odradivanjem slučaja Lora.

Haška mreža je u RH – prema haškim kriterijima – obučila i instalirala dio državnog odvjetništva i pravosudnog sustava za tzv. nacionalna suđenja za ratne zločine. U brojnim optužnicama i presudama tog "hrvatskog" pravosudnog sustava izrečene su daleko besmislenije, sramotnije i teže inkriminacije na račun RH, nego što je to izrekla nedavna prvostupanska presuda u Hagu.

Zanimljivo je da istu temu razrađuje i glavni urednik portala Dnevno.hr Marko Jurić (*Hrvatska je kontaminirana nizom teških i prljavih obmana koje truju i slabe duh ovog naroda*, 1. 10. 2012.):

Hrvatskom od 2000. upravljuju redom smušenjaci, prevaranti koji hodočaste europskim centralama u potrazi za gazdom po čijim će naputcima raditi i čije će ih tapšanje po ramenima kuraziti, opravdavati njihove sluganske komplekse manje vrijednosti te ih tako afirmirati kao političke profesionalce dostoje neke briselske birokratske nomenklature u nekim budućim raspodjelama europskog parlamentarnog ili diplomatskog statusa.

(...)

I to onda otvara pitanje koliko su Hrvati zapravo skloni samozavaravanju, naivni i lakovjerni, koliko su nespremni preuzeti odgovornost za vlastitu slobodu, za vlastitu sudbinu, nego to s olakšanjem benevolentno prepuštaju raznim političkim probisvijetima. Primjera je previše u novijoj povijesti od 2000. do danas. Zapravo, politički relevantne osobe u tom razdoblju bile su sve samo ne vjerodostojni zastupnici

hrvatskih nacionalnih interesa. Danas je to mnogo jasnije nego na početku tog razdoblja jer je u međuvremenu došlo do sličnog raskrinkavanja Jadranke Kosor i Stipe Mesića, a vjerojatno će se u budućnosti dogoditi i **Zoranu Milanoviću**, Radimiru Čačiću, Vesni Pusić, Željku Jovanoviću itd.

Kao što vidite, za razliku od znanstvenika Jurčevića, taj izvrsni kolumnist spominje Vas, ali ne spominje Predsjednika države.

Istina je da je Vlast učinila mnogo da dovede podobne na najvažnije pozicije u medijima. To zapravo pokazuje strah jer je očito kako im poslušnički mediji ipak ne garantiraju da ih povijest ne će tretirati onako kako danas govori Jurčević. Pa i do izbora su Vašoj stranci mediji bili izuzetno skloni (u prilogu Vam šaljem *Otvoreno pismo* koje je tada bilo upućeno hrvatskoj javnosti, o kojemu nije bilo ni riječi u glavnim medijima, ali su ga zapazili u OEŠS-u), ali strah je učinio da je Vaša koalicija, i pored toga, izvršila prave čistke u medijima.

Naravno, ne radi se tu samo o medijima. Sjetimo se samo nedavne sramote porezne uprave kada je knjige generala Praljka proglašila šundom. Valjda im je šund kada hrvatski general piše knjige o ratu. Zapravo, itekako morate voditi računa da ono što ste rekli o hrvatskim braniteljima odnosi se i na hrvatske branitelje u BiH.

Zato će Vam navesti neke činjenice koje je o ratu u BiH nedavno iznio Ivan Zlopša, čovjek koji je itekako dobro upoznat s tim bojištem (HRSvijet, 6.10. 2012.):

Ono što nas sve skupa, unatoč velu šutnje, treba također zabrinjavati jest presuda šestorici vojno-političkih čelnika nekadašnje Herceg Bosne, koji su od strane haškog tužiteljstva optuženi da su zajedno s Franjom Tuđmanom i Gojkom Šuškom činili tzv. zločinačku organizaciju koja je imala za cilj anektiranje dijelova BiH.

(...)

Međutim, u ovom predmetu, kao i predmetima Gotovina, Markač i Kordić, materijalnih dokaza naprosto nema, nego je tužiteljstvo prinudeno koristiti se labavim konstrukcijama i

iskazima po čuvenju prikupljenih iz druge ili treće ruke te modificiranih po sustavu "drži vodu dok majstori odu".

Kakva je metodologija prikupljanja tzv. dokaza u režiji haškog tužiteljstva i što je temeljni cilj čitave ove priče svojevremeno je otkrila izjava Venere Kordić, supruga Darija Kordića:

(o tome sam Vam već pisao)

U medije je zbog toga ciljano plasiran čitav niz neistinitih teza putem kojih je ogromnoj većini prosječnih poznavatelja događaja iz naše bliže prošlosti jednostavno bačena sjena na činjenice.

Stoga će otvoreno iznijeti nekoliko lako provjerljivih činjenica a vi ih usporedite sa tezama koje guraju mediji i sami donesite svoj sud.

– Ključnu ulogu u obrani BiH nema Armija BiH, nego HVO i HV. Zahvaljujući aktivnostima hrvatskih snaga vođenim od rujna 1991. do ljeta 1992. obranjena je dolina Neretve te prostor Livanjskog polja, čime je onemogućeno spajanje Podgoričkog s Kninskim i Banjalučkim korpusom. Uloga HV-a u Hercegovini je u potpunosti legitimna i u skladu s međunarodnim konvencijama, jer je bila u funkciji deblokada Dubrovnika, koji se iz srpsko-crnogorskog okružja mogao izvući jedino na taj način. Da je kojim slučajem došlo do drugačijeg razvoja događaja, onda bi BiH postala provizorij pod upravom Slobodana Miloševića a upitna bi bila i dalja mogućnost obrane uskog priobalnog pojasa od Pelješca do Maslenice, uključujući i već okruženi Dubrovnik.

– Tijekom 1992. Hrvatska vojske je ušla na dio Bosanske Posavine. Međutim, cilj tog ulaska nije bio aneksija nego je bio u funkciji aktivne obrane čiji je temeljni cilj bio ugrožavanje koridora Beograd – Banja Luka – Knin, što je opet sukladno međunarodnim konvencijama i običajima ratovanja. Naravno, iluzorno je bilo očekivati dugotrajni ostanak na tom području jer bi to ujedno značio i slom režima Slobodana Miloševića, agresorske JNA i kraj rata, za što Hrvatska u tim trenucima, na žalost, nije imala potrebne kapacitete. Do povlačenja je došlo nakon izjave Blagoja Adžića o "agresiji Hrvatske na BiH", koja

je dospjela i pred Vijeće sigurnosti UN-a nakon čega su određena središta međunarodne moći zaprijetila Hrvatskoj. Suočeno s prijetnjom sankcijama, hrvatsko vrhovništvo je donijelo odluku o povlačenju, što se danas pokušava protumačiti kao "izdaja Bosanske Posavine". Međutim, nitko ne postavlja pitanje: *Što je Alija Izetbegović učinio na obrani Posavine, doline Neretve i prostora Livanjskog i Duvanjskog polja?*

– Republika Hrvatska niti političko vodstvo hrvatskog naroda u BiH nisu kreatori niti jednog dogovora o političkom ustrojstvu BiH. Carington-Cutillierov, Wance-Owenow i Owen-Stoltenbergov plan, koji su predviđali federalno ili konfederalno uređenje BiH, plod je zajedničkih inicijativa europskih i američkih diplomata. Sve ove sporazume službeni Zagreb i vodstvo hrvatskog naroda u BiH su prihvatali. Međutim, politički predstavnici Srba i Bošnjaka nisu, što je u konačnici rezultiralo rasplamsavanjem sukoba a ne primirjem. Američka diplomacija je kreator Washingtonskog i Daytonskog mirovnog sporazuma, do koga se došlo zahvaljujući u prvom redu Republici Hrvatskoj.

– Zahvaljujući činjenici da su spremni dočekali velikosrpsku agresiju, Hrvati u BiH su ne samo obranili prostor između Livanjskog polja i doline Neretve, nego su pod svoj nadzor stavili i dijelove Središnje Bosne, uključujući i važne komunikacijske pravce i namjenske tvornice naoružanja smještene na tom području, koje su imale i te kako značajnu ulogu u početnom opremanju HV-a i HVO-a. Međutim, jačanjem Armije BiH dolazi i do definiranja bošnjačkih političkih ciljeva, koje je bošnjačko političko vodstvo definiralo u pet ključnih točaka:

- 1) Ostvarivanje nadzora nad glavnim gradom.
- 2) Ostvarivanje potpunog nadzora nad zemljopisnim središtem države, odnosno Središnjom Bosnom.
- 3) Ostvarivanje teritorijalne povezanosti između glavnog grada i Bihaćke enklave.
- 4) Izlazak na rijeku Savu.
- 5) Izlazak na Jadransko more u području Neuma.

Sagledavajući kazano u ovih pet točaka, vidljivo je kako su dvije izravno uperene protiv hrvatskog naroda. Naravno, riječ je o Središnjoj Bosni i Neretvanskom operativnom pravcu, gdje se u biti i vodio bošnjačko-hrvatski sukob, a koje su i danas predmet aktivnosti Haškog suda, različitih međunarodnih pritisaka ali i otvorenog bošnjačko-hrvatskog trvenja.

Ovakvih i sličnih činjenica ima beskonačno mnogo i za svaku od njih postoji obilje dokaza. Odlučio sam se spomenuti samo nekoliko njih koje po mome dubokom uvjerenju raskrinkavaju čitavu sagu teza o navodnom dogovoru u Karađorđevu, koji je, iako ne postoji niti jedan relevantan dokaz, postavljen kao središnji mit u pokušaju podjele krivnje između Srbije i Hrvatske, odnosno između agresora i žrtve.

O stvarnim posljedicama ovih događaja se šuti ili ih se krivo interpretira. Činjenicu da su Hrvati Središnje Bosne desetkovani pokušava se prešutjeti ili se ide toliko daleko da se odgovornost za progon skoro 200.000 Hrvata pokušava svaliti na navodno lošu Tuđmanovu politiku, pri čemu se želi neizravno poručiti kako su Hrvati glavni krivci za zločine u Trusini, Grabovici, Uzdolu, Doljanima, Križančevom selu, Travniku, Zenici i mnogim drugim mjestima.

Istodobno, prešućuje se i činjenica da na sjevernom dijelu tzv. Neretvanskog operativnog pravca skoro da i nema Hrvata. Početkom XX. stoljeća hrvatski narod na tom području je naime bio većinski narod. Međutim, agrarna reforma 1921., stradanja u II. svjetskom ratu i poraću, izgradnja hidroakumulacija na tom području, iseljavanje i najnoviji ratni događaji, izbrisali su Hrvate s tog područja. Umjesto realnog sagledavanja tih pitanja kao temeljnih preduvjeta normalnom i održivom suživotu, iz Sarajeva se najavljuje izgradnja luke u Neumu, rušenje čitavih hrvatskih naselja u istočnoj Hercegovini što nije ništa drugo nego nagovještaj nemirne i neizvjesne budućnosti, ne samo hrvatskom narodu u BiH nego i šire.

Na koncu, sve vas skupa pozivam da dobro promislite o činjenicama koje sam pokušao oteti zaboravu i usporedite ih sa politikantskim tezama kojima smo svakodnevno izloženi.

Međutim, vjerujem da ste Vi svojom izjavom o Bihaću pokazali da razumijete sve o čemu govorim. Jasno je, što govore Vaše mnogobrojne izjave koje su predmet ismijavanja mnogih državotvornih kolumnista, da ne možete lako objasniti Vašim kolegama u Koaliciji i u vlastitoj stranci, da je temeljni zaokret k istinskom vrijednovanju Domovinskog rata i svega onoga što ste sami rekli u čestitki preduvjet da se ne ostvari Jurčevićeva prognoza. Zato očekujem i da pošaljete prvo pismo VS-u UN-a (moje osmo pismo), ali i da pokrenete postupak da se generalu Gotovini dodijeli Nobelova nagrada za mir. Zapravo, time im pomažete da na najjednostavniji način i svjetski moćnici konačno isprave sramotnu politiku prema onima koji su ih spriječili u sudjelovanju u velikosrpskom genocidu kroz planirani zločin u Bihaću.

Očekujem da će te znati shvatiti i sve ovo o čemu govorи g. Zlopša. U svezi s očekivanim presudama Hrvatima iz BiH, napisali smo i drugo pismo VS-u UN-a o Hrvatima u BiH. Do sada ga je potpisalo preko 150 naših ljudi, počevši od biskupa i akademika, sveučilišnih profesora, književnika i mnogih drugih. Ne bi me iznenadilo, poslije Vaše izjave o Bihaću, da nam se želite i Vi pridružiti.

S poštovanjem,
akademik Josip Pečarić

HRSvijet, 8. listopada 2012.

PRILOG

APEL HRVATSKOJ JAVNOSTI: SUPROTSTAVIMO SE MEDIJSKIM MANIPULACIJAMA!

Mediji su snaga iznad hrvatskog društva. Ne polažu nikomu račune osim profitu i nevidljivim političkim centrima moći. U tu svrhu sve im je dopušteno, od gaženja ljudskog dostojanstva, do raznih oblika manipulacije i potkopavanja hrvatske države. U medijima najmanje prostora ima za argumente. S poluinformacijama i dezinformacijama hrani se publika bez odgovornosti za napisanu riječ. Vještim manipulacijama inficiraju se sve skupine. Ali dok za razne infekcije postoje službe koje o tome skrbe, za psihičke napade putem medija na osobni integritet nema ni posljedica ni sankcija. Sve je dopušteno kad su mediji u pitanju, jer oni su sila i moć, svi ih se boje. Tako nešto je trebalo da bi se lakše upravljalo hrvatskim društvom. Najprije su se okomili na vrijednosti Domovinskog rata, zatim su isključili iseljenike, koji su se bili spremni vraćati u Hrvatsku, hrvatske nacionalne institucije, koje se raznim montiranim aferama podvojilo, a što se nije podvojilo, to se "ocrnilo", zatim obitelj, a u završnom činu hoće lažima kompromitirati Katoličku crkvu, zapravo kršćanstvo koje je održalo hrvatski narod na ovim prostorima punih trinaest stoljeća.

Preko medija se vlada Hrvatskom. Mediji se izdašno koriste za upravljanje hrvatskim društvom. Skrivenim centrima moći oni su učinkovitiji od demokratskih putova, jer protivnika eliminiraju odmah, a istodobno pridobivaju javnost za svoja stajališta, koja ne trebaju objašnjavati. Društveni pravobranitelj u posljednjih dvadeset godina nije nijednom intervenirao i pokušao zaštititi pojedince ili društvene skupine od medijskih nasrtaja? Javna stručna analiza medija, koja je napravljena u jednoj znanstvenoj instituciji, nikada nije objavljena. Koji je razlog tomu? Medijski je prostor u Hrvatskoj danas kao jednosmjerna ulica u kojoj publika bezglavo bježi pred "razjarenim bikom". Što više "krvi i spektakla", to mediji zadovoljnije trljuju ruke. Na taj način najdirektnije se ugrožavaju demokratski korijeni i potiču najniže strasti. Za nasilje u društvu

stoga su u određenoj mjeri odgovorni i mediji. Bez medija i velikosrpski projekt izgledao bi puno drugčije. Te stvari se ne žele uzeti u obzir.

Medijska pristranost postala opasnost za državu i društvo. U dvadeset godina samostalnosti mediji su bili u funkciji promidžbe, uglavnom neskloni hrvatskoj državi, nagnuti najčešće lijevim dioptrijama. Oni ne mogu shvatiti da za medije nema ni lijeve ni desne strane, nego kritička prosudba i istina. Ali što njima znači istina? Mediji su ti koji su "kadili" bivšem hrvatskom premijeru, pravili s njime izmišljene interviewe, oni su ga pokopali, ne radi toga da kritički upozore na njegove nedostatke i štete za nacionalne interese, nego da instrumentaliziraju borbu za vlast i pokušaju ubiti svaki pluralitet stajališta i razmišljanja u hrvatskom društvu. Eliminiranje intelektualaca iz hrvatskih medija, osim onih koji misle kao i stranački vođe, jasan je znak da se u hrvatskom društvu ne razvijaju zdravi odnosi, nego da se društvo mijesi, po mjeri moćnika, koji se vješto skrivaju iza zavjesa.

Državni odvjetnik i mediji. U spregu s medijima ušao je i državni odvjetnik, koji selektivno pušta predmete u optjecaj, narušavajući demokratske stečevine i pretvarajući se u moć kojoj se treba pokoravati. Stalna stigmatizacija i kriminalizacija koja se događa svakodnevno u medijskom prostoru stvara dojam u običnih ljudi da u hrvatskom društvu ništa ne valja. Ali, ne će biti tako, jer da je tako, ono bi već davno nestalo. U hrvatskom društvu ima pozitivnih događaja, znanstvenih uspjeha i dostignuća, gospodarskih probaja, ali ti sadržaji nemaju mjesta u medijima, budući da su odredili pokazivati domaćoj i inozemnoj javnosti kako je hrvatska država nemoguća. Na tom tragu ima onih koji već javno govore kako "nismo u stanju držati, stvarati, oblikovati i voditi državu". Koja je poruka – treba nas vratiti u balkansku tamnicu ili rastaliti u Europskoj uniji.

Perfidna igra medija uoči izbora. Stalnim napadima na jednu političku opciju, podilaženjem drugima, želi se biračima sugerirati komu treba vjerovati, tko su nacionalni spasitelji. Ni u jednoj europskoj državi danas nisu posloženi mediji da više manje pušu u jedan rog. Čovjek dobije dojam kao da su još u crvenoj košulji s

titovkom na glavi. Ali već je rečeno kako će Hrvatska biti crvena i kako je to lijepa kapa. Pojedinačni disonatni tonovi samo potvrđuju tezu o uniformiranosti medija, kojima se ravna iz jednog mjesto, pa se i afere, crne kronike prelijevaju kao po zakonu spojenih posuda.

U Hrvatskoj nema slobodnog novinstva. Novine su strogo zatvoren i kontroliran prostor koji ima zadatak stvarati određen tip mišljenja i ponašanja, pohlepan za potrošnjom i ideološki obojen, da stalno mrzi svoje, preferira i divi se tuđem. Ankete kojima pribjegavaju elektronički mediji samo su način provjere kako napreduje određen projekt, kakve rezultate polučuje "pranje mozga". Ono što je početkom prošlog stoljeća jasno uočio njemački znanstvenik K. Buecher, u Hrvatskoj je ostalo na snazi do danas, a on je tada ustvrdio kako su se "novine iz ustanove za objavljuvanje vijesti pretvorile u nositelje i vođe javnog mnijenja, u borbeno sredstvo partijske politike". Hrvatske novine to nikada nisu prestale biti – one su danas najočitije sredstvo partijske politike kojima su strane nacionalne vrijednosti i nacionalni interesi.

Zbog svega rečenog smatramo:

- **Potreban je jači i kritičniji glas intelektualaca u postojećim oazama slobode.**
- **Dok se ne dosegne medijski prostor za pluralitet mišljenja, potrebno je koristiti se i osnivati alternativne medijske prostore.**
- **Tražiti od javnog pravobranitelja da stane u obranu dostojanstva pojedinaca i skupina koje su izložene nasrtajima medija, da zaštiti djecu i mladež, koja je podvrgnuta perfidnim medijskim manipulacijama.**
- **Budući da se javni mediji financiraju iz proračunskih sredstava, nije dovoljno tražiti da budu servis javnosti, nego da budu pod svakodnevnim nadzorom javnosti.**
- **Privatni mediji moraju jednako služiti općim interesima i vrijednostima. Oni ne mogu biti suprotstavljeni općem i nacionalnom interesu.**
- **Intelektualci i nacionalne institucije trebaju odlučno braniti nacionalne interese i nacionalne stečevine.**

- **Građani, koji svaki dan kupuju razne tiskovine, moraju biti načisto koga sa svojim novcem podupiru - lošom hranom čovjek zatruje želudac, a poluinformacijama i dezinformacijama truje svoju dušu i dušu djece i obitelji.**
- **Glede parlamentarnih izbora upozoravamo građane da ne nasjedaju manipulacijama, već da se kritički, s obzirom na svoj sustav vrijednosti stečen školovanjem i životom, odluče, ne emocionalno, nego vrlo promišljeno, za kandidate koji će hrvatsku državu, voditi odgovorno i uravnoteženo.**
- **Naše je temeljno opredjeljenje slobodno i kritičko novinstvo, zasnovano na općeljudskim vrijednostima, koje će otvarati demokratska obzorja, a ne stvarati uvjete za interesne i partiskske pobjede.**

Zagreb, 27. studenoga 2011.

akademik Ivan Aralica
akademik Slaven Barišić
dr. sc. Zvonimir Janko, Prof.
Emeritus der Universitaet
Heidelberg, dopisni član HAZU-a
akademik Dubravko Jelčić
dr. sc. Henrik Heger Juričan,
Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni
član HAZU-a
akademik Andrija Kaštelan
akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović
dr. sc. Ivana Benzon
prof. dr. sc. Mihovil Biočić, KBC
Split, Medicinski fakultet
Sveučilišta u Splitu
dr. sc. Srećko Botrić, Sveučilište u
Splitu
prof. dr. sc. Zdravka Božikov, Split
doc. dr. Ivica Čatić, KBF Đakovo
prof. dr. sc. Marin Čikeš

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoći
biskup zagrebački
akademik Nenad Trinajstić
dr. sc. Mato Artuković
prof. dr. sc. Vanda Babić, izv. prof.
prof. dr. sc. Ivan Bakran
dr. sc. Mladen Bandić, dipl. ing.
građ.
doc. dr. sc. Josipa Barić, Split
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Zlatko Begonja
dr. sc. Mirko Belak, geolog
dr. sc. Ambroz Čivljak, predavač i
znanstveni suradnik
doc. dr. sc. Alojzije Čondić, KBF
Split
prof. dr. sc. don Josip Čorić
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. dr. Ante Čuvalo
prof. dr. sc. Vladimir Čepulić
prof. dr. fra Šimun Šito Čorić
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić

dr. Josip Delić, sveuč. prof. u m., Split
prof. dr. sc. Slavica Dodig, Zagreb
prof. dr. sc. Serđo Dokoza, Zadar
dr. sc. Žarko Domljan
prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović, patolog, Zagreb
doc. dr. sc. Martinia Ira Glogar, prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić
doc. dr. sc. Mario Grčević
prof. dr. sc. Damir Grgičević
prof. dr. Vinko Grubišić
prof. dr. sc. Stjepan Hranjec, Čakovec
prof. dr. sc. Vlado Jukić
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Damir Kalpić
prof. dr. sc. Vladimir Katović, Wright State University, Dayton, OH, USA
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
prof. dr. sc. Ivan Kordić
dr. Slavko Kovačić, sveuč. prof. u m., Split
dr. sc. fra Smiljan - Dragan Kožul, duhovni ravnatelj Pokreta Krunicе za obraćenje i mir
prof. dr. sc. Šimun Križanac
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović, Institute of Physics, Zagreb
prof. dr. sc. Stipe Kutleša
dr. sc. Ante Lauc, sveuč. profesor u mirovini
dr. sc. Srećko Listeš, Split, viši savjetnik AZOO
prof. dr. Maja Lukac-Stier, sveučilišni professor, Buenos Aires, Argentina
prof..dr. sc. Mate Ljubičić

prof. don Ilija Drmić
prof. dr. sc. Andrej Dujella
prof. dr. sc. Krešimir Galešić, Zagreb
doc. dr. sc. Zdeslav Hrepic
dr. sc. Slavica Ivelić Bradanović
dr. sc. Borka Jadrijević, izv. prof.
dr. sc. Julije Jakšetić
dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni sveučilišni profesor
dr. sc. Dubravko Jelić, znan. sur., Galapagos istraživački centar, Zagreb
prof. mr. Ivanka Madunic-Kuzmanović
prof. dr. sc. Ivan Malčić
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u mirovini
dr. sc. Zvonimir Marić, sveučilišni profesor, Zagreb
dr. sc. Ivica Martinjak, Zagreb
prof. dr. sc. Marko Matić, Split
dr. sc. Josip Matjan, die
dr. sc. Miroslav Međimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
dr. sc. Stjepo Mijović Kočan, književnik
prof. dr. don Josip Mužić, KBF Split
prof. dr fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak u Mostaru
dr. sc. Tado Oršolić, Zadar
dr. ing. Marijan Papić
prof. dr. sc. Mladen Parlov, KBF, Split
prof. dr. sc. Davor Pavelić
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
doc. dr. sc. Ante Periša

prof. dr. sc. Mladen Petravić,
Sveučilište u Rijeci
prof. dr. sc. Ivan Petričević, liječnik
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Dora Pokaz
prof. dr. sc. Tanja Pušić
prof. dr. Andjelko Simic, HELP
University Kuala Lumpur
dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor
emeritus, član Europske akademije
znanosti i umjetnosti, predsjednik
Hrvatskog žrtvoslovnog društva
dr. sc. Drago Šimundža, Split
prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, dr.
med., Županijska bolnica Zadar
Đuro Tikvica, pijanist, sveučilišni
profesor
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
prof. dr. sc. Nikica Uglešić
prof. dr. sc. Darko Ujević
prof. dr. sc. Kosta Urumović
prof. dr. sc. Mirko Valentić,
znanstvenik emeritus
dr. sc. Hrvoje Valpotić, dr. med. vet.
dr. don Mile Vidović, Split
dr. sc. Petar Vučić
dr. sc. Zlatko Vučić, Zagreb
prof. dr. sc. Tomislav Živković
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
Antun Abramović prof. Zagreb
Duško Abramović, Toronto, Canada
Nevena Abramović, Toronto
Canada
Katica Amidžić Peročević, dipl.
oeconomiae, Zagreb
Nikola Andačić, prof., ravnatelj
škole, Makarska
Grgo Tomislav Antičić
Martina Antunović
Josip Anušić, vjeroučitelj

dr. sc. Stjepan Razum, povjesničar i
archivist
prof. dr. Adalbert Rebić, sveučilišni
profesor u mirovini
prim. dr. sc. Darko Richter, Zagreb
prof. dr. sc. Sven Seiwerth, Zagreb
Stjepan Asic, dizajner, predsjednik
Australsko-hrvatskog kongresa
Marko Aščić, dipl. ing. el.
(...)

Rudi Tomić

JEDANAEST PISAMA BEZ IJEDNOG ODGOVORA!

*Don't ever try to argue
with the Devil.
He's better at arguing
then you are,
having had thousands
years of practice.*
(Rick Warren)

Naši su stariji ljudi znali reći: *S Davlom se ne prepiri, jer on je prefriganiji.* U slobodnom prijevodu, na jednostavniji način, objasnili smo sličnu uzrečicu biblijskog iskaza na engleskom jeziku.

Sram me je pred tolikim brojem hrvatskih i svjetskih uglednika, da se predsjednik Vlade u Republici Hrvatskoj nije udostojao odgovoriti ni na jedno – od 11 pisama, koje mu je uputio akademik Josip Pečarić?! Naime, nije riječ o ljubavnim pismima (niti seksualnoj konotaciji) nego o najbitnijim i najhitnjim pitanjima nacionalne i državne opstojnosti, hrvatske povijesti i ljudskog dostojanstva.

Predsjednik Vlade u Republici Hrvatskoj, stanoviti je Zoran Milanović, koji u svojim službenim posjetima svjetskim državnicima i institucijama umjesto Republike Hrvatske predstavlja sebe.

– Sav važan, uman, liberalan i napredan stao je pred internacionalni auditorij u Njemačkoj i trijumfalno nad vlastitim narodom – nad onima koje predstavlja, od kojih je ponikao i koji od svojih usta otkidaju za izdašnu satnicu njega i njegove nesposobne administracije. (dnevno.hr) – deklarirao se pred nazočnima u

auditoriju da je predsjednik "slučajne države" i "paradoksne nacije", što su s radošću i opširno prenijeli svjetski mediji.

Ako bismo uzeli u obzir sveukupne istupe slučajnog premijera Milanovića u javnosti o "državi u kojoj se čuju gusle i pucaju kubure", onda ne možemo očekivati da takav tip ljudske spodobe ima moralnu snagu odgovoriti akademiku Pečariću na bilo koje pismo. Međutim, Milanovićeva šutnja je jasan odgovor na sva Pečarićevo pitanja, na sve prigovore i upute. Problem je, naime, u tome što njegovu šutnju mnogi ne razumiju, ili jednostavno ih ne zanima indolentnost arogantnog Milanovića niti zabrinutost akademika Pečarića za sudbinu hrvatskog naroda.

Bolje i ne zaslužujemo!

Primjera radi, nema državnika u svijetu koji ne bi odgovorio na toliko i povijesno značajna pisma. Pisma koja su potpisali tako značajni ljudi u hrvatskome narodu i tako velik broj uglednika. S druge strane, kad bi predsjednik bilo koje države u svijetu, demokratskog ili totalitarnog režima, rekao da je njegova država (.) "slučajna država" i da je njegov narod "paradoksna nacija" – bio bi linčovan. No, do linča nije došlo! Nije došlo ni do masovnih prosvjeda za njegovu smjenu s vlasti! Nije se nijedna oporbena stranka s hrvatskim predznakom odlučila na nedolazak u Sabor – bojkotirati rad Sabora, što znači paralizirati funkcioniranje, dok se Milanović ne zahvali na dužnosti ili dok ne bude prisiljen podnijeti ostavku! Konačno, ništa nisu učinili ni branitelji iz Domovinskog osloboditeljskog rata, koji su sa svojom krvlju uspostavili slobodnu i samostalnu državu – koja nije "slučajna država", o čemu svjedoče žrtve, pogoni i razaranja. (!?) Hrvatski branitelji, srušili ste Jugoslaviju, JNA i Veliku Srbiju, a sada niste u stanju zbaciti s vlasti u RH šaku komunista i senilnih udabaša! Zlo mi je u želudcu kad razmišljam o ovim činjenicama.

U najnovijem – Jedanaestom pismu Predsjedniku Vlade (17. 12. 2012.) akademik Pečarić, među ostalim citira kolegu akademika Slobodana Novaka (što potvrđuje naš stav): "Znak je mudrosti zaštитiti se od nepravde koja nailazi. Znak je tupe neosjetljivosti ne osvetiti nanesenu nepravdu (.) Onaj tko svjesno stupa u zločin, lišava

sebe svih ljudskih prava.” Dakle, izdaja hrvatskog naroda je najveći zločin, a zločin ne smije proći bez kazne!

Zašto su se Milanović i njegovi istomišljenici iz Kukuriku koalicije bijesno okomili na hrvatsku samobitnost; zašto su se uvukli u stražnjicu čelnicima EU-a; zašto rasprodaju sve što vrijedi u Hrvatskoj i – zašto se toliko ljubakaju sa Srbijom (kao Severina s Aleksandrom), s homoseksualcima, srpskom nacionalnom manjinom i posrbljenim Židovima u RH!? Državna je vrhuška odgojena (mrziti) u mržnji prema hrvatskoj samobitnosti, zadojena je u komunističkom, jugoslavenskom i velikosrpskom režimu, ali zbog nehaja domoljubnih glasača – učvrstila je svoju vlast i danas već ima brojne međunarodne saveznike.

Hrvatska politička oligarhija nam se smije, bahati se, ruga nam se, zaštićena od smjenjivosti i od pravde imunitetom, znajući kako su nesmjenjivi, kako im je starost u obilju osigurana. Sve to na naš račun. Mora li tako biti i je li to doista demokracija, proizlazi li vlast iz naroda i pripada li narodu, što je to referendum i kako izići iz stupice u koju smo upali i pasivizirali svoju glasačku moć. (Opširnije iz udruge UZMAH.)

Hrvatska je rasadnik za budale

Hrvati ne trebaju ići kod psihijatra da provjere razumnost, neka ustanove koliko su vođeni lažnim obećanjima o boljoj budućnosti, kako nasjedaju podvalama u dnevnom tisku i na televiziji, kako su opsjednuti sapunicama o sultanim i bulama u haremissima, koje im je besplatno dala turska televizijska kuća i tursko ministarstvo vanjskih poslova, kako bi se europejcima prikazalo turske običaje i kulturu u modernom stilu. Hrvatska je nekad bila predzidiše kršćanstva, a danas je čimbenik islamizacije kršćanske Europe. Tko ne poznaje turski zulum, njemu se može prodati i banana za svjeću.

Mnogi hrvatski intelektualci, poput akademika Pečarića, ukazuju na zablude koje su se utemeljile u hrvatskom čovjeku; raščišćavanju povijesnih natruha kojima su okupatori (trovali) odgajali hrvatsku mladež od zipke do groba. Pečarićeva misija sustavno je ignorirana u medijima, jer nijedan dnevni listi, a ni TV postaje u RH – nisu u hrvatskim rukama!

Večernji list (16. 8. 2012.) objavio je komentar s Vladina Facebooka, koji mi se toliko dojmio, da sam, oprosti mi Bože, u jednom trenutku čak pomislio: *Zašto sam dao pola stoljeća najboljih godina svoga života u radu i borbi za uspostavu samostalne i neovisne Lijepe naše; za demokratsko uređenje i integralnu slobodu!?*

Ovaj satirični prikaz oslikava stanje u – ne baš tako *Lijepoj našoj*, od nepoznatog je autora, ali je prava senzacija. Više od stotinu tisuća korisnika Facebooka “lajkali” su ismijavanje negativnih pojava stvarnosti u RH:

– Ima na Balkanu jedna zemlja koja graniči sama sa sobom, Gdje žive najljepše žene, a natalitet opada. Gdje nezaposleni najviše rade. Gdje na najplodnijoj zemlji žive ljudi koji gladuju. Gdje vlakovi kasne po redu vožnje. Gdje svi igraju nogomet, a pobjedu u vaterpolu, košarci, rukometu ili odbojci. Gdje svi žure na posao, a nitko ne stiže na vrijeme. Gdje osmosatno radno vrijeme traje 12 sati. Gdje je zdravstveno besplatno, a liječenje skupo. Gdje su novinari slobodi da napišu što god im se naredi. Gdje su javne nabave tajne, a državne tajne javne. Gdje se ratovi nikad ne završavaju. Gdje se povijest ponavlja svaki dan. Gdje su najbogatiji oni koji nikad nisu radili. Gdje je strana valuta uzeta za domaću. Gdje pametne zbog nerazumijevanja proglašavaju ludima, a lude sposobnima. Gdje nepismeni pišu povijest. Gdje su zakoni nezakoniti, a anarhija normalno stanje. Gdje se živi od budućnosti jer na sadašnjost nemamo pravo. Gdje se svatko svakom smješka, a nitko nikome ne želi dobro. Gdje sudski postupci traju duže od života. Gdje su samo poplave način navodnjavanja zemljista. Gdje smatraju da će zemlja duže napredovati ako se što više nazaduje. Gdje normalni nisu potrebni, i zapošljavaju se podobni, a ne sposobni. Ima na Balkanu jedna zemlja u kojoj poštenjem, iskrenošću i marljivošću nikad ne ćeš stići do željenog cilja. Amen!

Zaključna misao

U toj “zemlji na Balkanu” (Republići Hrvatskoj) ima 260 multimilijunaša, koji nikad nisu radili, poziv za iseljavanje hit je na

Facebooku: "Mladi napustite Hrvatsku". Više od 30.000 mladića i djevojaka zatražili su njemačko državljanstvo. Netko je napisao: *ulazimo u EZ da nestanemo*. Drugi čak misle da je Hrvatska ugroženija danas nego kada je bila u Jugoslaviji: *Srbi su onda morali otimati ili krasti, a ovi danas u RH daju i budzašto prodaju hrvatsko blago!*

Predsjednik RH više je zabrinut za položaj antihrvatske srpske manjine u Hrvatskoj nego za položaj hrvatskog naroda! Nedavno je okupio sve predstavnike srpske nacionalne manjine i srpskog pravoslavlja u predsjedničkim dvorima, kako bi se *što bolje upoznao s njihovim životnim tjeskobama* i njihovom gradanskom "ugroženošću" u hrvatskom društvu. Vjerojatno im je ponudio još nekoliko savjetodavnih položaja i visokih pozicija u Vladu i medijima gdje ih je sigurno manjak.

– *u RH se ne može učiniti ništa u smislu uspostave pravne države dok se ne oslobođimo od jugoslavenskog vodstva; srušili smo srbijansku Jugoslaviju ali još nismo uništili Jugoslaviju u Hrvatskoj!* (creative.net) Hrvati, što čekate?

Akademik Josip Pečarić shvatio je potrebu tumačenja istine te je uzeo na sebe apostolsku ulogu, kako bi s riječju i slovom, putujući od mjesta do mjesta u RH i BiH, s nakanom da uputi hrvatski narod, kako da se oslobođiti od Lucifera koji danas upravljaju Hrvatskom.

Istina je sve ono o čemu se ne može javno govoriti. Nu, istina će nas spasiti, ali prije toga će nas učiniti mizernim. Na kraju, netko će odgovarati pred ljudima, a svi ćemo odgovarati pred Bogom za učinjena (ne)djela. *Nema toga mraka niti crne tmine gdje bi se mogli zlikovci sakriti.* (Job 34, 22)

HRSvijet, 20. listopada 2012.

Dragovoljac.com, 20/10/2012.

Licke-novine.hr, 20/10/2012.

Ljubuski-online.info 20/10/2012.

DVANAESTO PISMO RASIZAM DOMAČIH SLUGU

Poštovani predsjedniče Hrvatske vlade,

mnogi naši kolumnisti pokušavaju pogoditi što će odlučiti "Sud" u Haagu u svezi s našim junacima generalima Gotovinom i Markačem. Meni je najdraži pristup Benjamina Tolića (HRSvijet, 13. studenog 2012.):

ČEKAJUĆI ČUDO

Hrvati napeto iščekuju petak, 16. studenoga. Što će biti? Hoće li Haaški sud osloboditi generale Antu Gotovinu i Mladena Markača od krivnje zbog sudjelovanja u "udruženom zločinačkom pothvatu"?

To u Hrvatskoj nitko ne zna niti može znati. Haaško je sudište osebujna, umalo ne rekoh: pravosudna institucija! Da mi se to omaknulo, bio bih grdno pogriješio. Tu ustanovu osnovalo je god. 1993. Vijeće sigurnosti Ujedinjenih naroda i nadjenulo joj ime: *Međunarodno kazneno sudište za bivšu Jugoslaviju*. Ustanova se sastoji od Tužiteljstva i Suda. Tužiteljstvo je važniji dio ustanove. O radu sudišta osnivača ne izvješće predsjednik Suda, nego glavni tužitelj Tužiteljstva. Tužiteljstvo može čovjeka osumnjičiti, dati ga uhititi i optužiti da je počinio ratni zločin. Sud ga može godinama držati u pritvoru, može ga napisljetu i oslobođiti od krivnje, ali "sretnik" ne će dobiti odštetu za pretrpljeni "pravosudni" teror. Zašto? Pravila ne predviđaju odštetu. Sudište očito nije osnovano da dijeli pravdu, nego da pacificira zaraćeno područje. Inače se osnivački akt ne bi pozivao na VII. poglavlje Povelje Ujedinjenih naroda, koje govori o intervencijama. Takav osnutak, ustroj i svrha Sudišta prouzročili su ne samo neujednačenu, nego i nakaznu praksu. Stoga nema razumna uporišta ni za suvislo nagađanje.

Žalbeno vijeće Theodora Merona može dakle: 1. jednoga ili obojicu generala oslobođiti od krivnje; 2. potvrditi presudu Alphonsea Orieja kojom je Gotovina osuđen na 24, a Markač na 18 godina zatvora; 3. povećati Oriejevu kaznu jednomu ili

objici generala; 4. rečenu kaznu smanjiti jednomu ili objici generala.

Nitko, kao što rekoh, ne zna niti itko može racionalno naslutiti što će se dogoditi. No, nema dvojbe: Hrvatskoj i njezinim generalima etički je i politički prihvatljivo samo oslobođenje obaju generala od krivnje. Zebnja međutim opominje: Ta je mogućnost u sferi čudesnih događanja.

A jesmo li, ne ču reći zavrijedili čudo, nego jesmo li dostojni čuda? Stjepan je Mesić na Haaškom sudu tajno svjedočeći u korist Tužiteljstva lažno optužio Hrvatsku da je izvršila oružanu agresiju na Bosnu i Hercegovinu, a poslije je dvaput izabran za predsjednika Republike; Državno je odvjetništvo u postupku protiv generala Mirka Norca dokazivalo krivnju audiokasetom za koju je na sudu utvrđeno da je krivotvorena, a Mladenu je Bajiću, premda nije pokrenuo istragu, ili možda upravo zbog toga, produžen mandat glavnoga državnog odvjetnika; Ivo Sanader je proveo gnusni britanski Akcijski plan za hvatanje generala Gotovine, a zatim je ponovno trijumfirao na parlamentarnim izborima; hrvatske su ustanove i pojedinci u njima potvrdili autentičnost tzv. Brijunskih transkriptata iako se prijepis nije podudarao s tonskim zapisom; Jadranku je Kosor u bjesomučnoj potrazi za tzv. topničkim dnevnicima morao zaustaviti sudac Haaškoga suda; ministrica pravosuđa Vesna Škare-Ožbolt bila je domaćica na svečanoj večeri koju je Sanaderova Vlada priredila glavnoj tužiteljici Haaškoga sudišta Carli del Ponte, koja je valjda iz tih visokih hrvatskih krugova crpila nadahnuća za optužnice i kvalifikacije poput "udruženoga zločinačkog pothvata"; u tom su se poslu proslavile tajne službe, strani špijuni i domaća režimska služinčad u privatnim i javnim medijima, a nitko u Hrvatskomu saboru – ni iz vlasti ni iz oporbe – nije zbog toga izrazio ni negodovanje.

Što je to? Heraklit je, zgražajući se nad svojim sugrađanima, rekao da bi odrasli Efežani ispravno postupili kad bi se svi do jednoga objesili i grad ostavili maloljetnicima, jer su Hermodora, svoga najboljeg čovjeka, izbacili iz grada rekavši: *Neka nitko od nas ne bude najbolji, a ako već jest, neka bude drugdje i kod drugih.*

Upitajmo se: Kolike Hrvatska ponajbolje svoje ljude, počevši od Franje Tuđmana i Gojka Šuška, za volju tuđinu izbacuje iz

nacionalne memorije? A sada mi, braća i sestre po oružju, molimo i bdijemo ususret čudu, jer presuda Gotovini i Markaču, iako je njima najteža, neizmjerno je manje presuda njima dvojici nego hrvatskomu narodu i njegovoj državi. Čuda smo očito nedostojni, ali ne treba postavljati granice Božjoj milosti.

Dobra kolumna, zar ne?

Vi, g. predsjedniče Hrvatske vlade, ako ste pročitali moja prethodna pisma, znate da se može prigovoriti Toliću što je nabrajajući domaće političare i njihove zasluge za ovakav rad "Suda" u Haagu izostavio najzaslužnijega – današnjeg Predsjednika RH. S druge strane, to što ih uopće i nabraja jest velika vrijednost Tolićeva teksta. Nikada ne smijemo zaboraviti ogromnu antihrvatsku ulogu domaćih slуга u svemu tome. Zato će sve novije tekstove, uključujući i ova pisma Vama, sakupiti u novu knjigu i tako kompletirati trilogiju o rasizmu. Poslije *Rasizma Suda u Haagu* i *Rasizma svjetskih moćnika*, ostali su još samo oni, pa će se knjiga zvati *Rasizam domaćih slуга*. Zapravo, to će biti mali prilog o nečemu sto je davno opisao kineski filozof Sun Tzu:

Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnom polju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu [...] Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Širite nejedinstvo i svade među građanima neprijateljske zemlje [...] Poništavajte sve vrjednote. Budite velikodušni u ponudama i darovima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to donosi visoke kamate.

Ali vratimo se Tolićevu tekstu. Zapravo se ne slažem sa samim zaključkom našeg sjajnog kolumniste:

PRESUDA GOTOVINI I MARKAČU NE ĆE BITI PRESUDA NI NJIMA NI HRVATSKOM NARODU I NJEGOVOJ DRŽAVI. TO ĆE BITI PRESUDA SAMOM SUDU U HAAGU, MEĐUNARODNIM PRAVU I SVJETSKIM MOĆNICIMA.

Očito je da se na tom "sudu" sudi DOBRU, kao takvome. Sudi se hrvatskim generalima i hrvatskom narodu i njegovoj državi zato što su oslobodili svoja okupirana područja i zato što su spasili od genocida, kako reče tadašnji vojni ataše u Hrvatskoj, *razmjera onih*

u Drugom svjetskom ratu, 160 000 do 180 000 muslimana u od UN-a zaštićenoj zoni Bihać.

Dvojba tog "suda" jest, dakle, doista teška. Na primjer: je li spašavanje 160 do 180 tisuća muslimana od takvog genocida "zločinački pothvat zločinačke organizacije" ili je to samo "zapovjedna odgovornost"?!

A "Sud" koji sudi dobru ne sudi nikome drugome nego samome sebi i onima kojima služe i koji mu pomažu u tome. Kao što sam davno rekao, čak i knjigu naslovio, zapravo je "Sud" u Haagu zločinačka organizacija bez obzira koji scenarij, od Tolićevih četiri moguća, bude ostvaren.

To ostaje vrijediti i u slučaju da se dogodi čudo i "Sud" oslobodi naše generale, jer zločin je već sama činjenica da se sude oni koji su činili dobro. Da se sude za djela za koja bi trebali biti nagrađeni i Nobelovom nagradom za mir!

Ne možemo ni zaboraviti da je npr. taj "sud" osudio Darija Kordića bez dokazane krivnje na 25 godina, što je samo po sebi strašan zločin tog "suda".

A ne treba dvojiti da će taj "sud" osuditi i Hrvate iz BiH. Među njima je i general Slobodan Praljak, čovjek s kojim bi se ponosio, da ga ima kao svoga, svaki narod na svijetu. I sam sam iznimno ponosan što mi je general Praljak prijatelj.

Ovim pismom završavam s pismima Vama. Bez obzira kakva će biti presuda tog "suda", Vi kao predsjednik Vlade ove države trebali bi poštovati dobro koje smo učinili i mi kao narod i naša država. Svjetski moćnici su među nama izabrali generala Gotovinu kao glavnog "krivca" što je spašeno toliko muslimana u Bihaću. Zato ne prestaje Vaša obveza prema hrvatskom narodu da učinite sve da se dobro nagradi. Zato i ponavljam poziv:

**PREDLOŽITE GENERALA GOTOVINU
ZA NOBELOVU NAGRADU ZA MIR!**

akademik Josip Pečarić
Lahore, 14. 11. 2012.

HRSvijet, 14. 11. 2012.

IZ KNJIGE JOSIPA PEČARIĆA „GENERAL JANKO BOBETKO“

ISTI ODNOS I PREMA NAGRAĐENOM FILMU O „OLUJI“

MILANOVIĆ I NAGRAĐENI FILM O „OLUJI“

Posebno draga čestitka povodom tiskanja moje stote knjige stigla je od suautora dr. sc. Miroslava Međimorca:

Čestitke na prvoj stotini knjiga. Poznavajući tvoju energiju nadam se još mnogima. ... Ne znam jesи li vidio da je film kojem sam bio scenarist i producent - Operation Storm - dobila Srebrnu nagradu na Worldfest Houston. Puno zdravlja tvojima i tebi, "Ostani doma" i piši. Meni uskoro u AGM izlazi povjesna knjiga o Hrvatima u Tridesetgodišnjem ratu.

Zauzet oko objavljuvanja naše knjige o generalu Praljku nisam registrirao veliki uspjeh dragog prijatelja i suautora.

Da, to je objavio portal HKV-a, 28. travnja 2020.

Veliki inozemni uspjeh filma o operaciji "Oluja"

Srebrna Remi nagrada filmu "Operation Storm"

Dokumentarni film "Operation Storm" po scenariju dr. Dorothy McClellan i dr. Miroslava Međimorca, u režiji hrvatskog redatelja Nikole Kneza, koji već godinama stvara dokumentarne filmove u SAD-u i redovno osvaja nagrade za svoje filmove na Svjetskom festivalu dokumentarnog i animiranog filma u Houstonu (među ostalima i za dokumentarni film Sunčica po knjizi Marije Slišković i scenariju Miroslava Međimorca te Bleiburg, Titova dozvola za genocid) osvojio je na 53. WorldFest-Houston Srebrenu Remi nagradu u konkurenciji od više od 4500 filmova u svim kategorijama.

- We are delighted to inform you that your entry "OPERATION STORM" has been selected to win a Silver Remi Award! (...) There were more than 4,500 total category entries for 2020...

Dokumentarni film Operation Storm na engleskom jeziku prikazan je već u niz mesta u SAD-u i Kanadi (New York i Vancouver). Redatelj Nikola Knez kaže o tom iskustvu:

- Film sam prikazao u Američkom Kongresu pa je to prvi hrvatski film, hrvatskog autora koji je dobio tu čast u Americi.

Dobilo ga je oko 150 kongresmena na ruke i službeno je zaprimljen u Pentagonu te u State Departmentu. Prikazan je na US Lexington nosaču aviona iz WWII rata. Bilo je preko 500 američkih veterana koji su svi ustali nakon filma i pljeskali 10 minuta, te velika većina došla i čestitala, stiskala ruku.

Osobno sam ga pokazao na 11 campusa diljem Amerike koji pripadaju Texas A&M University. Sjajan interes studenata čijim sam poznavanjem Oluje fakat bio ugodno iznenaden. Film je poslan na preko 200 fakulteta i to profesorima koji izučavaju povijest kao i military doktrine. Uči će uskoro i u US vojni muzej te čekam notifikaciju American Library.

Pripremljena je i inačica filma na hrvatskom jeziku, no njen se završetak oduljio zbog nedostatka novčanih sredstava. Možda će ova nagrada pomoći da se ona prikupe.

(hkv)

<https://www.hkv.hr/kultura/vijesti-kultura/34102-veliki-inozemni-uspjeh-filma-o-operaciji-oluja.html>

O kojem filmu se radi shvatio sam tek kada sam pročitao:

This film documents the events surrounding this extraordinary battle, demonstrating that Croatia, along with its army and generals, deserve commendation from the world community, if not a Nobel Peace Prize.

(Ovaj film prikazuje događaje vezane uz ovu izvanrednu bitku te pokazuje da Hrvatska, zajedno sa svojom vojskom i svojim generalima, zaslužuje pohvalu svjetske zajednice, a možda i Nobelovu nagradu za mir.)

<http://www.hfi.mobi/home.html>

Radni naslov filma je bio „Oluja je spasila Bihać“. Pitao sam Među je li to taj film. Naime, g. Knez mi je poslje mojih akcija za oslobođanje hrvatskih generala u Haagu ponudio da napišem scenarijo za taj film. Ja sam znao da će to mnogo mnogo bolje napraviti Međa, pa je došlo do njihove suradnje. Međa mi je i potvrdio da se radi o tom filmu:

Pripremljena je i inačica filma na hrvatskom jeziku, no njen se završetak oduljio zbog nedostatka novčanih sredstava. Možda će ova nagrada pomoći da se ona prikupe.

(hkv)

<https://www.hkv.hr/kultura/vijesti-kultura/34102-veliki-inozemni-uspjeh-filma-o-operaciji-oluja.html>

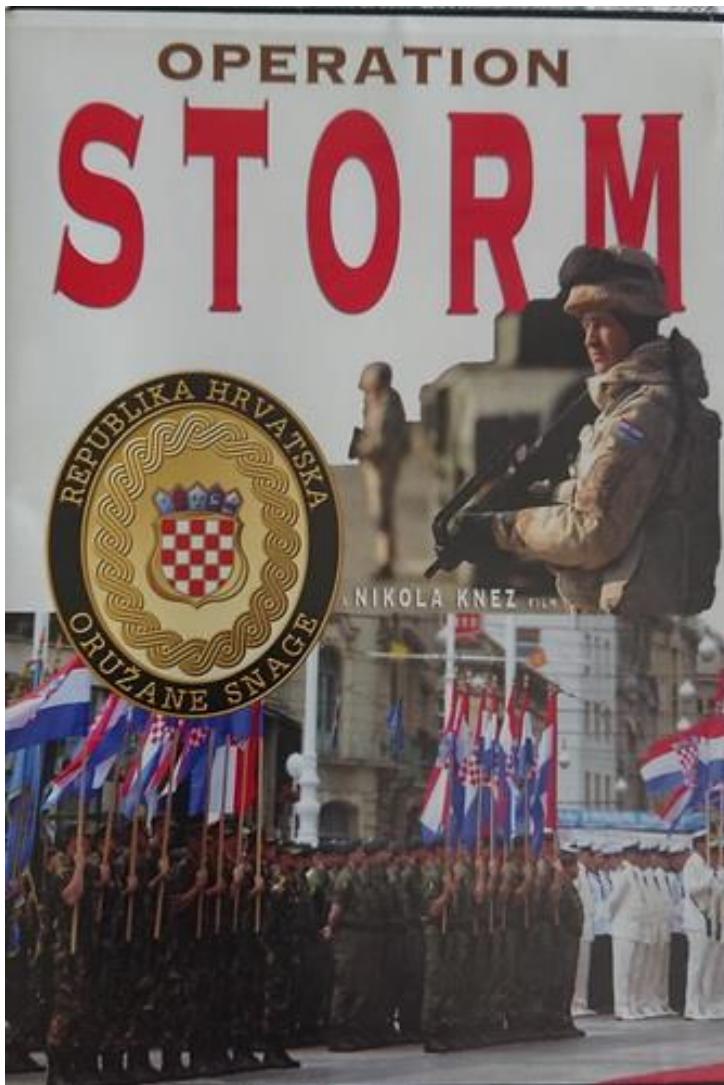
O kojem filmu se radi shvatio sam tek kada sam pročitao:

This film documents the events surrounding this extraordinary battle, demonstrating that Croatia, along with its army and generals, deserve commendation from the world community, if not a Nobel Peace Prize.

(Ovaj film prikazuje događaje vezane uz ovu izvanrednu bitku te pokazuje da Hrvatska, zajedno sa svojom vojskom i svojim

generalima, zaslužuje pohvalu svjetske zajednice, a možda i Nobelovu nagradu za mir.)

<http://www.hfi.mobi/home.html>

OPERATION STORM

Operation Storm was the single-most decisive battle of the Croatian War for Independence. Launched by the Republic of Croatia in August 1995, it was the largest European land battle since the Second World War. The success of this remarkable military action by Croatia came after four years of brutal fighting. Outnumbered, outgunned, but not outmaneuvered, this tiny new democracy prevailed in a David versus Goliath battle, a moral as well as military victory by an exceptional people. Storm ended the massive humanitarian disaster and genocide committed by the Serbian Army and Chetnik terrorists. It led to the liberation of one third of Croatian territory seized by the enemy, and it made possible the Dayton Agreement that brought peace to the region. This film documents the events surrounding this extraordinary battle, demonstrating that Croatia, along with its army and generals, deserve commendation from the world community, if not a Nobel Peace Prize.

DIRECTOR

NIKOLA KNEZ

SCREENPLAY

Dr. sc. MIROSLAV MEDIMOREC

Dr. DOROTHY MCCLELLAN

PRODUCERS

NIKOLA KNEZ

Dr. DOROTHY MCCLELLAN

DAMIR RADOŠ

Dr. sc. MIROSLAV MEDIMOREC

PRODUCTION DESIGNER DOUGLAS JAMES DREITKE music: JACK WALDENMAYER, RAPHAEL DE GIORGIO, PONDS
 SALVATI LESLIE D. CASSIDY, GEORGE E. CLOWER, CLAIRE C. FLETCHER, THOMAS S. GENTRY, DR. JOHN HAMMERICK, LEE R. JORDAN, JAMES P. MAILHES, KEVIN M. MARAIST Eng.: RICK MARCANTONIO, RANDALL H. PIERCE
 JAKOV BIENENFELD, MARIO BUJANOVIC, DR. ROMAN JURIC, GEN. KREŠIMIR ČOSIĆ, DR. DINKO ČUTURA, GEN. ATIF DUDAKOVIC, PETER W. GALBRAITH, EMZAD GLAŠEVIĆ, MATE KOVACIĆ, DR. SLOBODAN LANG, DR. IVAN LUČIĆ, DR. DAVOR MARIJAN, ANTE MARIJANOVIĆ, MARIJAN MIHIĆ, DR. ANTE NAZOR, AKADEMIK JOSIP PEĆAREĆ, GEN. RAJKO RAJIĆ, VIŠNJA STARŠINA, DR. MIROSLAV TUDMAN, DR. EDWARD S. YAMBRUSIĆ, MOMIR ZUZUL costumes: KRISTIAN MATIAS KNEZ, editor: PATRICK CASSIDY, animation: TILWALD MILLER, THORNHED SCULLY, visual effects: JOHN WINLEY, sound technician: DAVID KNEZ, USA TEAM organization: LARRY WINFRID

SPECIAL THANKS

HRVATSKO MEMORIJALNO-DOKUMENTACIJSKI CENTAR DOMOVINSKOG RATA
(represented Dr. sc. ANTE NAZOR)

PETER W. GALBRAITH, UNITED STATES AMBASSADOR TO CROATIA, 1993-1995

MINISTARSTVO HRVATSKEH BRANITELJA

TEXAS A&M UNIVERSITY, CORPUS CHRISTI

THE ARMY & NAVY CLUB WASHINGTON D.C. (JOHN L. WARNACK, chief operating officer)

DR. EDWARD & MRS. NATALIE YAMBRUSIĆ

STEVE RUKAVINA

ISBN-13: 978-0-9793254-2-7

LANGUAGE	AUDIO	RUN TIME	ASPECT RATIO	PRODUCTION
ENGLISH	5.1 / 48kHz	57 min.	16:9	2010

Operation Storm © 2019. Package Design & Supplementary Material Compilation
 © 2019 Croatian Film Institute. All Rights Reserved. www.hfi.hr

iFilms LLC © . Film Production Co., United States of America
 Distributed by iFilms LLC, 2217 Richland Dr., C.C. 78418 Texas, USA.
www.ifilms-fx.com

Radni naslov filma je bio „Oluja je spasila Bihać“. Pitao sam Među je li to taj film. Naime, g. Knez mi je poslje mojih akcija za oslobođanje hrvatskih generala u Haagu ponudio da napišem scenarijo za taj film. Ja sam znao da će to mnogo mnogo bolje napraviti Međa, pa je došlo do njihove suradnje. Međa mi je i potvrdio da se radi o tom filmu:

Cijeli se projekt oduljio, odgovor bi trebalo potražiti "preko bare"-novac, drugi Knezovi filmovi. I sad je u pitanju Hrvatska verzija jer nema para. Iseljenici ne pokazuju zanimanje i to je to. Da, čestitke idu i Tebi.

Ali gdje je tu Milanović?

O tome je govorio biskup dr. Vlado Košić – na moje veliko iznenadenje – kada je predstavljao jednu knjigu prof. dr. Zdravka Tomca, a ponovio na otvaranju međunarodne konferencije povodom mog 70-og rođendana. Navest је dio govora našeg biskupa s konferencije:

Također na predstavljanju knjige Zdravka Tomca „Što to znači biti Hrvat“ rekao sam sljedeće:

,„Mislim da bi se čitava nacija tu trebala povesti za primjerom genijalnog akademika Josipa Pečarića koji je, poput pisama bivšem premijeru kojemu je predlagao da se tada zatočeni general Ante Gotovina kandidira za Nobelovu nagradu za mir, to isto sada pokrenuo za generala Slobodana Praljka, pišući pisma predsjednici Republike, predsjedniku Vlade i predsjedniku Hrvatskog sabora. Hrvati se nemaju zašto ispričavati i neprestano udarati u prsa, dok se istovremeno oni koji su nad Hrvatim počinili neizmjerno veća i brojnija zlodjela razmeću nekim svojim tjeranjem pravde, a da nisu ništa učinili da se distanciraju od tih zala. Zato mi se svida akademik Pečarić koji ima hrabrosti 'okrenuti pilu naopako', kako se to jednostavnim riječima kaže.“

I da zaključim što sam rekao o njemu na predstavljanju knjige „Rasizam domaćih slugu“, čime bih mogao zaokružiti moje mišljenje o akademiku Pečariću, matematičaru i domoljubu:

,„Akademik Josip Pečarić jest najbolji predstavnik našega hrvatskoga naroda jer se nije umorio u borbi za istinu kada je to bilo protivno svim tendencijama s pravom javnosti u Hrvatskoj. Tim

više je njegova posljednja knjiga (*Rasizam domaćih slugu*) primjer njegove hrabrosti da se suprotstavi onima koji su prignuli šije i dopustili da ih nepravde lome, i što je još gore, i sami su se bili upregnuli u tu nepravednu rabotu. Koliko je Pečarićeva hrabrost bila velika svjedoči upravo činjenica da je uporno prešućivan u sredstvima priopćivanja i u hrvatskoj javnosti. Međutim, to na žalost govori još više o porobljenoj Hrvatskoj u kojoj smo se našli, a koju sam Bog oslobođa kad na usta Theodora Merona izriče istinu o našim generalima i o našem oslobođiteljskom pravednom ratu u kojem je stvorena Lijepa Naša. Držim da je njegov prijedlog – koji je opetovano dvanaest puta pisao predsjedniku Vlade – da se generalima Anti Gotovini i Mladenu Markaču dodijeli Nobelova nagrada za mir bio i jest ne samo krik u nevolji, nego još više racionalni zaključak i da je kod onih koji su ga mogli vidjeti, izazvao veliko poštovanje i ponos.

Zahvaljujem gospodinu akademiku Josipu Pečariću na toj hrabrosti i na upornosti u borbi za istinu. Ovu bi knjigu trebao pročitati svaki Hrvat, razmišljati o njenom sadržaju svaki misleći domoljub. Ona je svjedočanstvo da Hrvatska (još) nije izgubljena, da naša Domovina ima budućnost. Akademik Pečarić priznati je matematičar svjetskog ugleda pa se nadam da je svojim oštrim umom dobro izračunao gdje smo i kamo idemo. Dapače, pokazao je naše vlastite hrvatske grijeha, ali i pokazao put kako ih je moguće okajati. To je put ponosa na istinu i put nasljedovanja najhrabrijih, među kojima je zasigurno na posebno istaknutom mjestu naš akademik Pečarić. “

Da, biskup je govorio o mojih 12 pisama Milanoviću dok je bio predsjednik vlade u kojima sam ga pozivao da predloži generala Gotovinu za Nobelovu nagradu za mir, na koja on nije nikada odgovorio. Biskup je i govorio o mojoj knjizi „Rasizam domaćih slugu“, Zagreb, 2013 u kojoj je prvi dio knjige i posvećen ovim pismima. U četvrtom pismu govorim i o filmu koji je eto nagrađen Srebrnom nagradom na *Worldfest Houston*-

Prvi prilog tom četvrtom pismu je i tadašnji razgovor s Međom koji dajem u prilogu ovog teksta.

Drugi dio knjige je posvećen PISMU VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA O HRVATIMA BIH. Glavni dio tog

pisma je **Završni govor generala Praljka** na prvostupanjskom suđenju.

Puno simbolike u tome da je taj film sada nagrađen i da je moja stota knjiga bila o generalu Praljku i to knjiga s Međimorcem, zar ne?

Kako li je tek sadašnjem Predsjedniku RH kad zna da je on doprinjeo što je *film prikazan u Američkom Kongresu i da je to prvi hrvatski film, hrvatskog autora koji je dobio tu čast u Americi*.

Kako li je tek sadašnjem Predsjedniku RH kad zna da ga je *dobilo oko 150 kongresmena na ruke i službeno je zaprimljen u Pentagonu te u State Departmentu*, kao i to da je *prikazan na US Lexington nosaču aviona iz WWII rata*, gdje je *bilo preko 500 američkih veteranova koji su svi ustali nakon filma i pljeskali 10 minuta, te velika većina došla i čestitala, stiskala ruku redatelju g. Knezu*.

Mora li se zato današnji Predsjednik RH „dokazivati“ kao što je to učinio u Jasenovcu i u Okučanima?

Josip Pečarić

PRILOG

Miroslav Međimorec

Američki Hrvat snima film o Oluji OLUJA JE SPASILA BIHAĆ

(Tekst je dan Uz četvrto pismo)

ZAHVALA BISKUPU KOŠIĆU

Poštovani Oče Biskupe,

Zahvaljujem se na Vašoj čestitci:

Dragi Akademice, i ja Vam čestitam stotu knjigu i ističem Vašu zaslugu za nagrađeni film o Oluji. Hvala što u ovom osvrtu i mene spominjete.

Jučer je taj moj osvrt u kome Vas spominjem objavljen na portalu dragovoljac.com:

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/21267-milanovic-i-nagradjeni-film-o-oluji>

Lijepe prelijepе riječi koje ste naslovili na mene zbog mog djelovanja koje su dovele do tog filma zapravo pokazuju Vašu veličinu. Vi ste odmah prepoznali vrijednost i veličinu ideje da se našim generalima zapravo treba dati Nobelova nagrada za mir zbog „Oluje“. A to je bilo kada su ondašnje vlasti i oporba bili glavni suradnici onima koji su proganjali naše generale.

A tako je i danas!

Jeste li primijetili da je prije tog osvrta tekst s portala HKV-a prenijelo samo nekoliko portala:

<https://portal.braniteljski-forum.com/blog/vijesti/srebrna-remi-nagrada-filmu-operation-storm>

<https://www.glasgacke.hr/?ispis=detalji&novost=26687&kat=78>

<https://kamenjar.com/veliki-inozemni-uspjeh-filma-o-operaciji-oluja/>

Glavni mediji, i mnogi tzv. državotvorni portali ne pišu o američkom dokumentarnom filmu o „Oluji“.

Zašto?

Zato što je isto i danas – ništa se nije promijenilo!

A izdavač CROATIAN FILM INSTITUTE ovako reklamira film koji je napravljen za američko tržište i koji je doživjeo takve uspjehe u SAD:

OPERACIJA OLUJA

Operacija Oluja bila je najodlučnija bitka u Domovinskom ratu. Republika Hrvatska pokrenula ju je u kolovozu 1995., te je bila najveća europska kopnena bitka nakon Drugog svjetskog rata. Uspjeh ove izvanredne hrvatske vojne akcije dogodio se nakon četiri godine ratovanja. Brojčano slabiji, s manje oružja, ali s boljom taktikom, ova je mala nova demokracija savladala neprijatelja poput Davida u bitci s Golijatom, u moralnoj, ali i vojnoj pobjedi izvanrednog naroda. Oluja je okončala masivnu humanitarnu katastrofu i genocid koji su počinili srpska vojska i četnički teroristi. Dovela je do oslobođenja trećine hrvatskog teritorija koji je bio pod neprijateljskom okupacijom, te je omogućila Daytonski sporazum koji je donio mir u cijelu regiju. Ovaj film prikazuje događaje vezane uz ovu izvanrednu bitku te pokazuje da Hrvatska, zajedno sa svojom vojskom i svojim generalima, zasluguje pohvalu svjetske zajednice, a možda i Nobelovu nagradu za mir.

I to je nešto što od hrvatske javnosti sakriva i vlast i oporba. Preciznije svi oni koji pripadaju Srpsko-hrvatskoj koaliciji.

Zato riječi koje sam uputio Predsjedniku RH kome sam dok je bio Predsjednik Vlade uputio 12 pisama s prijedlogom da generala Gotovinu predloži za Nobelovu nagradu mogu zapravo uputiti svim pripadnicima Srpsko-hrvatske koalicije. Njima sigurno nije drago da je film o 'Oluji' *dobilo oko 150 kongresmena na ruke i službeno je zaprimljen u Pentagonu te u State Departmentu*, kao i to da je *prikazan na US Lexington nosaču aviona iz WWII rata*, gdje je bilo preko 500 američkih veterana koji su svi ustali nakon filma i pljeskali 10 minuta, te velika većina došla i čestitala, stiskala ruku redatelju g. Knezu.

A s druge strane sve to kao da je i Vaš uspjeh, zar ne?

Vaše riječi koje sam naveo u mom tekstu pokazuju da je to doista tako.

Zato i Vama idu čestitke za film OPERACIJA OLUJA!

Zato me raduje i činjenica da ta moja stota knjiga završava Vašim pogовором.

Meni nije jasno kako netko ne vidi da su najnovija prepucavanja povodom ispada Predsjednika RH u Jasenovcu i Okučanima doista uvertira za stvaranje velike koalicije na parlamentarnim izborima, o

čemu sam u Hrvatskom tjedniku pisao i prije Milanovićeve pobjede u drugom krugu predsjedničkih izbora. Čak je i sam Milanović to u Okučanima i rekao kada je spomenuo da razumije druga dva predsjednika jer oni MORAJU govoriti to što govore. Poruka je očita: ne misle tako, ali moraju tako govoriti!

Muslim da je to morao reći jer je svjestan da sa svojim postupcima doista snažno pomaže Plenkoviću da ljudi zaborave njegov dosadašnji poslušnički odnos prema Pupovcu, pa je dobro da dovoljno ljudi budu i svjesni toga tako da na vlasti osigura i formalno Srpsko-hrvatsku koaliciju poslije parlamentarnih izbora.

A da na djelu nije djelovanje Srpsko-hrvatske koalicije itekako bi se znalo za uspjeh filma o „Oluji“. Itekako bi svi znali kako je film prikazao u Američkom Kongresu i da je to prvi hrvatski film, hrvatskog autora koji je dobio tu čast u Americi. Svi bi već znali *da je* prikazan već u niz mjesta u SAD-u i Kanadi (New York i Vancouver). Itd.

Da u RH nemamo Srpsko-hrvatsku koaliciju već bi bila osigurana sredstva za hrvatsku verziju tog filma. Tih sredstava imamo samo za filmove koji odgovaraju onima koji ne vole hrvatsku državu i hrvatski narod.

Naravno, ništa od toga. Ali vidimo kako je Srpsko-hrvatska koalicija nametnula raspravu oko Hosovog simbola.

Da se ne radi o Srpsko-hrvatskoj koaliciji, tj. da na vlasti imamo domoljubnu opciju stvari bi bile mnogo jasnije, Tada bi domoljubna opcija ukazala na činjenicu da protuhrvatska opcija ne poštuje simbol koji je odobrila hrvatska vlast. Drugim riječima javno napadaju samu državu. Jedina rasprava u takvim okolnostima mogla bi biti:

MOGU LI ONI KOJI NE POŠTUJU ZAKONE OVE DRŽAVE, A NJENI DUŽNOSNICI SU, UOPĆE TO I BITI, ZAPRAVO PRAVNICI BI TREBALI UKAZATI OMOGUĆAVAJU LI HRVATSKI ZAKONI DA IH SE KAZNI ZBOG TOGA ILI NE!

Naravno, HDZ to ne može uraditi jer su oni MAKNULI ploču iz Jasenovca. Plenković je to učinio, a Milanović samo rekao. Istina grublje – ali rekao da ploču na kojoj je simbol koju je odobrila hrvatska država treba maknuti..

Mene Plenkovićev postupak podsjeća na Sanaderovu izjavu povodom Mesićeva umirovljenja naših generala zbog navodne izdaje. Naime tada je Sanader rekao da bi uradio isto, ali bi prvo razgovarao s generalima. A znamo da je Plenković doista razgovarao prije nego je MAKNUO ploču na kojoj je znak koji je u ovoj državi zakonit.

S poštovanjem,

Vaš

Josip Pečarić

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/21286-zahvala-biskupu-kosicu>

DOBRO JE DA NI AKADEMICI NE ZNAJU O NAGRAĐENOM FILMU O „OLUJI“

Toliki muk vlada u RH oko američke nagrade za film o „Oluji“ da mi se na toj vijesti(!) zahvalio jedan kolega akademik:

Dragi Josipe,

i ja Ti čestitam na stotoj knjizi!

I hvala na lijepim vijestima o filmu Operation Storm, za koji i Ti imas zasluge!

S dobrim željama,

Da, koliki je muk oko američke nagrade za film o „Oluji“ da mi se na toj vijesti zahvaljuje jedan akademik.

Valjda i ne trebaju ljudi znati kada je ko-scenarist dr.sc. Miroslav Međimorec koji je ne samo znanstvenik nego i general i književnik i bivši veleposlanik i bivši pomoćni ministra vanjskih poslova i redatelj. A da završio je Filozofski fakultet (1965.) i Akademiju za kazališnu i filmsku umjetnost (1973.) u Zagrebu, i poslijediplomski studij u Royal Shakespeare company London/Stratford on Avon.

U toj mojoj stotoj knjizi na španjolskom ima i Medina priča o našem prijatelju generalu Praljku i o njemu samom, tj. začetku njegove diplomatske karijere u Sunji:

Za tim stolom se začinjala buduća diplomacija, stranci su se upoznavali s našom kuhinjom i vinima, poviješću, narodnim običajima i kulturom. Ispočetka bi strani promatrači, uglavnom vojna lica i diplomati, dolazili neinformirani, puni predrasuda, napuhani pred nama "civilima" koji ratuju, ljudima upitnog vojnog obrazovanja i opće kulture. Takvima bi nas dvojicu ako nije bilo Svena, Hemingway (Praljka, JP) prvo predstavio, završili smo pet fakulteta, govorimo strane jezike, nešto značimo u umjetnosti i društvu svoga naroda, proputovali smo veći dio svijeta. Izrazito drske bi izazivao na razgovor iz područja filozofije, svjetske književnosti, fizike ili matematike. Dolasci timova promatrača su bili sve češći, razgovori uz ukusne ručkove sve opušteniji i zanimljiviji, dok je naš ugled u očima stranih promatrača sve više rastao.

Pitam se je li znalo onih 500 američkih veterana koji su 10 min pljeskali filmu i autorima da je scenarist njihov kolega – general i sve to.

Moj kolega iz HAZU se zahvaljuje na tekstu u čijem prilogu sam dao i Međin tekst o snimanju nagrađenog filma. A počeo ga je s PISMOM VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA. Jedan od potpisnika tog pisma bio je i redatelj nagrađenog filma Nikola Knez.

A pismo ima itekako veze s Akademijom. Prvu verziju objavili smo akademici Smiljko Ašperger, Stanko Popović i ja. Zapravo ja sam na svoje adrese prenio jedno reagiranje na moj intervju, a akademik Ašperger je tražio i tom zahtjevu se pridružio akademik Popović da to objavimo. Tekst je objavljen na portalu HKV-a ali i u knjizi o generalu Markaču:

S. Ašperger, J. Pečarić, S. Popović, *Haaškome tribunalu*. U knjizi: General pukovnik Mladen Markač (priredio i uredio Mladen Pavković), Koprivnica, 2011., str. 313-314.

Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman je sugerirao skupljanje potpisa. On je pisao recenziju prve i predgovor treće knjige u trilogiji o rasizmu i Haagu:

1. J. Pečarić, Rasizam Suda u Haagu / 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud? Zagreb, 2011.
2. J. Pečarić, Rasizam svjetskih moćnika, Zagreb, 2012.
3. J. Pečarić, Rasizam domaćih slugu, Zagreb, 2013.

Kako sam pisao Predgovor knjige Mladena Pavkovića o generalu Markaču na predstavljanju te knjige sam i pročitao pismo koje je prvi put poslano VS UN-a s potpisom 20 biskupa i akademika

Naš sjajni snimatelj Oskar Šarunić je na Youtubeu izdvojio taj moj govor:

akademik Josip Pečarić-Mladen Pavković "general pukovnik Mladen Markač"

Negdje od 4.,min i 45sec. Možete ga i poslušati:

<https://www.youtube.com/watch?v=SW-Mcf0purY>

Konačno Osmo pismo: *Jesmo li Balkansko pleme* s pozivom Predsjedniku Vlade RH da predloži generala Gotovinu za Nobelovu nagradu za mir poslao sam i supotpisnicima ovog Pisma. Na kraju

pisma je dan i prilog sa konačnom listom potpisnika (biskupa i akademika):

akademik Igor Anić
akademik Ivan Aralica
akademik Smiljko Ašperger
akademik Hrvoje Babić
akademik Stjepan Babić
akademik Slaven Barišić
mons. dr. sc. Mile Bogović, biskup gospičko-senjski
akademik Boris Bučan
akademik Andrej Dujella
akademik Stjepan Gamulin
akademik Marin Hraste
dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg, dopisni član HAZU-a
akademik Dubravko Jelčić
mons. Ante Jurić, nadbiskup u miru, Split (+ 20. 3. 2012.)
akademik Andrija Kaštelan
akademik Ivica Kostović
mons. Vlado Košić, biskup sisački
akademik Frano Kršinić
akademik Ranko Matasović
akademik Slavko Matić
akademik Davor Miličić
akademik Slobodan Novak
akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović
prof. dr. sc. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
akademik Franjo Šanjek
akademik Nenad Trinajstić
akademik Stanislav Tuksar
akademik Dario Vretenar

Danas podpredsjednik Akademije akademik Davor Miličić je potpisao Pismo i ranije dok je bio dekan Medicinskog fakulteta. Objavio sam i njegov tekst koji je tom prigodom napisao;

Suđenje u Haagu osobama poput Gotovine svjetski je presedan. Sudi se generalu oslobođiteljske vojske kojemu nije dokazano sudjelovanje niti u jednom ratnom zločinu (svi

eventualni zločini s hrvatske strane bili su pojedinačni). Da je kojim slučajem Bobetko živ, i on bi trunuo u Haagu, zato što je oslobođio južnohrvatsko primorje. Haške sudce i ostale mudrijaše bilo bi dovoljno odvesti u Vukovar, muzej Domovinskog rata na Srđu ponad Dubrovnika ili ih pustiti da malo porazgovaraju sa stanovnicima Cavtata, Škabrnje itd., itd. Zločin međunarodne zajednice Haškim presudama i njezinim odnosom prema hrvatskom Domovinskom ratu time se potvrđuje i nastavlja provoditi, još od početka agresije na Hrvatsku pa sve do danas. Ta je ista međunarodna zajednica očiglednoj žrtvi – brutalno napadnutoj Hrvatskoj, pa i nakon što je bila međunarodno priznata, zabranila legalnu nabavu oružja za vlastitu obranu. Dakle, mirno se promatralo kako se masakrira Vukovar, Dubrovnik i ostali hrvatski krajevi, nitko nam nije vojno pomogao, a mi smo se valjda trebali predati ili pustiti da nas se pregazi i poubija bez ispaljenog metka. Istodobno, npr. Šljivančanin se oslobađa daljnog izdržavanja kazne, Kadijević, Rašeta i ostali su slobodni građani, navodno je Kadijevića SAD koristila ili još uvijek koristi i kao vojnoga konzultanta...

Ta ista međunarodna zajednica nagradila je agresorsku zločinačku srpsku vojsku tako da im je oformila novu državu u državi – Republiku Srpsku i time potpuno paralizirala bilo kakav suvisao razvoj BiH. Dakle, ako je međunarodna zajednica na najnepravedniji mogući način podijelila BiH to nije zločin nego je diplomatski uspjeh i veliki mirovni pothvat, a ako je Tuđman na početku rata hipotetski razmatrao podjelu Bosne to je a priori zločin. Te iste Bosne kojoj je Hrvatska udomila i spasila od sigurne smrti o svom trošku 700.000 izbjeglica (to je npr. kao da SAD udomi 20 milijuna izbjeglica) i to izbjeglica koje su većinom bili Bošnjaci muslimanske vjeroispovijesti. Osim toga, Hrvatska je bila prva koja je BiH priznala državnost i to upravo u vrijeme dok je Tuđmanova vlast i autoritet bila na vrhuncu.

Ne znam zašto šute naši povjesničari i javni djelatnici, možda bi i HAZU trebao zauzeti neki konkretni stav koji se

temelji na neoborivim činjenicama u našu korist. Najžalosnije se što naši političari o tome šute, pokorno trpeći sve „bubotke” i imaju kao jedini cilj koji opravdava sva ova sramotna zbivanja – ulazak Hrvatske u EU. Bilo kakvo propitivanje što se time dobiva, a što se time gubi proglašava se natražnošću, nacionalizmom i eurofobijom.

Glavno je da se u Hrvatskoj ne zna za američku nagradu filmu o Oluji. Treba misliti o tome kako ostati na vlasti. A to možeš duže ako hrvatski ljudi znaju što manje o onome čime se mogu ponositi. Bolje je da ne znaju ni akademici. I oni mogu pričati i širiti tako nepovoljne vijesti, zar ne?

Josip Pečarić

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/21329-dobro-je-da-ni-akademici-ne-znaju-o-nagradenom-filmu-o-oluji>

HDZ ZADRŽAVA VLAST PUPOVCU!

Davno sam napisao da je HDZ promijenio svoj slogan ZNA SE!
On sada glasi ZA SE!

Međutim, nisam bio u pravu iako bi se to moglo zaključiti iz njihove najvažnije izborne poruke: DOMOVINSKI POKRET I MIROSLAV ŠKORO DOVODI BERNARDIĆA NA VLAST!

Nedavno smo se na to osvrnuli i u jednom druženju gdje su bili neki naši svećenici.

Ponovio sam ono o čemu sam govorio još prije predsjedničkih izbora: Naravno ne slažem se s onim što radi „hrvatska“ ljevica, ali isto radi i HDZ. Oni vjerojatno to ne misle pa sam pitao naše svećenike: Misle li oni u Crkvi u Hrvata da je prostitucija bolja od toga što „naši“ ljevičari rade ono u što vjeruju. Što je po Crkvi moralnije?

Meni je jasno da u RH mnogi misle da je bolja prostitucija, mada imamo već i sjajni likovni prikaz HDZ-ove vladavine:

Slika zorno pokazuje koliko sam bio u krivu kada sam rekao da je HDZ danas stranka ZA SE!

Očito je da to nije precizno rečeno:

HDZ ZADRŽAVA VLAST PUPOVCU!

Spomenimo samo dvije očite stvari koje ponajbolje govore o tome:
Prvo pogledajmo naslov teksta na portalu narod.hr:

PUPOVAC O UVREDLJIVOM TRANSPARENTU: SPOMINJAO 'ZDS', PORUČIO KAKO ĆE 'SDSS RAZMISLITI HOĆE LI NAKON IZBORA SUDJELOVATI U VLASTI'

<https://narod.hr/sport/pupovac-o-uvredljivom-transparentu-spominjao-zds-porucio-kako-ce-sdss-razmisliti-hoce-li-nakon-izbora-sudjelovati-u-vlasti>

Sjetimo se da je Pupovac glavni krivac za svaki ispad koji je uperen protiv pripadnika srpske manjine u RH. Pogledajte samo Presudu HNES-a kojom je etički osuđen za veleizdaju, a njegovo djelovanje poslije toga je još gore jer je u vlasti s HDZ-on!

A kad već spominjemo ZDS, evo što je o tome napisao Rudi Tomić: *E, sada su medije i (anti)fašisti u velikom problemu (da nije izbora ne bi imali o čemu pisati) jer ne mogu više ustašizirati i krimimnalizirati hrvatski usklik – Za dom spremni. "Tko nije bio spreman 1991., nije ni danas. Za mene je ova presuda Visokog prekršajnog suda, točno kao što je rekao Marko Perković Thompson, jedan korak u povratku Hrvatske svojoj kući, svojim izvorištima", rekao je Borislav Barišić, stopostotni ratni invalid, predsjednik Saveza udruga dragovolajca HOS-a Republike Hrvatske u emisiji – Budnica Osječke televizije. (06. 06.2020.)*

"Istoričar" Ivo Goldstein, u velikom razgovoru za Inu, kaže među ostalima, da je pozdrav ZDS – ustaški, a NDH – izdajnička: "Ja mislim da je NDH bila izdaja hrvatskog naroda te da taj pozdrav (ZDS) simbolizira izdaju" (Hina, 11.06.2020.

Dakle: *Tko nije Za dom spremni, taj se ne osjeća Hrvatom niti Hrvatsku doživjava svojom domovinom. Rimljani bi rekli: Hospes sint invit! Oni su nepoželjni gosti! I bili bi protjerani iz Rima. Već stoljećima hrvatski narod "spava" s neprijateljima u svojoj domovini!? Djela govore glasnije od riječi; neka vaše (zastupničke) riječi podučavaju i neka vaša djela govore. (Sv Ante Padovinski) Toronto, Sv. Ante, 2020.*

<https://hrvatskonebo.org/2020/06/13/rudi-tomic-izbori-u-hrvatskoj-bez-glasa-iz-dijaspore/>

Pogledajte i:

<https://narod.hr/hrvatska/nakon-priopcenja-o-cavoglavama-kakve-je-odluke-dosad-donosio-aktualni-sastav-ustavnog-suda-1-pitanje-davanja-djece-na-udomljavanje-istospolnim-parovima>

Spomenut ću samo još jednu stvar koja pokazuje to nevjerljivo HDZ-ovo slaganstvo Pupovcu u borbi da očuvaju vrhovnu vlast u RH u Pupovićevim rukama.

Radi se o u SAD-u nagrađenom filmu o „Oluj“ redatelja Nikole Kneza. Jedan od scenarista i producenata filma je general dr. sc. Miroslav Medimorec.

U filmu se pojavljuju: Jakov Bienenfeld, Mario Bujanović, dr. Roman Jurić, gen. Krešimir Čosić, dr. Dinko Čutura, gen. Atif Dudaković, Peter W. Galbraith, Emzad Galiašević, Mate Kovačević, dr. Slobodan Lang, dr. Ivan Lučić, dr. Davor Marijan, Ante Marjanović, Marijan Mihić, dr. Ante Nazor, akademik Josip Pečarić, gen. Rajko Rakić, Višnja Starešina, dr. Miroslav Tuđman, dr. Edward S. Yambrusic, Miomir Žužul.

Posebna zahvala ide:

Hrvatsko Memorialno Dokumentacijski Centar Domovinskog Rata (ravnatelj dr. sc. Ante Nazor): Peter W. Galbraith, United States Ambassador to Croatia, 1993-1995, Ministarstvo Hrvatskih Branitelja, Texas A&M University, Corpus Christi, The Army & Navy Club Washington D.C. (John L. Warnack, chief operating officer), dr. Edward S. Yambrusic & mrs Natalie Yambrusic, Steve Rukavina.

A još se za „Oluj“ kaže:

Ovaj film prikazuje događaje vezane uz ovu izvanrednu bitku te pokazuje da Hrvatska, zajedno sa svojom vojskom i svojim generalima, zaslужuje pohvalu svjetske zajednice, a možda i Nobelovu nagradu za mir.

Jasno je da hrvatska javnosti nije smjela doznati za ovo. Jer:

HDZ ZADRŽAVA VLAST PUPOVCU!

Josip Pečarić

Kratice u knjizi

ABiH	Armija Bosne i Hercegovine
BiH	Bosna i Hercegovina
EU	Europska Unija
HAZU	Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti
HDZ	Hrvatska demokratska zajednica
HHO	Hrvatski helsinški odbor za ljudska prava
HKV	Hrvatsko kulturno vijeće
HNK	Hrvatsko narodno kazalište
HNS	Hrvatska narodna stranka
HTV	Hrvatska televizija
ICC	International Criminal Court (Međunarodni kazneni sud)
HVIDR	Hrvatski vojni invalidi Domovinskog rata (udruga)
JNA	Jugoslavenska narodna armija
NDH	Nezavisna Država Hrvatska
ODIHR	Office for Democratic Institutions and Human Rights (Ured za demokratske institucije i ljudska prava)
OESS	Organizacija za europsku sigurnost i suradnju
OSCE	Organization for Security and Co-operation in Europe (Organizacija za europsku sigurnost i suradnju – OESS)
RH	Republika Hrvatska
SAD	Sjedinjene Američke Države
SDP	Socijal-demokratska partija
SKOJ	Savez komunističke omladine Jugoslavije
TV	televizija
UN	Ujedinjeni narodi
VS	Vijeće sigurnosti